

Đồ Heo, Thích Cãi Anh Lắm Hả

Contents

Đồ Heo, Thích Cãi Anh Lắm Hả	3
1. Chương 1:đụng Độ Từ Trước	3
2. Chương 2: Về Nhà	5
3. Chương 3. Suy Nghĩ Không Thể Dứt Bỏ	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5.đi Học	7
6. Chương 6. Đi Học (2)	7
7. Chương 7.ngày Đầu Đi Học	8
8. Chương 8.duyên Số Trời Định	9
9. Chương 9. Đồ Heo	10
10. Chương 10.con Người Lạnh Lùng Thay Đổi	11
11. Chương 11. Con Người Lạnh Lùng Thay Đổi (2)	12
12. Chương 12.ngày Thứ 2	13
13. Chương 13.đôi Thủ Đây	14
14. Chương 14. Sóng Gió Nho Nhỏ	15
15. Chương 15.thừa Nhận	16
16. Chương 16. Nhận Ra Tình Cảm	16
17. Chương 17.lại 1 Cuộc Tranh Cãi Vô Cùng Củ Chuối	18
18. Chương 18. Đụng Độ Đôi Thủ Nhẹ Kí	18
19. Chương 19.đi Nhờ	19
20. Chương 20. Chuẩn Bị Khởi Đầu Kế Hoạch 2	21
21. Chương 21. Cùng Đi Học	22
22. Chương 22 Đôi Thủ Nặng Kí Đã Về	23
23. Chương 23. Thăm Dò Tình Hình	24
24. Chương 24.tình Dịch Sắp Đối Đầu	25
25. Chương 25. Kế Hoạch 2 Bắt Đầu	25
26. Chương 26 Kế Hoạch 2 Bắt Đầu (2)	26
27. Chương 27. Đi Chơi Với Khanh	27
28. Chương 28. Manly Có Giới Hạn	28
29. Chương 29. Ân Nhân	29
30. Chương 30	29
31. Chương 31.mở Đầu Một Ngày Mới Đây Bất Ngờ	30
32. Chương 32. The Love Center	31
33. Chương 33 Kế Hoạch Hai	32
34. Chương 34. Couple Ciu Ciu-kế Hoạch Thành Công Mĩ Mãn	33
35. Chương 35 Couple Second Thành Toàn	34
36. Chương 36. 1 Tuần Của Khôi	35
37. Chương 37	36
38. Chương 38. Gặp Gỡ Ba Nó	36
39. Chương 39. Gặp Gỡ Ba Nó (2)	37
40. Chương 40. Anh Chàng Lạnh Lùng Hậu Đậu	38
41. Chương 41. Tai Nạn Bất Ngờ	39

42. Chương 42. Tai Nạn Bất Ngờ (2)	40
43. Chương 43. Sự Xuất Hiện Cupblack-bí Ẩn Người Đối Đầu	40
44. Chương Thông Báo	41
45. Chương 44. Kẻ Nội Gián	42
46. Chương 45 Kẻ Nội Gián (2)	42
47. Chương Thông Báo	43
48. Chương 46 Hiểu Lầm Lớn	43
49. Chương 47 Mối Thù Giết Cha-sự Thật Là Đâu???	44
50. Chương 48	45
51. Chương 49 Vì Cha Hay Nguyên Vy? Hàn Mạnh Vũ Phải Chết	46
52. Chương 50 Couple Third Thành Toàn	47
53. Chương 51. Nhầm Lẫn-tai Nạn-nhận Ra Tình Cảm	48
54. Chương 52 Nhầm Lẫn-tai Nạn-nhận Ra Tình Cảm (2)	49
55. Chương 53 Bí Mật Vui-bí Mật Đáng Sợ	49
56. Chương 54 Nguy Hiểm Khó Đề Phòng	50
57. Chương 55 Nỗi Đau Trong Tim	51
58. Chương 56 Cái Kết Không Viên Mãn-ra Đi Hay Vẫn Còn?	51
59. Chương 57 Nỗi Lo Lắng Của Mọi Người	52
60. Chương 58 Cuộc Ra Mất Thủ Lĩnh Độc Nhất	53
61. Chương 59 Cuộc Ra Mất Thủ Lĩnh Độc Nhất	54
62. Chương 60 Những Người Luôn Sát Cánh	54
63. Chương 61 Đụng Độ Hai Vị Bang Chủ Lừng Danh	55
64. Chương 62 Nỗi Lòng Của Người Con Gái	56
65. Chương 63 Sự Thật Và Nỗi Đau	56
66. Chương 64 Ra Đi Không Dấu Vết	57
67. Chương 65 Sự Trở Lại	58
68. Chương 66 Sự Trở Lại (2)	59
69. Chương 67 Ánh Mắt Thân Quen-bí Ẩn Đằng Sau???	59
70. Chương 68 Cuộc Sống Mới	60
71. Chương 69 Cô Bé Kỳ Lạ	61
72. Chương 70 Không Có Cha Mẹ Sẽ Rất Buồn Phải Không?	62
73. Chương 71 Sự Thật	63
74. Chương 72. Tìm Về Ký Ức	63
75. Chương 73 Tìm Về Ký Ức (2)	64
76. Chương 74 Gặp Lại Gia Đình	65
77. Chương 75 Trở Về Nhà	66
78. Chương 76	67
79. Chương 67. Ánh Mắt Ấy-sự Thật Được Hé Lộ	67
80. Chương 68	68
81. Chương 69	69
82. Chương 70 Hiểu Nhầm	70
83. Chương 71	71
84. Chương 82 Ký Ức Hồi Phục	72
85. Chương 83 Giải Quyết Hiểu Lầm	74
86. Chương 83	75
87. Chương 84	75
88. Chương 86	76
89. Chương 87 Bắt Cóc-câu Hôn	77
90. Chương 88 The End-happy Ending	78
91. Chương Thông Báo	80

Đồ Heo, Thích Cái Anh Lắm Hả

Giới thiệu

1. Nguyễn Hoàng Nguyên Vy (nó) con gái của Nguyễn Hoàng Thành Nam-một nhà kinh tế tài ba, qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-heo-thich-cai-anh-lam-ha>

1. Chương 1:đụng Độ Từ Trước

Một ngày đẹp trời của cuối thu, gió thổi nhẹ nhẹ, từng đám mây trắng trôi trên nền trời xanh biếc tạo cho con người ta cảm giác vui tươi, nhẹ nhàng.

Tại sân bay Tân Sơn Nhất:

-Wow đẹp quá!

-Con cái nhà ai mà đẹp thế không biết???

-Đẹp bá đạo@@

-Tuyệt vời

-Em ơi làm bạn gái anh đi.....

.....

Sau 4 năm du học từ Mỹ trở về, hai cô gái vô cùng xinh đẹp vừa bước xuống sân bay đã nhận được rất nhiều những lời trầm trồ ngưỡng mộ. Nhưng xem ra họ cũng chẳng mấy để tâm vì ở Mỹ họ đã nghe đến ồm chán rồi.

Nguyên Vy diện một chiếc áo da lông cừu cùng với quần jeans đen, đi gót cao đen nốt (xã hội đen o_o). Khuôn mặt bị che đi một nửa bởi chiếc kính mát to bản hàng hiệu. Cả người nó toát lên khí chất con trưởng của một nhà kinh tế lừng lẫy năm châu.

Mai Thư khoác lên người bộ đầm màu xanh nhạt cùng với đôi guốc không cao lém. Trên cổ được điểm xuyến một sợi dây chuyền hình ngôi sao bằng đá quý-biểu trưng của tập đoàn đá quý xuyên quốc gia L&T. Khác xa với vẻ đẹp lạnh lùng, cá tính của nó thì cô lại mang nét đẹp kiều diễm, dịu dàng.

Hai người vừa hiện ngang bước đi thì bỗng nhiên từ đâu 2 vật to tướng lù lù xuất hiện làm hai nàng ko kịp trở tay và thế là...RẦM...@@...BỊCH...BỊCH...BỊCH...BỊCH...Tất cả đồ đạc của bốn người đều nằm yên vị dưới đất

-YA! Ai mà đi ko nhìn đường thế? Bộ đui hả trời?-Đình Khôi bực tức hét mà mắt vẫn đắm chiêu nhìn vào nhìn vào cái mớ hỗn độn dưới sàn

-A...! Xin lỗi hai anh, tụi tôi ko cố ý.-Thu rồi rít xin lỗi (bản tính hiền lành mà)

Nghe được tiếng nói lãnh lót của một cô gái thì chàng ta liền dời mắt về phía chủ nhân của nó “cô ta cũng đẹp đấy chứ (phải là rất đẹp chứ...mắt anh bị cận thị nặng rồi hazz...)! Lại con dịu dàng...a khoan...cái gì kia đó chẳng phải là sợi dây chuyền của tập đoàn L&T hay sao, nghe nói những người thân tín nhất của gia tộc Lê Trần mới có vinh dự đeo nó...chà! Cô gái này thật ko đơn giản...”

-À...Ừm! Xem cô cũng có thành ý nên tôi ko trách (làm như anh ko có lỗi ý)!-lấy lại vẻ lạnh lùng Khôi lên tiếng.

-Cảm ơn. Khi Thư vừa quay sang người bên cạnh thì ờ! Tình hình gì đây. Bốn con mắt dán vào nhau. Nó nhìn Mạnh Vũ bằng con mắt nảy lửa. Mạnh Vũ thì ngược lại, Cặp mắt của hắn ánh lên sự thích thú có chút vui.

-Chào! Mạnh Vũ lên tiếng

-Ừ! Trùng hợp lắm-nó nói giọng mỉa mai

-Chắc tại chúng ta có duyên

Nó liếc hắn một phát rồi kéo Thư ra khỏi sân bay trước con mắt vô cùng ngạc nhiên của Đình Khôi.

-Mày wen nhỏ đó hả?-Khôi

-1 chút.-hắn

-Li kì nha! Nhỏ đó cũng xinh ra phết đấy, sao mà mày wen được vậy?-Khôi

-Muộn rồi. Về!-hắn nói xong kéo hành lí đi một mạch ko kịp cho khô nhà ta ứ ớ gì.

Về phía nó. Đang trên xe về nhà

-Mày wen anh chàng đó hả?-Thư

-Cũng ko có gì, chỉ gặp một lần!-nó

-Xạo! Gặp một lần mà anh ta nhìn mày bằng ánh mắt đó!-Thư

-Nói tới thêm bức! Chuyện là vậy nè....

Cửa hàng điện thoại GalaMachxy-Mĩ.

Vài ngày nữa là về nước nên nó quyết định mua cho Nguyên Nhi một cái điện thoại. Đi vòng vòng trong cửa hàng suốt mấy tiếng, cuối cùng nó dừng lại trước một chiếc điện thoại hiệu Lenuos 4inch, kiểu dáng sang trọng và cá tính.

-Tôi chọn cái này!-nó và một thằng con trai cùng lên tiếng.

-Ồ...Ừm...hãng này chỉ có một cái duy nhất thôi ạ.-chị nhân viên bối rối.

Nó quay sang anh chàng bên cạnh

-Nè anh kia, tôi mua trước mà

-Ai nói?-Mạnh Vũ mạnh giọng

-Gì chứ? Rõ ràng là tôi nhìn thấy trước mà!

-Tôi cũng nhìn thấy trước mà-hắn ta vẫn lì lợm

-Anh...! Được rồi (quay sang chị nhân viên) Chị! Rõ ràng em nhìn thấy trước phải không chị?-nó nhỏ giọng
Chị ấy khẽ nhìn hắn thì nhận được ánh mắt vô cùng triu mến (muốn đứng tim) của hắn

-Ồ...không...là cậu ấy thấy trước-chị ta lắp bắp

-Ha..hả? tại...tại sao?-nó giận tía tai chẳng nói được gì

-Ồ thưa quý khách cửa hàng chúng tôi con rất nhiều mẫu khác rất đẹp.

Nói rồi chị ta lấy ra những mẫu điện thoại cũng bắt mắt không kém. Nhưng đối với tâm trạng lúc này của nó thì không có cái nào vừa mắt cả.

2. Chương 2: Về Nhà

-Thôi ko cần nữa! (quay sang lườm hấn) đừng để tôi gặp lại anh.-nói xong thì đi thẳng ra cửa

“cô bé này thật đáng yêu”-suy nghĩ của hấn. Chẳng là khi nó vừa vào thì đã gây sự chú ý cho hấn, hấn nhìn nó suốt cả buổi, khi thấy nó định chọn chiếc điện thoại đó thì ko hiểu sao hấn lại chạy đến tranh giành với nó. Bởi cửa hàng này là chỗ buôn bán nhỏ của nhà hấn (trời ơi cửa hàng điện thoại trung tâm thành phố mà dọi là nhỏ hazz...) nên cũng ko quá khó để hấn toàn thắng. Khi nó lườm hấn thì tận sâu trong tim hấn chợt có cảm giác ảm áp mà cả hấn cũng ko hiểu đó là gì (là rung động đó anh hai)

Trở về với thực tại

-Chà...thì ra là z...cũng thú vị nhỉ?-thư

-thú vị cái đầu mày ý.tới nhà rồi kìa vào đi!-thư có nhà riêng vì bố mẹ cô đều ở Mỹ.

-ờ, cảm ơn mày nhen-thư

-khôn có j! thui tao về đây-nó nói xong phóng xe về nhà.

Vừa bước vào nhà

-A! hai về rồi- Nhi la lên làm cả nhà giật mình

-Ủa sao con về mà không báo ta 1 tiếng để ta cho người ra đón- ba nó cũng khá ngạc nhiên

-k sao! Con lớn rồi mà với lại con cũng muốn ọi người một bất ngờ-nó

-hix...hai về rồi...hix...sao hai đi lâu quá z em nhớ hai muốn chết lun...hix...- nhi thút thút

-Con bé này lớn rồi mà khóc, chị con về là tốt rồi-mẹ nó

3. Chương 3. Suy Nghĩ Không Thể Dứt Bỏ

-ừ chẳng phải hai đã về với mày rồi sao? khóc nữa là hai lại đi đấy...-nó vờ giận dỗi

-ừ ừ nhi không khóc nữa không khóc nữa đâu!

-ngoan-nó mỉm cười xoa đầu nhi

-Thôi con đi đường xa chắc cũng mệt rồi! lên phòng nghỉ đi, mẹ vừa bảo quản gia dọn phòng cho con rồi đấy- mẹ nó chăm chú nhìn đứa con gái xa biệt nhưng 4 năm trời mà thấy xót

- Vâng- nó cười chào mọi người rồi đi thẳng lên phòng

Chà! căn phòng vẫn như xưa. Nó thả mình rơi tự do xuống chiếc giường bông êm ái. Đúng là ở nhà vẫn thoải mái hơn nhiều. Nó đi tắm xong thì đánh một giấc tới chiều.

Về phần hấn, sau khi chia tay với khôi thì quay về nhà riêng. Hấn không muốn về nhà bố mẹ, hấn thực sự không muốn trở về cái ngôi nhà lạnh lẽo đó. bố hấn là một người không quá lạnh lùng nhưng cũng không kém phần gian ác. Đặc biệt con người ấy rất tham lam. Từ nhỏ ông ta đã đào tạo hấn để sau này trở thành người kế nghiệp của gia đình. Nhưng hấn thật không muốn. Bởi gia tài đó là gì chứ toàn là những thứ của người

khác mà ông bố bắt lương của hắn cướp đoạt. Còn mẹ hắn rất nhân từ nhưng thật là lạ bà ta luôn quan tâm người khác nhiều hơn hắn, dù rằng có quan tâm hắn nhưng hắn vẫn cảm nhận được rằng bà ta không mấy tự nguyện. Hắn đã chịu đựng 12 năm trời và chọn cách ra đi với cái danh là du học để ông bố của hắn vừa lòng. Với bộ óc siêu phàm của mình thì những khóa đào tạo trong 4 năm qua không quá khó đối với hắn. Thời gian đó hắn đã để dành để nghỉ nhiều hơn về gia đình và để bình ổn là tâm hồn. Tuy bề ngoài thật lạnh lùng nhưng bên trong hắn lại hoàn toàn khác. Hắn muốn có một người có thể tâm sự để hắn trút hết mọi muộn phiền. Nhưng không thể (chưa chắc đâu anh ơi_). Chìm đắm trong mớ suy nghĩ rồi hắn cũng đi vào giấc ngủ.

4. Chương 4

”đã thật lâu rồi chúng ta không gặp nhau
dấu buồn giá lạnh mình em bước lặng thầm
Ngồi đây đếm từng kỉ niệm lúc xưa ta cùng chung bước
Bây giờ hết rồi chỉ còn em ôm nỗi đau hờ...

Tình gian dỡ lòng tan vỡ
Để lại bao vết thương chưa lành
Còn đâu nữa một lời hứa ngày xưa anh nói yêu em
Đành quên lãng một dĩ vãng mong sao anh sẽ luôn yên bình
Người hay chẳng lòng em nhớ anh nhiều?”

-A...l...ô?-nó nói giọng ngoái ngủ

-Chị kia! Giờ này mà còn ngủ hả?- Thư nói có vẻ thản nhiên không bận tâm chuyện về sau...

-Ý mày là muốn xem mặt bác Vương?-Nó cũng bình thản không kém nhưng trong giọng điệu có phần bí hiểm

-Thôi cho tao xin đi! Tao có chuyện này có muốn nghe?-Thư

-Chuyện? Quan trọng?

-Cũng không quan trọng lắm

-Vậy thôi với tao bây giờ ngủ là quan trọng nhất còn những việc khác miễn bàn. OK?-nó

-Hừ...NO OK! chuyện này gấp lắm mày ra đây nhanh lên!

-Ra đâu?

-Cafe X, đường XX

-Wait 30'

-OK

-Bye

Nó cúp máy và rời khỏi chiếc giường yêu quý. Nó thấy chiếc áo dài tay màu hồng cùng với chiếc váy sọc ca rô màu đỏ và đôi giày đế bằng cực kì dễ thương và đáng yêu đúng với cái tuổi 16. Vừa bước ra khỏi phòng thì đã gặp Nhi:

-A! hai đi đâu đấy?- Cứ như là con bé biết được nó sắp ra ngoài vậy.

-Hai đi gặp Thư-nó

-Lâu rồi không gặp chị Thư, hai cho em đi với ạ

-Ừ thì đi!

Nó nói rồi bước nhanh xuống lầu tạm biệt bố mẹ rồi đi, Nhi cũng léc đéc theo sau.

5. Chương 5.đi Học

Nó và Nhi vừa bước vào đã là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người có mặt trong quán. Hai cô gái có khuôn mặt y hệt nhau và đẹp như diễn viên Hàn (còn hơn ấy chứ)

Bất sóng được với Thư, tụi nó tiến lại gần một chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ không phải là góc khuất nhưng cũng không hẳn là điểm chú ý ọi ánh mắt ngoài kia. Lại phải nói còn có cả kẻ đã phá đám giấc ngủ ngàn thu... ý quên ngàn vàng của nó đang ngồi vầy vầy tay phát ghét.

-Chuyện gì? Nói!-nó

-Từ từ, làm gì vội thế...(vẫy tay với anh phục vụ) cho em 3 li cafe sữa nhé!-Thư vừa nói vừa mỉm cười làm hồn anh chàng treo trên chín tầng mây

-À...vâng, quý khách vui lòng chờ giây lát!

-Lâu quá không gặp mà con bé Nhi đã lớn thế này rồi à?-nụ cười trên môi vẫn chưa tắt

-Chị cũng đâu có bé hơn hồi đó đâu với lại em lớn rồi mà cứ kêu con bé hoài-Nhi bĩu môi

-Hết giờ, vào việc chính-nó

-Ừm...nghe chú tao nói có cái trường gì đó tên Thiên Nam điều kiện cũng tốt là trường quý tộc nên tao tính rủ mình đi học, dù gì thì tụi mình cũng chỉ mới 16 tuổi. -Thư nói 1 hơi

-Thế thôi? Chuyện gấp của mày?- nó mặt lạnh tanh không một chút cảm xúc, theo như những hiểu biết của hai người ngồi trước mặt nó lúc này thì là nó đang rất bức bối và khó chịu cực kì

-À ừ tao phải nói vậy thì mày mới ra chứ phải không? hjhj -Thư nói mà khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ sệt

-A! đó là trường của em đó hai chị đi học luôn cho vui ạ-Nhi nhảy vào giải vây cho Thư

-Thôi được rồi! Khi nào?

-Ngày mai-Thư thở phào vì thoát nạn. Nhi thì mỉm cười một nụ cười vô cùng vô cùng khó hiểu(từ từ rồi sẽ hiểu)

-OK

6. Chương 6. Đi Học (2)

Tại biệt thự hần.

-Đi học hả?-hần

-Ừ.Ở nhà làm gì? Chán chết đi được-Khôi

-Phải đó hai, Đi học đi! Đi học đi! -Không biết con bé Hải Băng từ đâu nhảy vào mà la toáng lên làm những người trong căn biệt thự nguy nga này giật nảy người.

-Mày ở đâu mà chui vô đây? -hắn nhú mày khó chịu

-Ờ...ơ...em...em...A! Em tới đây thăm anh hai mà. Chà! lâu quá không gặp mà hai đã...-nhìn mặt Bằng rất ư là hình sự

-Đã thế nào?

-À ý em là hai đã bảnh trai hơn trước đó mà hihi-Bằng giở giọng nịnh nọt

-Tất nhiên, tao là ai chứ còn phải nói nữa à!-hắn nở mũi

-Thôi hai người có dừng ngay cái điệu kẻ tung người hứng kia đi không? Tôi bị tàng hình ư?-Khôi bực tức hét vì mình bị lơ

Thấy hai người họ đã trở về với vẻ mặt thường ngày thì Khôi tiếp tục:

-Quay lại vấn đề.Rốt cuộc có đi học hay không?

Đi đi hai! Trường Thiên Nam ý-Bằng

-Trường Thiên Nam??-Hắn và Khôi đồng thanh

-À vâng trường em đang học đó mà!-Bằng gãi gãi đầu rất đáng nghi

-Thôi được! giết thời gian vậy-hắn miễn cưỡng mà chẳng hề để ý

Khôi thì lại rất để tâm đến vẻ mặt lăm la lăm léc kia nhưng rồi cũng ậm ừ đồng ý.

-Ừ thôi tụi bây về đi tao có tí việc-Hắn đuối khéo chứ thực ra chả có việc gì cả, chả là hắn muốn tiếp tục giắc ngủ trời cho của mình vì lúc này bị thằng bạn thân phá đám...thật bực bội

-Vậy tao về-Khôi nói rồi vớ lấy cái áo khoát rồi cũng ra xe chạy đi

-Ừ! Em về-Bằng vừa chạy ra khỏi cổng đã lấy điện thoại ra gọi cho...

-Sao rồi mày?-Bằng

-Thành công bước đầu-Đầu dây bên kia không ai khác chính là Nhi

-Tao cũng vậy-Bằng

-Vậy giờ tính sao mày?-Nhi

-Tiếp tục chứ sao con này hỏi hay ghê-bằng

-Mày làm mẹ tao hùi nào mà gọi tao là con hả?

-Không lẽ gọi mày là thằng?-Bằng trêu chọc

-Thui tao cúp máy đây-Nhi bực bội

-Ok bye con!-Bằng lại châm chọc

-Mày muốn ăn đòn hả con kia!!!-Nhi bực tức hét lại nhưng chỉ còn nghe thấy tiếng Tút Tút dài...

À thì ra là hai cô nàng lên kế hoạch ghép đôi cho bà chị và ông anh của mình!

7. Chương 7.ngày Đầu Đi Học

RENG...RENG...

-WHAT???-nó hét

-Ui trời! Dậy đi học nhanh lên tiểu thư à, 6h45' rồi đấy-thư

-Còn sớm chán, được rồi 10' nữa gặp nhau tại trường-nó nói giọng chán nản

-Ok-Thư cúp máy

10' sau

“về...về...”

Hai chiếc mô tô phân khối lớn phóng vào trường Thiên Nam gây sự chú ý cho tất cả mọi người. Chủ nhân của chúng là 2 mĩ nam vô cùng “kiểu diễm” có nét đẹp chết người (kinh khủng...đẹp gì mà chết người lun).Tụi con gái trong trường cứ thế mà đổ rầm rầm.

Chưa hết. Tiếp theo sau là hai chiếc Lamborghini của thế giới tiến vào gara của trường. Cạch...hai thiên thần trong xe vừa bước xuống đã làm cho bọn con trai đơ ngay tại chỗ, hồn vía treo ngược cành cây (trừ Khôi và hần).Hazz!!! Cái trường háo sắc thấy sợ.

-Lại gặp nhau nữa rồi-Hần khuôn mặt gian ta lại gần nó

-Ôi trời Thư ơi là Thư! Chắc hôm nay là ngày xui của tao quá! Mới sáng sớm mà gặp ngay âm binh xui xẻo rồi mày ợ-nó làm bộ mặt buồn rầu nghiêm trọng

Tội nghiệp! Nhỏ Thư chẳng hiểu nó đang nói cái quái gì hết

-Ồ... mày nói gì vậy? Sao lại xui?

Nó khề liếc nhìn, ôi khuôn mặt của hần đang dần dần chuyển màu

-À không! Không có gì! Chúng ta đi thôi!-nó

-Ừ

Khôi nhìn hần và dáng vẻ lúc nãy của nó thì Khôi bật cười

-Thú vị nhỉ?

-Thú vị con khi-Hần nói rồi bỏ đi

Chưa có đứa con gái nào dám đứng trước mặt hần mà lơ hần cả, lại còn nói như thế nữa, có biết hần là ai không chứ (anh là ai???0.0).Nhưng sao đứng trước cô gái này anh lại có cảm giác rất là kì lạ vậy nhỉ? Phải chăng anh lại thấy thích cô gái này (hay chỉ là hứng thú?)

Cmt ý kiến nhé mọi người. Dù hay hay dở cũng được coi như là động lực để em viết tiếp hjhj ^__^

8. Chương 8.duyên Số Trời Định

Nó và Thư sau khi biết được mục tiêu cần đến là lớp 10A3 thì nhanh chóng đi tìm. Hần và Khôi cũng vậy. Trùng hợp thay là 4 người cùng học chung một lớp.

Trước cửa lớp

-A lớp 10A3 đây rồi-Thư reo lên

-Cô giáo vào lớp rồi kìa, đứng đây đợi đi-nó

Vừa lúc đó

-Chà! Chà! Chà! Càng ngày chúng ta càng thấy chúng ta có duyên đấy-Khôi mỉm cười đi tới

-Chắc là do trùng hợp-Thư chẳng mấy để tâm

-Không, tôi thì rất là tin vào duyên số, còn vị tiểu thư đây thì sao?-Hần nói với nó

-Tôi à? Phải rồi duyên số thì tôi rất tin và còn cả bói toán nữa. Chà thầy bói nói hôm nay là ngày xui của tôi. Quả không sai!-nó

-Cô...-hắn cứng miệng

-Mời 4 em vào lớp- Tiếng cô giáo cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.4 người vừa bước vào thì cả lớp đã chìm vào im lặng(bị đơ toàn tập đó mà)

-Được rồi các em hãy giới thiệu đi -cô giáo Hương lên tiếng (cô giáo chủ nhiệm của nó hiền lành, dịu dàng và vui tính)

-Nguyễn Hoàng Nguyên Vy-nó không quên nụ cười thiên thần của mình

-Mình là Lê Trần Mai Thư mong các bạn giúp đỡ-Lại cười (“muốn phan dèp lắm rồi” suy nghĩ của các bạn gái ngồi phía dưới lớp)

-Trương Đình Khôi-Không cảm xúc

-Hàn Mạnh Vũ-lạnh tanh

5s sau

-Ôi, hai cô nàng kia thật là đẹp-học sinh 1

-Có gì mà đẹp chứ-học sinh 2

-Làm sao bằng tui-học sinh 3

-Hai anh chàng kia thật lạnh lùng và cuốn hút-học sinh 4

-Gì chứ? Cũng thường thôi-học sinh 5

Bla...Bla...Bla...

-YÊN LẶNG !!! -Tiếng bà cô làm rung chuyển cả ngôi trường (hiền lành, dịu dàng đâu mà rồi???). Nhưng quả thật rất hiệu nghiệm, lớp học im phăng phắc

-Bây giờ cô sẽ phân chỗ ngồi cho các em nhé!-bà cô nhìn xung quanh-Ấy da! Lớp học kín hết rồi chỉ còn thừa hai chiếc bàn cuối lớp thôi, để giữ trật tự cho lớp học thì 1 bạn nam sẽ ngồi với 1 bạn nữa nhé.-Rồi cô nhìn vào 4 người trên bảng-Vy sẽ ngồi với Vũ, còn Thư sẽ ngồi với Khôi

-KHÔNG BAO GIỜ!!!-hắn và nó đồng thanh

-Không lằng nhằng nữa tất cả về chỗ chuyện còn lại miễn bàn

Tất cả đều thui thủi về chỗ của mình.Riêng hắn và nó thì có cục tức nghẹn ở cổ thật khó chịu

9. Chương 9. Đò Heo

Về đến chỗ thì nó định lăn ra ngủ (mới vào học mà đã thế rồi) thì...

-Nè heo! Lúc nào rồi mà cô còn có tâm trí để ngủ chứ?-hắn là có ý định chọc tức nó

-Thứ nhất tôi không phải heo, thứ hai lúc này thì sao chứ? Thứ ba tôi ngủ thì chả liên quan gì đến anh cả. Vậy nên đừng làm phiền tôi OK?- nó điềm tĩnh chưa lộ vẻ bực tức

-NO OK-hắn

-Anh... được thôi vậy giờ anh muốn gì?-nó bắt đầu cảm thấy bực

-Chẳng gì cả.-hắn

-Vậy tôi ngủ được chưa?-nó chuẩn bị nằm xuống

-Chưa-hắn

-WHY?-nó tức phụt máu

-Không biết-Hắn mỉm cười hài lòng vì đã chọc được nó tức

-Tại sao tôi có thể quen biết cả tên vô lí, vô duyên như anh nhỉ?-nó than trời

-Là tại cô may mắn-hắn

-May cái đầu nhà anh ý. Chà! Chà hôm nay là ngày tận thế thì phải, xui còn hơn cái chữ xui, thế mà ông thầy bói dám nói là chuyện bình thường, tui phải đòi lại tiền mới được, ông ta không xong với tôi rồi-nó nói có vẻ suy nghĩ dữ lắm

Hắn biết là nó đang ám chỉ hắn nên tức đến mặt mũi đen xì, đầu bốc khói

-Cô giỏi lắm!

-Ồ quá khen-nó làm bộ mặt khiêm tốn

Quay sang cặp đôi Mai Thư-Đình Khôi nhé!

-Chào mình là Trương Đình Khôi cứ gọi mình là Khôi nhé!-Khôi vui vẻ bắt chuyện với Thư

-Ồ! Hình như lúc này you đã giới thiệu rồi thì phải, mình không có điếc-Thư cố sức làm ra vẻ lịch sự

Anh chàng biết mình hơi và bị nói móc nên nhanh chóng thu nụ cười lại

-You có cần phải như thế không? Tôi là con trai của tập đoàn M&K đó. You được làm quen với tôi là một vinh hạnh mà ai cũng muốn mà không có đấy.-Khôi sĩ diện khoe khoang mà quên mất đi điều mình nhìn thấy ở sân bay

“Này nhá! Tôi đã không định nói mà là do anh khoe trước đây nha!”-Thư nghĩ

-À! Hóa ra đây là con trai của bà chủ ngành thủy sản. Vậy xin tự giới thiệu, Tôi là người sắp thừa kế tập đoàn L&T-Tập đoàn đá quý xuyên quốc gia (quy mô và mức độ nổi tiếng còn hơn nhà Khôi nhiều)-Thư tự hào nói

Khôi lại bị hơi lần 2 nên lảng sang chuyện khác.

-À...ra vậy thôi chú ý lên bảng đi cô đang nhìn kia

Cả hai đều quay lên bảng. Chẳng là Khôi đã bị rung động bởi nét đẹp của Thư ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nên muốn làm quen nhưng cô nàng lại tỏ ra chẳng mấy để tâm nên anh định dùng gia thế để được điểm với cô (anh tưởng Thư là loại người gì?) nhưng ai dè...

Cmt đi mọi người. Ngồi viết nhúc mắt quá ak ^__^

10. Chương 10.con Người Lạnh Lùng Thay Đổi

RENG...

Tiếng chuông báo hiệu hết giờ kéo không khí ảo não của các lớp học đi và thay vào đó là sự nhộn nhịp , ồn ào của học sinh ủa ra cổng như bầy ong vỡ tổ

Nó và Thư đã thu dọn xong sách vở và chuẩn bị ra về thì bị Khôi gọi giật lại

-Này! Đi ăn không?

-Tôi không nhớ là chúng ta thân đến mức đó-Thư

-Thì coi như tôi muốn làm quen đi-Khôi

-Ồ...(chần chờ, quay sang nó)thấy sao?-Thư

-Tùy mày thôi-nó làm ra vẻ dửng dưng nhưng thực ra trong lòng rất là háo hức vì được ăn của chùa mà

-Ý kiến hay đó! Đi ăn thôi-hắn từ bàn trên chồm xuống nói

-Ok-Thư va nó

Cả bọn kéo ra chiếc BMW của hắn, tại xe vừa mang tới còn mấy chiếc hùi sáng phone cho tài xế riêng tới mang về

Tại nhà hàng FOODWORLD

-Cho em cơm gà và nước suối-Thư nói với anh phục vụ

-Mày gọi đi!-Thư đưa menu cho nó

-Không-nó

-Của chùa đó cô hai-Thư quá hiểu tính nó

Nó mắt sáng rỡ giật lấy tấm menu và...

-Cho em salas, cơm sườn, gà quay, hải sản, sốt bò và nước cam ép à quên cho thêm kem dâu và kem socola nữa nhé!- Nó sổ một tràn làm anh phục vụ chóng mặt rồi lại cười một cái làm anh đơ ngay

Hắn cảm thấy rất khó chịu, tại sao chưa bao giờ nó cười với hắn như thế nhỉ? (thì tại anh toàn làm người ta ghét)

-Nè salas, cơm chiên , pepsi nhanh đi tôi đói rồi!-hắn

Khi anh phục vụ vừa đi khỏi

-Nè anh thực sự háu đói đến vậy sao? Vậy mà nói tôi heo anh mới là heo...-nó được trốn mắt hắn một tua nhưng chưa kịp dứt câu

-Stop! Hazz...Cô thật phiền phức-hắn

-Anh...anh...dám nói tôi phiền phức...-nó tức nói không nên lời

-Thôi thôi! Cho tôi xin, đồ ăn lên rồi kìa bạn hiền à-Thư nhảy vô can (khiếp...lại đánh trúng điểm yếu của người ta rồi! Nó thường nói có thực mới vực được đạo mà)

-Tạm tha!-nó không chịu thua (mặc dù đã thua)

Hắn không nói gì chỉ lắc đầu mỉm cười bó tay. Hành động này của hắn đã lọt vào mắt của anh chàng Khôi (Hàn Mạnh Vũ lạnh lùng thường ngày đấy sao?)

Mình định bỏ pic này rồi nhưng nhờ có sự ủng hộ của các bạn nên mình rất phấn khởi.Mình hứa sẽ ra chap thường xuyên. Các bạn hay đóng góp ý kiến giúp mình nhé!

11. Chương 11. Con Người Lạnh Lùng Thay Đổi (2)

Nó nhìn đồng hồ ăn mà mắt sáng rỡ lên như đèn pha lê. Chà! Háu ăn nhỉ? Nó ăn một cách ngấu nghiến cứ như thể chẳng còn ai ở đây nữa. Mà có thì đã sao chứ? Nó chẳng quan tâm người khác nghĩ gì miễn sao no cái bụng là được

-Này! Có cần phải vậy không tôi đâu có dành ăn với cô-hắn lại nói móc

-Hứ! Đợi tôi ăn xong anh sẽ biết tay-Nó vừa nhai vừa nói

Mọi người đều ăn từ tốn trừ nó. Ăn xong cả bọn kéo nhau ra về sau khi hành hạ cái thể yếu đuối của hắn “hic...hic...đây đâu phải là ý kiến của mình chứ”- hắn thàn than

Về đến nhà, nó chui tọt lên phòng đánh một giấc say (ăn với chả ngủ). Hắn cũng vậy nhưng không phải là ngủ mà là ngồi vào bàn máy tính xem lại một ít tài liệu mà thư kí của anh vừa gửi qua (hắn là phó giám đốc trong công ty của ba hắn)

-Thật không tầm thường!-hắn xem xong tài liệu thì mỉm cười thán phục

-Nguyễn Vy! Dù cô có là ai đi chăng nữa thì Hàn Mạnh Vũ tôi chắc chắn sẽ làm cho cô phải chú ý đến tôi-hắn ngồi nói một mình (khìn)

Ở một góc nào đó trong bếp nhà hắn

-Quả?-Băng

-Con khỉ nhỏ, sao rồi mày?-Nhi

-Khỉ mày thì có! Không biết chuyện gì mà từ nãy đến giờ thằng anh tao cứ ngồi trong phòng hát hát rồi lại cười-Băng tỏ vẻ khó hiểu

-Còn bà nhà tao thì tao phải dựng đầu dậy hỏi mãi bã mới chịu nói là đi ăn với bạn-Nhi

-Thế bã có nói bạn nào không?-Băng

-Yên tâm, tao làm ăn kĩ lưỡng lắm, tao hỏi chị Thư rồi là hai mày với anh Khôi đó!-Nhi

-Hàn chi! Vậy là rõ rồi, nguyên nhân mà cái tên kia tự nhiên khìn khìn là đây!-Băng

-Xem ra đã có tiến triển rồi-Nhi

-Tiến hành kế hoạch 2 luôn hông mày?-Băng

-Từ từ đã, để vài hôm nữa thử-Nhi

-Ừ...vậy thui nha-Băng

-Bye-Nhi

12. Chương 12.ngày Thứ 2

Hôm nay có vẻ đẹp trời nhỉ!

Vừa bước chân vào lớp nụ cười trên môi của nó đã tắt ngấm vì nhìn thấy cái kẻ nào đó ở góc lớp với gương mặt không hề thiện cảm một tí nào (bà này điên rồi! Con người ta đẹp vậy mà là không có thiện cảm)

-Sớm nhỉ?-nó

-Thường thui!-hắn

Đang định im luôn thì hắn chơi một câu làm nó xém té ghế.

-Chứ đâu ai ngủ như cái đồ heo nhà cô

-Anh được lắm! Ngày mai tôi sẽ đi sớm hơn anh cho coi-nó

Vừa lúc đó, Thư và Khôi cũng bước vào lớp

-Ồ hớ! Hôm nay đi chung hả ta?-nó

Khôi không nói gì chỉ mỉm cười rồi về chỗ

-Chung cái đầu mày ý-Thư
-Chứ sao...
-Tình cờ-Thư cắt lời nó
-Ồ vậy à!-nó vẫn chưa giấu đi cái vẻ mặt gian tà
-Cái đầu mày chứa gì vậy hả? Nghĩ ba xàm ba lác không à-Thư vừa nói vừa chỉ chỉ cái đầu nó
-Chứa bã đậu chứ gì-hắn lẩm nhẩm
-Anh nói cái gì?-nó vừa chợt nghe trót lọt câu nói của hắn
-Ồ tôi có nói gì đâu-hắn làm bộ mặt vô (số) tội “sao tai cô ta thính thế nhỉ?”
-Cô vào kia-Thư nhắc nhở
-Hừ....!-nó liếc xéo hắn và lấy tập ra bắt đầu học

chương sau sẽ có 1 sóng gió nho nhỏ khởi đầu cho những sóng gió to to nhé!

13. Chương 13.đôi Thủ Đây

Từ nãy đến giờ ở dãy bàn bên cạnh đã có hai cặp mắt nhìn chăm chăm vào 4 người họ. Không ai khác đó là Ly và Trang. Phải! Bọn họ không phải nhìn tụi nó bằng ánh mắt bình thường mà trong đó còn có tia lửa giận đang phừng phực, phừng phực bốc cháy. Từ khi hắn và Khôi vừa chuyển vào lớp này thì Ly và Trang đã để ý rồi. Ly là ai? Cô ta chính là hotgirl trường Thiên Nam. Cô ta nghĩ cô ta xứng đáng với hắn (chính t/g cũng không biết cô ta có xứng với cái danh hiệu hotgirl hay không ấy chứ). Cô ta đã quyết tâm phải cướp đồ hắn, nhất định phải chinh phục được hắn. Còn Trang? Trang là bạn của Ly, Phương Hạnh Trang. Phải rồi bạn bè thì tính cách cũng na ná giống nhau nhỉ? Cô ta kênh kiệu và cũng cho rằng mình xứng đáng với Khôi giống như con nhỏ hot hot gì đó. Xem ra vẫn còn hai vật cản to chình ịch (nó và Thư) ngồi đó đó để 2 nhỏ tiến tới đích cuối trái tim bọn hắn.

Sau một hồi suy nghĩ mưu mô quỷ kế, Ly quyết định hn nó ra thương lượng.

Đang trong lớp thì bỗng có một vật gì đó nhỏ nhỏ rơi trúng tay nó.

-A...-nó giật mình

-Gì vậy?-hắn nghe thấy nó kêu

-Không có gì

-/Cái gì đây nhỉ? A một tờ giấy của ai vậy ta?/-nó nghĩ

Nó đưa mắt nhìn xung quanh. Chẳng có gì lạ cả. Nó mở tờ giấy ra xem:“hết giờ, ra sau trường”. Ai vậy trời? Thôi cuối giờ ra là biết ngay

RENG...

Nó nhanh chóng thu dọn sách vở và ra sau trường để giải thích ột khối tò mò to đùng trong não của nó lúc này và chẳng kịp thông báo với ai.

Chương sau có oánh lộn đó. Văn chương của mình hơi bị khiêm tốn một tí nên các bạn đọc thông cảm

14. Chương 14. Sóng Gió Nho Nhỏ

Sân sau

-Đến rồi à?-Tiếng của Ly đằng sau làm nó hơi giật mình

-Thì ra là cậu, có chuyện gì vậy?-nó. Đằng sau Ly còn có mấy tên đàn em

-Chuyện gì à? Tôi chỉ là muốn cô tránh xa Vũ ra thôi- Ly kiêu ngạo lên tiếng như ra lệnh

-Vì sao?

-Cô không cần biết-Ly

-Vì sao tôi phải nghe lời cô nhỉ? Mà hình như cô là hotgirl trường này hả? Tôi có cần xem lại không nhỉ, hình như cô giống hotdog hơn-tuy nó không thích ngồi với hân nhưng với thái độ kênh kiệu của Ly thì cô thực sự rất không vừa mắt

-Máy được lắm đánh nó cho tao-Ly hô to

-Chỉ bấy nhiêu đây thôi à?-nó tỏ vẻ khinh thường

-Với mày chỉ cần bấy nhiêu là đủ-Ly cũng khinh lại

Chà muốn đánh nhau à. Con trai còn thua chứ huống chi cái bọn chân yếu tay mềm này. Chỉ có vài ba đứa nhóc đứng hươ tay múa chân nhìn mà ngứa mắt. Nó chỉ cần khởi động nhẹ nhàng là cả bọn đã nằm sải lại dưới đất.

-Tôi nói với cô điều này chưa nhỉ? Muốn đấu với tôi ư, cô thực sự rất là kém-nó cười khinh bỉ

Nó phũ tay rồi xách cặp bỏ đi, vừa đi còn vừa lăm bằm

-Đánh với tụi này thật là bẩn tay quá đi

Lý nghe nó nói thì trợn ngược mắt. Tức trào máu họng (những người ác thường hay chết vì trào máu họng)

Khi Thư vừa thu dọn xong sách vở thì không thấy nó đâu nên đi tìm. Điện thoại cũng không liên lạc được. Vừa định ra sân sau thì gặp nó khoan thai bước đến

-Mày làm gì ở đó?-Thư

-Đi hóng gió thôi-nó

-Rảnh ghê vừa mới hết giờ đã chạy đi hóng gió-thư

-Con người tao rất là yêu thiên nhiên nên tận dụng tất cả thời gian rảnh để hưởng thụ mày ạ-nó

-Thế sao điện thoại không liên lạc được-thư

-Hết pin rồi

-Ừ

-Thế về được chưa cô nương bây giờ tôi rất là đói-nó

-thì về chứ ở đây làm gì?- Thư và nó cũng ra về

Về đến nhà nó chui lên phòng ngủ (sao ngủ hoài vậy)

15. Chương 15.thừa Nhận

Hấn và Khôi không thấy nó và Thư đâu nên cả hai kéo nhau đến Bar.

Tại Bar

-Dạo này tao thấy mày hơi khác-Khôi

-Khác?-hấn

-Đúng! Mày nói nhiều hơn và đôi lúc còn cười-Khôi

-Vậy sao?

-Nhưng mà chỉ với Vy thôi-Khôi

-Ừm...-Cũng đúng, hình như dạo này hấn hay tranh cãi với nó (thường xuyên luôn chứ hình như gì), chọc tức nó rất là vui. Nhìn bộ mặt giận của nó vô cùng dễ thương hấn lại thấy rung động

-Mày thích nhỏ hả?-Khôi nhìn thái độ chần chừ của hấn thì cũng đón ra

-Chắc vậy-hấn thẳng thừng vì với thằng bạn chí cốt này thì có gì phải giấu

-Hay lại như những lần trước?-Khôi quá hiểu tính hấn chỉ quen cho vui rồi bỏ nhưng lần này lại khác, Khôi đã biết câu trả lời nhưng vẫn hỏi cho chắc ăn

-Cảm giác lần này thật là kì lạ-hấn

-Ừ-khôi

-Mà hình như hông phải một mình tao mà ạ-hấn gian tà nhìn Khôi

-Ý mày là gì?-Khôi hiểu ý hấn nhưng cô lảng tránh

-Thôi đi thiếu gia, nhìn mặt cậu là tôi biết cậu thích nhỏ Thư kia rồi-hấn

-Chắc vậy-khôi

-Đừng có cướp câu của tao-hấn đùa. Rồi cả hai cùng uống rượu.

Tối tại biệt thự Nguyễn Hoàng. Cả gia đình đang ăn cơm vui vẻ

-Vy này, còn có thể vào công ty làm việc không?-ba nó

-Có chuyện gì sao ba?-nó

-Không, chỉ là ta thấy con cũng đã lớn rồi, có lẽ cũng đã tới lúc con k thừa sự nghiệp của ta-ba nó

-Nhưng con chỉ mới 16 tuổi mà ba-nó

-Chẳng phải con đã có tất cả các bằng cấp thừa sức để vào công ty rồi sao?-ba nó

-Thôi được! Con sẽ suy nghĩ -nó

-Được, ta rất mong nhận được kết quả ta mong muốn-ba nó

-Vâng con hiểu- Cả nhà tiếp tục dùng bữa

16. Chương 16. Nhận Ra Tình Cảm

Quay sang gia đình họ Hàn nhé!

Cả nhà đang họp gia đình với không khí không có một tí gì gọi là thoải mái. Có cả Phương Ngọc

-Con và Ngọc tốt nhất nên chuẩn bị đi, các con sẽ kết hôn vào tháng tới-ba hấn

-Vì sao lại nhanh như vậy?-hấn

-Con bé đã trở về nên ta muốn làm sớm-Vì Phương Ngọc mới đi du học Đức về

-Với lại chúng ta đã có đính ước từ nhỏ, bây giờ kết hôn thì có gì đâu mà sớm anh-Ngọc cũng chen vào.Một người có tài lại đẹp trai và giàu có như hấn thì có ma nào mà chẳng theo.

Hấn không thèm để ý đến mấy lời nhảm nhí của Ngọc

-Hay ông chỉ là muốn sớm làm thông gia với nhà họ Mai-hấn mỉa mai. Hấn quá hiểu cha hấn mà, ông ta bắt hấn phải lấy Ngọc vì nhà họ Mai cũng rất có tiếng tuy không bằng nhà hấn nhưng khi hai nhà làm thông gia thì sẽ không ai có thể lực bằng (trừ một tập đoàn)

-Anh sao có thể nói với bác như vậy?-Ngọc tỏ ra ngoan hiền mặc dù trong lòng đang rất tức giận

-Mày giám nói với tao như thế à?-ba hấn

-Cô im đi-hấn quát Ngọc.Tuy cô rất âm ỉ nhưng phải giả bộ ngoan hiền nên im luôn

-Vậy làm thông gia với nhà Nguyễn Hoàng thì sao?-Hấn nói làm cả nhà giật mình, Ngọc thì đâm ra lo lắng. Sao ba hấn lại không biết được chứ, nhà họ Nguyễn Hoàng rất có thế lực và uy tín nên sở hữu một tập đoàn vô cùng lớn mạnh. Khắp thế giới ai mà chưa nghe danh tập đoàn nhà họ Nguyễn được chứ.

-Con nói sao? Có thật không?-ba hấn lập tức thay đổi ngữ điệu giọng nói

-Vậy con cháu thừa bác?-Ngọc lo lắng hỏi

-Con...à...ta...-ba hấn khó xử

-Cô à? Tôi ở đây xin từ hôn-hấn

-Em không đồng ý-Ngọc hét

-Lời nói của cô còn ý nghĩa sao? Tôi nghĩ cô không nên ở đây nữa-hấn

-Tôi...HÀN MẠNH VŨ anh được lắm, hãy đợi đấy tôi sẽ không buông tha cho anh đâu, cả nhà họ Hàn các người nữa-Ngọc căm phẫn nhìn hấn và ba hấn rồi chạy đi

-Tôi nghĩ cô ta không vừa đâu-hấn nhìn bóng Ngọc khuất dần

-Ta cũng nghĩ vậy-ba hấn

-TRừ nhà họ Mai đi

-Dù gì cũng là ta có lỗi với con bé không nên làm vậy-Không phải ba hấn thấy tội cho Ngọc mà chỉ là muốn níu chân nhà họ Mai, ông sợ rằng những điều hấn nói là không đúng sự thật

-Tùy ông thôi, ông sẽ hối hận-hấn

Nói rồi hấn lên phòng. Từ đầu đến cuối hấn không nhìn mặt mẹ mình lấy một lần. Cả bà ta cũng không hỏi thăm anh lấy một câu. Nhiều lúc hấn tự nghĩ không biết bà ta có phải mẹ mình không nữa

-Ông có thấy hơi quá đáng với con bé?- Mẹ hấn lúc nào cũng quan tâm người ngoài nhiều hơn

-Nhưng bà biết gia tộc Nguyễn Hoàng mà-ba hấn

-Tôi biết chứ, nhưng tôi thấy con bé Ngọc rất hiền lại cũng chẳng biết con gái tập đoàn Nguyễn Hoàng là người thế nào, có kiêu căng hay xem thường nhà ta không?

-Bà đừng lo xa quá, điều đứng trước thẳng con ngõ nghịch kia thì tôi nghĩ cũng không có gì phải sợ (tự tin ghê nhỉ?)-nói rồi hai người người cũng về phòng

Hấn trở về phòng suy nghĩ. Trong đầu hấn lúc này toàn xuất hiện hình ảnh của một người con gái với nụ cười trong sáng trên môi dù rằng nụ cười đó không dành cho hấn. Nghĩ mãi, nghĩ mãi và hấn biết thực sự

người con gái đó đã cướp đi trái tim của hắn tự bao giờ. Làm sao? Làm sao để người đó biết được đây? Thật là khó nghĩ mà!!!

Mấy hôm nay bạn học nên mình đăng hơi khuya. Bạn đọc thông cảm.

17. Chương 17.lại 1 Cuộc Tranh Cãi Vô Cùng Củ Chuối

Hôm nay bầu trời trong xanh, gió thổi nhẹ nhẹ, từng khóm hoa xòe ra đón lấy ánh nắng buổi sáng. Nhưng đối với một người thì bầu trời như có mảng đen u ám trên đầu

-Học...học...học...chết tiệt sao lại dậy muộn chứ?-nó

Vào đến cửa lớp thì cô đã vào rồi

-Thưa cô...phù...phù...thưa cô...em...đi...học...muộn...ạ!-nó thở dốc nói với cô giáo

-ừ lần sau không được thế nữa em vào chỗ đi-cô giáo dịu dàng nói (hên quá trùng tiết cô chủ nhiệm)

Vừa ngồi xuống

-Chà! Mới hôm qua hình như có ai đó nói với tôi rằng hôm nay sẽ đi sớm hơn tôi nhỉ? Ai nhỉ? Sao tôi không nhớ ta? Cô có biết là ai không?-hắn nhìn nó như muốn trêu chọc

-Hừ...tại tôi bận việc thôi-nó cố lấy lại phong độ

-Thôi đi! Nhìn mặt cô là biết ngủ chưa đã rồi heo mà phải không?-hắn thè lưỡi chọc tức nó (hình như chọc tức nó đã là thói quen rồi)

-Hừ mặc xác anh không thèm nói chuyện với anh nữa-nó giận như con nít, chu cái mồm rồi lại trề cái môi như đứa trẻ bị lấy mất đồ chơi. Nhưng nó đâu biết rằng những hành động vừa rồi như vô tình kia của nó đã rơi vào tầm mắt của một người và làm người đó đơ 5s (ai chắc mọi người cũng biết rồi nhỉ)

Hắn lấy lại vẻ lạnh lùng

-Tôi thèm á-hắn

-Thôi hai người im dùm con cái nhức đầu quá-Khôi nhảy vô can

-IM NGAY-hắn và nó đồng thanh

-Hợp ý ghê-Khôi

-TÔI BẢO NÍN-dồng thanh tập 2

-...-Khôi im bặt luôn.khổ thân chỉ muốn giảng hòa để hai người này khỏi ngồi đó cãi nhau chí chóe mà cũng bị la...

18. Chương 18. Dụng Độ Đối Thủ Nhẹ Kí

Nó nằm xuống bàn ngủ một cách rất ư là vô tư, xoay gương mặt sang phía hắn. Hắn nhìn nó, sao khuôn mặt nó lại đẹp như vậy? Nhìn nó ngủ hiền như cún con chả bù cho khi thức. Hai má ửng hồng, cặp mắt to thường ngày giờ đã nhắm lại, đôi chân mày khẽ nhíu lại như đang suy nghĩ làm hắn càng thêm tò mò về giấc mơ của nó. Lại còn cả cánh môi anh đào thật mềm mại kia nữa. Chà ước gì mình có thể đặt lên đó

một nụ hôn (đồ cơ hội, được ngắm người ta thì thôi đi còn đòi lợi dụng). Giây phút đó, tim hắn bắt giắc đập nhanh hơn, lồng nhịp tứ tung, cứ gọi là loạn hết cả lên.

Hắn cứ trong tư thế đó làm cho cặp mắt của Ly trợn ngược lên mãi (khiếp...kiểu này phải đi thay mắt đi). Cả lớp hôm nay yên ắng lạ thường vì ái ngại cho hoàn cảnh của ba người trong cuộc. Chuông hết giờ cũng vang lên đánh thức lí trí của những linh hồn bay nhảy. Hắn vội quay đi để che khuôn mặt ngượng ngùng của mình (hắn mà cũng biết ngượng à?0.0) rồi nhanh chóng thu dọn sách vở rồi vụt đi. Nó từ từ mở mắt chẳng hiểu sao mà cái tên kia tự nhiên khùng đi mà cứ như chạy. Nó ngồi dậy uể oải sách cặp chậm chậm định ra khỏi lớp

-Đứng lại!-giọng Ly phát ra đằng sau

-Chuyện gì?-nó ngơ ngác quay lại

-Tôi đã bảo cô là phải tránh xa Vũ ra mà cô nghe không hiểu hả?-Ly

-Ồ hóa ra là hot dog Ly sao?-nó cười khinh bỉ, ánh mắt trở nên sắc lạnh vô cùng khiến cho người trước mặt hơi rung sợ

-Mày....

-Cô im đi!-nó cắt ngang lời Ly-Tôi làm sao có thể hiểu cô đang nói gì kia chứ, chẳng phải cô là dog hay sao mà dog nói thì làm sao tôi hiểu

-Mày sẽ phải trả giá cho những điều mày nói hôm nay-Ly

-Trả giá ư? Tôi không biết mình phải trả bao nhiêu mới đủ giá trị lời nói của tôi hot dog à-nó nói rồi lạnh lùng bước đi

Để Ly ở lại cảm phần vô cùng

-A! Chết rồi, sáng nay không đi xe giờ đi gì về đây?-nó hoảng hốt nhớ lại, tại tranh cãi với Ly mà đã đến giờ nghỉ trưa mất rồi chẳng có cái taxi hay xe buýt nào cả. Nhắc mới nhớ từ lúc ra về chẳng thấy Thư đâu cả, lúc hoạn nạn mà bạn bè kiểu đó đó

Thư đâu nhỉ?

Trong khi nữ chính của chúng ta đang đứng trước cổng trường vắng với con đường trước mặt cũng vắng nốt thì ở đây, trong một quán phở lề đường không khí vô cùng nhộn nhịp và mọi người đang rất hào hứng (tg cũng chưa chắc)

-Trả cho tôi-Thư bực tức vì bị giật mất cái trứng cút. Không tiếc chi cái trứng bé tí nhưng rất là không ưa tên ngỗ nghịch này.

-Tại sao chứ tôi thích ăn cô nhường cho tôi đi!-Khôi đắc chí

-Ai bảo anh đưa tôi tới đây thì phải cho tôi ăn đầy đủ chứ-Thư

-Là cô tự nguyện đi theo con gì?-Khôi

-Tôi...tôi...-Thư cãi không lại. Cứ tưởng được ăn của chùa nên mừng quỳnh nên đi theo nhưng ai dè cái tên này...

Còn nó thì đã về nhà an toàn và đang mem mem thức ăn trưa

CÁC BẠN CÓ MUỐN BIẾT VÌ SAO KHÔNG? ĐÓN CHỜ CHƯƠNG 19 NHÉ!!! ^_ ^

19. Chương 19.đi Nhờ

Quay lại chuyện ban nãy của nó nhé!

Trong khi nó đang loay hoay chẳng biết làm sao thì vừa lúc đó

KÍT.....

Là xe của hần. Hần đã cố tình cho nó trong gara nhưng không thấy xe của nó, cũng đã quá trưa hần vừa lái xe ra thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn đứng lẻ loi trước cổng trường thấy mà tội.

-Tại sao còn chưa về?-hần

“Thấy không có xe không mà còn hỏi?” nó nghĩ nhưng cũng mừng như vớ được vàng chui tọt vào trong xe

-Cho tui đi nhờ về nhà nhé!-nó

-Tại sao tôi phải cho cô đi nhờ nhỉ?-hần cố tình trêu chọc

-Anh...! Ơ..ơ...thôi mà anh Vũ đẹp trai (lai chó), dễ xương (ở mướn), à...à...lại còn học giỏi (củ tỏi), nhà giàu (cu tèo) cho tui đi nhờ đi mà nha nha!-nó nhe răng cười khi khi nhưng trong lòng đang muốn nôn lăm rồi

-Thôi đi! Tôi biết là cô đang rửa tôi trong bụng chứ gì-hần mặc dù đơ trước nụ cười vô cùng ngây ngô kia của nó nhưng vẫn lạnh lùng đáp lại

-Làm gì có-“Chết tiệt thằng cha này đi giày trong bụng mình hay sao ấy”

-Được rồi, coi như tôi làm việc thiện cho con heo như cô về vậy-hần

-Hi hi-“có anh mới là heo ấy”

Đến nhà, nó bước xuống xe lon ton định vào nhà

-Sao không cảm ơn lấy một tiếng nhỉ?-hần

-Tại sao phải cảm ơn? Mà cảm ơn vì việc gì?-nó ngây thơ hỏi

-Tôi đã chở cô về còn gì?-hần hơi bực

-Anh hết giá trị lợi dụng rồi đồ ngốc-nó thè lưỡi trêu hần rồi chạy tọt vào nhà. Bất giác, khóe môi hần cong lên thành một nụ cười hoàn mỹ lấp lánh dưới cái nắng nhẹ nhàng của mùa thu. Đây là người con gái đầu tiên làm hần cười. Ở bên nó, cảm giác bình yên, thoải mái, ấm áp xen lẫn vui vẻ và hạnh phúc cứ len lỏi trong tim hần. Nghĩ rồi cũng quay xe về nhà. Kết quả là giờ nó đang ngồi măm măm thức ăn trưa đó.

Những hành động đó đã lọt vào tầm mắt của Nhi nhà ta, nhỏ từ đâu nhảy phóc đến ngồi gần nó

-Hai! Hùi này ai chở hai về dọa?-Nhi

-Bạn-nó

-Phải bạn hông?-Nhi cố gắng hỏi

-Chứ mày nghĩ là gì?

-Ai biết đâu-Nhi

“CỐC”. Bé Nhi hưởng trọn một cái cốc đau điếng thấu cả trời đất của nó (người học võ mà lại)

-Au, đau em!-Nhi la lên

-Con nít con nôi không lo học suốt ngày ở đó nghĩ bậy bạ-Nó ra về chị hai

-Thế hai biết em nghĩ gì mà nói là bậy bạ?-Nhi

Nó ngượng quá nên cốc cho Nhi một cái nữa rồi chạy tọt về phòng bỏ lại Nhi đứng la hét

-Trời à, đồ vô lí cái không lại là dùng bạo lực hả??????????????

Ý kiến đâu rồi mọi người. Buồn quá đi :(

20. Chương 20. Chuẩn Bị Khởi Đầu Kế Hoạch 2

Hắn về đến nhà mà trên môi vẫn còn giữ độ cong. Bằng tính đến thăm anh hai (chuẩn bị cho kế hoạch 2) không ngờ được nhìn thấy nụ cười bấy lâu đã mất kia. Tuy cũng mừng cho anh hai nhưng cũng khá tò mò về nguyên nhân của nó. Nhỏ núp trong nhà bếp quan sát rồi lấy điện thoại ra

-Hà lố?-Nhi

-Có gì mới không mày?-Băng

-Hai người cùng đi học về-Nhi

-Thật hả?-Băng

-Ừ, còn nói chuyện vui vẻ lắm (vui vẻ hồi nào?)-Nhi

-Đến lúc rồi-Băng

-Ừ, ngày mốt tiến hành-Nhi

-Ừ

Băng cúp máy. Cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân “Hai em giỏi quá cố lên, em ủng hộ hai”-Băng nghĩ thầm rồi lén lút ra về

Tối. Nó chuẩn bị ngủ thì

RENG...RENG...

-Alo?-nó

-E hèm! biết ai hông?-đầu dây bên kia

-Kha-nó bình thản

-Sao biết hay dậy?-Kha ngạc nhiên

-Giọng nói-nó

-Khâm phục, tại hạ khâm phục-Kha

-Có chuyện gì vậy?

-Tại sao về mà không báo trước?-Kha

-Tại gấp quá-nó

-Kha sẽ cho Vy một bất ngờ-Kha có vẻ bí ẩn

-Bất ngờ gì?-nó

-Rồi sẽ biết, tạm biệt-Kha

-Tạm biệt-nó cúp máy

Gì vậy nhỉ? Mà thôi kệ, ngủ. Nói là làm liền, nó chìm ngay vào giấc ngủ.

21. Chương 21. Cùng Đi Học

Đang ngủ, thì bỗng điện thoại nó reo

-A...l...ô?-Nó nói giọng ngoài ngủ

-Dậy đi heo! Mở cửa cho tôi-hắn

-Ai dậy?-nó tỉnh ngủ

-Thì cứ ra mở đi rồi biết-hắn

Nó ừ một tiếng rồi đi xuống mở cửa

-Aaaaaaaaaaaaaa-nó la lên, mặt tái nhợt

-Cô làm sao thế?-hắn tỏ vẻ lo lắng

-Anh...anh...sao ở đây?-nó quơ tay

-Tôi đến đón cô đi học-hắn

-Tại sao?-nó khó hiểu

-Chẳng sao cả, tôi thích-hắn

-Hừ...tôi chẳng quan tâm-nó định vào nhà thì....

-Cho cô 5', nếu không tôi sẽ...-hắn lấp lửng

-Sẽ làm gì?-nó

-Sẽ vào nhà cô và nói tôi là người yêu của cô-hắn mặt gian thấy sợ

-Anh dám?-mặt nó đen xì

-Tại sao tôi không dám nhỉ?-hắn nói rồi định bước vào nhà

-Được rồi, đợi tôi 5'.Đồ đầu xọ nhà anh, vô lí, âm binh, phá đám...bla...bla...-nó nói như hét vào mặt hắn rồi vội vã chạy vọt vào nhà, sợ ăn iphone dếp của hắn thì khốn (có cần phải nghĩ hắn ác vậy không). Hắn đứng đó nhìn theo mỉm cười. Đúng là đáng yêu mà (tại chị ấy dễ dụ thôi)

5' sau nó bước xuống nhà. Sao chẳng thấy ai vậy nhỉ? Chắc bố mẹ đi làm cả rồi. Thôi kệ, dù sao hắn cũng đến rồi đi nhờ một bữa vậy.

Nó bước ra thì thấy hắn đứng tựa vào cửa xe, mái tóc bồng bênh lãng tử, đôi mắt hí lạnh lùng nhưng vô cùng cuốn hút. Tim nó bị lỗi mất một nhịp, nó lấy tay sờ lên ngực, sao loạn thế này? Không lẽ mình lại rung động trước hắn ta hay sao? Đang suy nghĩ vẩn vơ thì hắn lên tiếng

-Tôi biết tôi đẹp trai rồi nhưng cô cũng đừng làm quá lên như thế tôi ngại đó-hắn trêu chọc

Nó sực tỉnh

-Hừ...ọe...ọe...-nó

-Lên xe!-hắn nói và hai người cùng lên xe

Ngồi trên xe, bây giờ nó mới sực nhớ cuộc gọi tối qua của Kha. Bất ngờ ư? Là gì vậy nhỉ? Nó ngồi chu mỏ, nhúu mày làm hắn càng thêm tò mò về điều nó đang nghĩ “không biết có phải nghĩ về mình không nhỉ?”(anh đang mơ hử)

-Cô đang nghĩ gì vậy?-hắn

-Không có gì-nó bần suy nghĩ nên chẳng quan tâm chỉ trả lời lấy có

Hắn bị lơ nên bực mình im bất luôn

Đến trường, hai người vừa xuống xe

-Ôi.....-hs 1

-A...con nhỏ đó đi với anh Vũ-hs2. Mới đó mà danh tiếng của Vũ nhà ta đã nổi như cồn gió

-Con nhỏ đó sao xứng với anh Vũ chứ-hs3 cũng lên tiếng góp vui mặt dù đã biết địa vị nhà nó

-Đồ đeo bám, tao ghét loại như nó -hs4

Bla...bla...

Nó và hần bước qua đám đông để lại phía sau là những bệnh nhân cần cấp cứu vì đau tim.

22. Chương 22 Đối Thủ Nặng Kí Đã Về

RENG...(vào lớp)

Cô giáo bước vào

-Hôm nay lớp chúng ta có hai bạn mới, các em vào đây-cô nói rồi quay ra cửa

Hai chàng trai từ từ bước vào

-Xin chào mình tên Dương Kha mong mọi người giúp đỡ nhiều-Kha mỉm cười làm bao trái tim xao xuyến

-Dương Khanh-quá lạnh lùng

Lớp học

-Wow đẹp zai quá!

-Không bằng anh Vũ nhưng cũng đẹp cực kì

-Óa, em kết anh rồi nha

-TRẬT TỰ-cô giáo gõ gõ cây thước lên bảng

-Hại em (cô chỉ vào hai thằng con trai to con trong lớp) Xuống nhà kho kéo chiếc bàn cho các bạn
10' sau.Chiếc bàn được đặt cạnh chỗ nó

-Hai em về chỗ đi-Cô nói Khanh và Kha

Về đến chỗ, Nãy giờ nó nhìn thấy hai người họ thì quá ngạc nhiên không nói nên lời

-Bất ngờ của Kha đó-Kha hớn hở

-Ừ, bất ngờ thiệt-nó vẫn chưa hoàn hồn

-Dạo này xinh ra nhỡ?-Kha

-Thôi đi, mới có một tuần chớ mấy-nó

-Cả tuần nay không có ai tám chuyện với tui buồn thiệt á-Kha

-Kha lúc nào cũng thích tám, con trai mà cứ làm y như con gái-nó cười. Lại cười với người ta, hần ngồi cạnh
muốn đâm cho gãy răng lắm rồi

-Chỉ với Vy thôi-Kha cười. Trời ơi sến thế, hần nghe mà nổi da gà

-Vậy chiều đi cà phê nói chuyện nhé-nó. Lại còn hẹn nhau nữa chứ-hần

-Này nhá! Nãy giờ không thèm hỏi thăm tui lấy một tiếng-Thư

-Làm gì có, Thư có khỏe không?-Kha gãi gãi đầu

-Tất nhiên, chưa có chết-Thư làm về giận dữ
-Thôi mà, đừng giận mà , lát về đi ăn Kha mời-Kha
-Cũng còn được-Thư
-CÁI GÌ??? Đi ăn hả? OK OK-nó (người ta chưa mời mà chị)
-Ừ-Kha cười

Không biết mọi chuyện sẽ ra sao nhỉ? Hắn sẽ làm gì để đối chọi với Khanh?

ĐÓN CHỜ CHƯƠNG TIẾP THEO NHÉ! ^__^

23. Chương 23. Thăm Dò Tình Hình

Nãy giờ Kha đã để ý đến cái tên bên cạnh

-Anh chàng bên cạnh là ai thế?

-Là một tên âm binh, chẳng tốt lành gì đâu-nó nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ để người đang để ý đến mình nghe thấy

-Cô nói cái gì?-nó hồng thêm tranh cãi với hắn làm hắn cứ thấy thiếu thiếu khó chịu

-Tôi nói anh à?-nó chẳng thèm quan tâm

-cô...-hắn

-Thôi được rồi, anh đừng quan tâm nữa-nó

-Tại sao lại không? Tôi là bạn trai của cô mà-hắn

-CÁI GÌ???-Kha và người nãy giờ im lặng cũng lên tiếng

-Anh nói gì thế hả?-nó

-Tôi nói cô là bạn gái của tôi-hắn

-Chuyện này là thật?-Kha ngờ vực nhìn nó

-Không không phải đâu-nó chẳng biết nói sao cho Kha tin mình nữa

-Chẳng phải chúng ta đã đi học cùng nhau? Cậu có thể đi hỏi tất cả học sinh trong trường-hắn nói chắc như đinh đóng cột (lưu ý cột mục)

-Mặc kệ anh-Kha đã lấy lại bình tĩnh, anh vẫn tin nó hơn

Còn Khanh thì nhìn hắn với con mắt nãy lửa. Không khó để hắn nhận ra hai anh chàng kia có tình ý với nó, thật thú vị hai anh em song sinh cùng thích người con gái của hắn (của anh hồi nào). Xem ra cái tên Kha đó là một đối thủ nặng kí, còn tên Khanh ít nói không có gì đáng ngại (nhầm rồi anh ơi, đó mới là nặng kí đó)

24. Chương 24. tình Định Sắp Đối Đầu

RENG...

Cuối cùng, chuông hết giờ đã cắt đứt cuộc nói chuyện của hai bà tám quên cả trời đất kia. Hân mừng thầm định nói gì đó với nó nhưng...

-Vý đi ăn thôi-Khanh. Anh im lặng nãy giờ vì từ khi về đây anh đã nhận thấy tình địch của mình rồi. Nên anh phải lên kế hoạch thật chu đáo để chinh phục được nó. Anh yêu nó rất nhiều, dù đã bày tỏ rất nhiều lần nhưng thứ anh nhận lại chỉ là con số 0. Lần này về đây, anh quyết phải có được nó nhưng lại chui đầu ra cái tên đáng ghét kia, theo như tụi trong lớp thì tên đó là Vũ thì phải. Xem ra hân cũng không phải loại tầm thường. Anh rất sợ cái câu mà người ta thường nói :“Ghét của nào trời trao của ấy”. Chẳng phải anh đã trắng tay rồi sao? Nó càng ghét hân ta bao nhiêu thì anh lại càng thấy thấp thỏm không yên bấy nhiêu. Tốt nhất là phải tách họ ra trước đã.

Trở về hiện tại (chà nãy giờ chìm đắm trong suy nghĩ của Khanh dữ quá)

-Ừ một tuần không gặp phải cho Khanh biết tay một bữa-mặt nó hí hửng. Khanh lạnh lùng nhưng rất chiều nó, thường dẫn nó đi ăn, hôm nào cũng rất hoành tráng (nó có biết đâu anh Khanh bao đêm khóc ròng vì cháy thế hix...hix....). Mặt Khanh tối sầm, quên mất con heo đang ở đây.

-À...ừ...vậy đi thôi-Khanh

-Nè hai người đánh quả lễ hả? Tôi có đi được không?-Kha

-Mày biết đánh quả lễ mà còn đòi đi-Khanh

-Tất nhiên rồi, làm sao để anh có cơ hội thả dê một mình-Kha chọc

-Còn tôi nữa chứ-Thư nhẩy vào

-Ồ tất nhiên thưa người đẹp-Khanh mỉm cười

-Nè anh hai à, anh có thiên vị quá không vậy?-Kha

-Đương nhiên là không-Khanh

-Thôi cho tôi xin, hai cái anh chàng họ Dương này thật hết biết-nó

-Đi thôi-Khanh và Kha đồng thanh rồi kéo nó và Thư đi. Chỉ còn hân ở lại bực bội vô cùng. Tại sao chứ? Tại sao lại không nghĩ tới cảm giác của hân chứ? (anh là gì của nó mà phải nghĩ tới anh?) Tại sao lại không thèm nhìn mặt hay tranh cãi với hân? Không nghe nó mắng, không được nhìn thấy vẻ mặt giận dữ đáng yêu của nó khiến hân rất ư là khó chịu. Thật không thể xem thường hai anh chàng kia được. Đã vậy thì hân quyết định luôn, hân sẽ thổ lộ tình cảm của mình với nó.

chúc mọi người buổi tối vui vẻ, mát mẻ, khỏe mạnh như voi nhé! ^__^

25. Chương 25. Kế Hoạch 2 Bắt Đầu

Sau khi đi ăn cùng ba người kia xong thì nó về nhà luôn. Vào nhà thì gặp Nguyên Nhi

-Sao hai về trễ vậy?-Nhi

-À hai đi ăn với hai người bạn từ Mỹ về-nó

-Ai vậy hai?-Nhi

-Kha với Khanh, hôm nào hai mày giới thiệu cho-nó

-Thôi khỏi đi hai-Nhi trề môi

-Mà hai nè mai cuối tuần hai nghỉ phải hông?-Nhi tiếp

-Ừm...chi hử?-nó

-Đi chơi với em một bữa đi, hai về cả tuần mà hai chị em ta còn chưa ôn lại kỉ niệm được-Nhi

-Không được, mai tao có hẹn với Kha đi chơi rồi-nó

-Hix...huhu...hai không thương em không đi chơi với em mà đi chơi với người khác-Nhi khóc bù lu bù loa

-Gì chứ? Hôm khác hai chị em ta đi cũng được mà-nó

-Không...huhu em muốn ngày mai cơ-Nhi giả giọng con nít

-Chị em ta còn thời gian dài dài mà-nó an ủi

-Ngày mai cơ...ngày mai cơ...-Nhi la hét

-Hai cái đứa này có để bố mày nghỉ ngơi không? Làm gì mà cứ om sòm lên thế hả?-Ba nó nói vọng từ trên lầu

Hai đứa nó bắt đầu nói nhỏ. Nhi vẫn còn thút thít

-Được rồi ngày mai là được chứ gì-nó

-Hai đừng có lừa em-Nhi muốn khẳng định

-Thật 100%-nó

-Vậy còn anh Kha gì gì đó?-Nhi

-Hẹn khi khác vậy-nó tiếc nuối

-Hihi vậy là được rồi-Nhi cười tươi rồi tung tăng lên phòng, nó nhìn theo lắc đầu bó tay với đứa em gái này

26. Chương 26 Kế Hoạch 2 Bắt Đầu (2)

Trở lại với hấn. Sau khi thu dọn sách vở xong thì bước ra khỏi lớp trong trạng thái u uất. Người đờ đờ sứt khí thẳng tiến gara xe.Chuẩn bị chạy đi thì Hải Băng từ đâu chui tọt vào ghế cạnh hấn

-Xuống xe-hấn lạnh lùng

-Tâm trạng không tốt sao?-Băng

-Tao nói xuống xe-hấn quát

-Vì chị Nguyên Vy?-Băng

-Sao mày biết cô ta?-hấn

-Em là ai chứ? Trên đời này có chuyện gì Hàn Hải Băng này muốn biết mà lại không thể chứ-Băng

-Vào vấn đề chính-hấn

-Em gái của chị ấy là bạn em-Băng

-...-hấn im lặng

-Anh thích chị ấy à?-Băng

-Không biết-hắn chẳng biết phải nói sao với nhỏ nữa. Chẳng lẽ lại nói là thích, mà cũng không phải là thích nữa mà là yêu rồi. Nhưng bình thường hắn tỏ ra lạnh lùng với những đứa con gái xung quanh, giờ lại phải lòng nó mà còn bị lơ nữa chứ. Thật là quá mất mặt mà

-Đa số những người trả lời như vậy tức là có ý ừ-Bằng biết tổng thằng anh sĩ diện của mình đang nghĩ gì

-Cứ cho là vậy đi, thì sao?-hắn

-Em có thể giúp hai-Bằng

-Giúp?

-Đúng vậy-Bằng

-Giúp thế nào?-hắn đã bớt bực bội hơn

-Thế này nè...thế này...ngày mai hai sẽ...thế này...thế này... nhé!-Bằng giải thích tường tận kế hoạch

-OK không hổ danh là em gái của Hàn Mạnh Vũ-hắn phần khởi. Không ngờ lại có cô em được việc thế này. Đúng là được dịp để tỏ lộ với nó rồi

-Anh đang khen em hay khen chính bản thân?-Bằng lại hiểu sâu xa hàm ý trong câu nói của hắn

-Mày muốn nghĩ sao cũng được-hắn đang lảng lảng vui sướng trong người nên chẳng còn để ý đến Bằng nữa

-Đồ ăn cháo đá bát-Bằng tức tối mở cửa xe bỏ đi. Hắn ngồi đó mỉm cười “Đồ heo...em sẽ không thoát khỏi tay tôi đâu”

Chương sau sẽ là đối thủ thứ 2 nhé!

27. Chương 27. Đi Chơi Với Khanh

Chiều hôm đó, nói là nó và Kha cùng đi cafe để tám nhưng nó đến rồi mà chẳng thấy Kha đâu mà lại thấy Khanh

-Ủa sao Khanh ở đây, Kha đâu?-nó

-À nó bảo bạn nên nhờ Khanh nói lại với Vy-Khanh

-Ừ ra vậy-nó

-Không có gì để nói với Khanh sao?-Khanh

-À Khanh uống gì gọi đi-nó bối rối

-Khỏi đi Khanh muốn dẫn Vy đến nơi này

-Nhưng mà đi đâu?-nó

-Đi rồi sẽ biết-Khanh có vẻ bí mật

-Hừ...không đi-nó vờ giận dỗi

-Đi đi đi mà đi mà!-Khanh làm vẻ mặt cún con làm nó mủi lòng

-Thôi được rồi, miễn là không xuống địa ngục-nó làm bộ nghiêm trọng

-Nè! Tớ có ác đến vậy không?-Khanh

-Hihi đi thôi-Khanh rất thích nụ cười của nó. Hai người lên xe và thẳng tiến đến khu vui chơi TT thành phố.

-Ê! Dẫn Vy đi chơi hả?-nó vui sướng cười híp mắt khi thấy bản hiệu “PLAY CENTER CITY”

-Ừm đi chơi-anh chàng này lúc nào cũng đánh trúng tâm của nó, trúng vào cái sở thích ăn và chơi của nó (tg:không như ai đó, Vũ:nói ai đấy? tg:ai đâu o.O)

Thế là hai người cùng bước vào trong. Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hai người. Nhưng hai người cũng chẳng mấy để tâm

-Nè chơi cái kia đi-nó chỉ vào cái trò tàu lượn

-Ừm-kaka, anh chàng Khanh đang tưởng tượng tới cái cảnh nó ôm ghì lấy anh vì sợ hãi mà vui sướng.

Tối nay rảnh đăng thêm một chương ^__^

28. Chương 28. Manly Có Giới Hạn

Tàu khởi hành. Ai ai cũng la hét gầm trời mà mặt nó vẫn tỉnh queo, còn Khanh...mặt bắt đầu biến sắc (ôi trời! trông manly thế mà lại...-_-). Vừa xuống tàu Khanh đã chạy đến gốc cây non luôn cả cơm trưa (chó đâu ra chị bảo đây!!!) rồi ngồi bệt xuống bãi cỏ.

-Khanh không sao chứ?-nó

-Không...không sao, chúng ta chơi tiếp đi-Khanh

-Mặt cậu tái mét kia, còn nói không sao. nó nói rồi chạy đi với vẻ mặt lo lắng.

Khanh ngồi đó nhìn theo khe mỉm cười. Ước gì nó cứ mãi lo lắng cho anh, quan tâm anh như vậy (mơ đi!). Cái ý chí nó phải thuộc về anh càng mãnh liệt.

Trong khi đó, nó mua nước xong vừa quay ra thì đụng phải một tên to cao, bặm trợn.

-A...bịch-chai nước từ trên tay nó rớt xuống

-Nè! Anh kia đi đứng kiểu gì thế hả? Mất anh để trên chân mày à?-nó quát

-Á à...cô em đụng trúng anh mà còn dám to tiếng à?-hắn ta

-Anh phải xin lỗi tôi ngay-nó

-Anh bảo không thì sao?-hắn có vẻ thách thức

-Được-thế là nó bực cho hắn ta một phát vào mồm phụt máu (kính nhỡ? o.O)

-Con này gan ghê há! Tụi bây đâu đánh nó cho tao-nãy giờ nó không để ý đằng sau hắn ta là một đám con trai to tướng chẳng dễ chơi tí nào.

Thế là hai bên nhào vào đánh nhau. Nó tung chiêu thức khiến bọn đó hoa cả mắt. Nhưng thể lực của nó cũng có hạn, còn 2 tên nữa, đánh mãi chẳng ngã chắc là đàn anh. Nó bắt đầu kiệt sức. Bỗng có một tên con trai nhào vô đánh tụi kia. Nó loạn choạng té xỉu chưa kịp nhìn thấy mặt anh ta.

tối nay mình nhiều bài quá nên đăng một chap thôi nhé! Đi học cả ngày nhức người quá! Ngủ ngon nhé mọi người! ^__^

29. Chương 29. Ân Nhân

Nó dần dần mở mắt ra. Đập vào mắt nó là một anh chàng khôi ngô, khuôn mặt thánh thiện

-tôi đang ở đâu?-nó

-Nhà tôi-anh ta

-Tại sao tôi lại ở đây?-nó

-Lúc chiều đi ngang công viên thấy cô và một đám con trai đánh nhau mà cô có vẻ yếu sức nên tôi vào cứu. Cô té xỉu mà tôi chẳng biết nhà cô ở đâu nên đành phải đưa về đây-anh ta

-Cảm ơn anh- Nó như sức nhớ ra điều gì đó lục khắp người tìm điện thoại để gọi cho Khanh

-Alo? Vy đang ở đâu vậy? Tại sao bỗng dưng biến đâu mất? Có biết mình lo lắng không? Có chuyện gì xảy ra hả?-Khanh làm một tràn trong điện thoại.

-Không, tớ không sao, Khanh yên tâm, tại Vy bận đột xuất nên không kịp báo lại với Khanh, để Khanh phải lo rồi-nó hối lỗi

-Vy không sao là tốt rồi, lần sau không được bỏ đi như thế biết không?-Khanh

-Ừ Vy biết rồi thôi nhá-nó

-Ừ-Khanh

Nó cúp máy thở phào

-Bạn trai à?-anh chàng kia

-Không bạn thôi, mà anh tên gì?-nó

-Tôi à? Tôi là Minh, còn cô?-Minh

-Tôi là Vy-nó nở nụ cười Minh chợt sững người. Nãy giờ nó hôn mê, anh đã ngồi ngắm nó, nó thật đẹp không biết sao tự dưng trong lòng anh lại cảm thấy lo lắng cho cô gái xa lạ kia. Khi cô ấy cười thật là đẹp. Anh biết là mình đã bị cái gì đó gọi là tình yêu sét đánh rồi.

-Chúng ta có thể làm bạn?-Minh

-Tất nhiên-dù sao cũng là ân nhân

-Mình có thể gọi nhau bằng tên không?-Minh

Nó có vẻ chần chừ rồi cũng đồng ý

Nó và Minh ngồi trò chuyện, kể cho nhau nghe về gia đình

30. Chương 30

Ngay từ lần đầu tiên thì Minh đã thích nó. Sau khi quen biết nó nhiều hơn thì anh lại càng thấy nó đáng yêu. Không phải vì gia tài bạc tỉ của nhà họ Nguyễn, lại càng không phải vì sự xinh đẹp kiêu sa của Nguyễn Hoàng Nguyên Vy, anh chỉ đơn giản là thích nụ cười ngây thơ, hồn nhiên của nó. Thích cái cách nó cười với anh và anh lại muốn làm cho nó vui và hạnh phúc. Anh yêu trong âm thầm và luôn luôn bảo vệ nó.

Sau khi đã biết về nhau, Minh đưa nó về nhà. Nhi chạy ra mở cửa (lính ghê! còn chưa kịp bấm chuông)

-Minh về đi!-nó vui vẻ.

-Ngày mai, Vy có rảnh không? Chúng ta đi chơi nhé!-Minh

-Mai? (quay sang Nhi đang đứng bên cạnh) Minh bận rồi, khi khác nhé!-nó cười

-Ừ không sao, thôi mình về nhé, anh về nhé!-Minh nói với nó và Nhi

'Mai là ngày gì mà được nhiều người rủ đi chây thế nhỉ? Sao mình cứ có cảm giác mai là ngày gì đó rất quan trọng?'-Nó nằm suy nghĩ rồi chìm vào giấc ngủ

Bên phòng Nhi

-Wê? -băng

-Chuyển biến xấu-Nhi

-Chuyện gì?-Băng

-Lúc nãy có cái thằng cha nào đó chở hai tao về-Nhi

-thì chẳng phải hai ông hùi sáng tao với mày thấy sao?-Băng

-Khác mày ời-Nhi

-Ai thế?-Băng

-Chả biết! Hình như tên Minh-Nhi

-Kì này hai tao khổ rồi, những 3 đối thủ. Mà sao tao thấy ông nhà tao lẻ loi quá vậy nhỉ?-Băng

-Hai mày ế rồi-Nhi

-hổng dám đâu, chỉ là lỡ yêu con kiến thôi-Băng

-Thôi đợi kết quả của kế hoạch 2 rồi tính tiếp-Nhi

-Tao nghĩ chắc hai ông bả dính rồi-Băng

-Ừ-Nhi nói rồi cúp máy

Thông cảm lúc chiều mình xuống trường đột xuất nên không đăng kịp chương mới ọi người.

31. Chương 31.mở Đầu Một Ngày Mới Đây Bất Ngờ

Sáng hôm nay, 7h:

RẦM...Nhi gõ cửa mà cái cửa rung rinh (nội công thâm hậu)

-Mày vào đi, cửa có khóa đâu chứ-nó vò đầu bứt tai. Mới sáng sớm mà đã phá hư giấc ngủ (7 giờ, là 7 giờ đó, sớm ghê ha!)

Nhi lật đật chạy vào dựng ngược nó dậy

-gì vậy?-nó

-Hai không nhớ là hai đã hứa hôm nay sẽ đi chơi với em sao?-Nhi

-Nhớ chứ-nó

-Thế sao còn ngủ?-Nhi

-Dạ! Con đi VSCN ngay đây ạ-nó bò vào nhà tắm chẳng hơi đâu mắng Nhi nữa

30' sau. Nó bước ra với một cái áo pull, quần jeans ngắn trông rất cá tính.

-Hai đang làm gì vậy?-Nhi

-Thì đi chơi-nó

-Với bộ đồ này sao?-Nhi

-Có vấn đề gì à?-nó nhìn lại mình trong gương

Nhi nói rồi lại tú quần áo lấy ra một bộ đầm màu trắng tinh dài hơn đầu gối cùng với đôi hài cũng màu trắng với vài họa tiết đơn giản nhưng đẹp. Bắt nó phải thử, thay xong thì khác hoàn toàn với ban nãy. Trông nó bây giờ thật hiền, dịu dàng, khắp người toát lên sự sang trọng quý phái nhưng cũng không kém phần ngây thơ, trong trắng.

-Mày làm gì mà chuốt tao như cô gái mới lớn thế hả?-nó làm vẻ người lớn

-Thế bà không lẽ mới già à?-Nhi

-Đi vào trọng tâm câu hỏi-nó

đi chơi với em gái phải đẹp một tí chứ, cho em nó tự hào-Nhi

-Thế bình thường tao không đẹp à?-nó

-Không-Nhi

-Mày...-Nó

-Thui tới giờ rồi đi thôi-Nhi nói rồi chạy trước chứ không thoi ăn đòn nức dít chứ chẳng đùa được

Nó định đuổi theo Nhi thì điện thoại reo

32. Chương 32. The Love Center

-A lô?-Nó

-Kha đến đón Vy nhé!-Kha cười

-Ơ...ơ...không, mình bận đột xuất rồi không thể đi chơi với Kha được-nó áp ứng

-Vậy à?Bùn thật-Kha

-Mình...xin lỗi-nó

-Không sao, chúng ta còn dịp khác mà-Kha lại cười

-Cảm ơn cậu, thui mình đi đã, bye cậu-nó

-Bye-Kha. Cứ tưởng đâu hôm nay được đi chơi với nó ai dè...Đáng ghét! tự nhiên cái thẻ có chân chạy đầu mất tiêu (cậu ta đâu biết rằng Khanh nhà ta đã khổ sở thẻ nào mới giấu được cái thẻ đó đi) nên đành ở nhà mà quên gọi cho nó. Không biết nó có giận không? Hôm nay nghe nó cười là ổn rồi. Anh ta đâu có biết hôm qua xảy ra chuyện gì đâu)

Nó và Nhi đón taxi (tại Nhi bắt phải đón taxi cho bằng được chứ không được đi xe riêng cũng không được mang theo thẻ hay tiền bạc gì hết) đến trước khu vui chơi THE LOVE CENTER

-Sao lại đến đây?-Nó tuy là muốn đi chơi nhưng cũng biết đây là đâu

-Thì đến chơi-Nhi bình thản trả lời

-Chỗ này?-nó

-Hai lô thôi quá! Đứng đây đợi em đi mua vé-Nhi nói rồi chạy đi mất hút

5'...10'...20'...

-Sao lâu quá vậy nhỉ?-nó bắt đầu mất kiên nhẫn

Bỗng.....

Bỗng gì vậy ta? ĐÓN CHỜ CHƯƠNG 33 NHÉ!

Buồn tốt mát mẻ ^ _ ^

33. Chương 33 Kế Hoạch Hai

Bỗng...tiếng nhạc du dương và lãng mạn phía trong vọng ra. Giờ nó mới để ý, sao ở đây vắng hoe vậy nhỉ? Đáng nhẽ nó phải thấy lạnh xương sống vì sợ hãi, nhưng sao trong tim nó tự dưng lâng lâng cảm giác ấm áp vậy nè.

Nó từ từ, từ từ đi vào bên trong và quên mất rằng mình chưa có vé.

-Anh đang làm gì ở đây?-nó bắt gặp hấn bên trong

-Tôi...tôi...-Hấn chưa từng lấp bắp hay ấp úng và có cảm giác bối rối như bây giờ

-Đi theo tôi-hấn kéo tay nó đi.Nó cũng chẳng nói gì vì bây giờ nó đang để ý đến sự loạn nhịp bất hợp pháp của con tim.

Nó và hấn tiếng thảng vào bên trong cho tới khi trước mặt nó là hàng nghìn khóm hoa hồng trắng đang hiện lên trước mặt nó. Loại hoa mà nó thích nhất vì sự trong trắng mà hoa mang đến.

-Wow! Đẹp quá!-nó reo lên thích thú như một đứa con nít

-Cô thích chứ?-hấn

Nó gật đầu cái rụp

-Tại sao ở đây có nhiều hoa thế này mà trước giờ tôi chưa từng thấy nhỉ?-nó (công lao của Nhi và Băng đi tìm cây hoa hồng trắng vất vả rồi đem đến nhờ người ta trông, cũng may là qua mấy ngày nó đã tươi và có sức sống trở lại chứ không thôi là hồng bét)

-Có thể ở cạnh tôi một ngày?-hấn nhìn thẳng vào mắt nó. Nó nhận thấy sự chân thành từ trong đáy mắt của hấn, đôi mắt màu đen lầy sâu thẳm. Bỗng cảm giác gì đó đang len lỏi trong từng tế bào, trong từng mạch máu của cơ thể nó. Cảm giác này không phải lần đầu. Mỗi lần ở cạnh hấn, đối diện với hấn thì cảm giác này lại bộc phát cứ như bệnh lâu năm tái phát vậy. Không lẽ...nó đã thích hấn. Không được, không thể thích một người như hấn được (hấn thì sao chứ? như ta nói, tình yêu không thể khống chế được), thật là mất hết sĩ diện (hảo) rồi.

Nó gật đầu đồng ý. Hấn cảm thấy rất vui và khoe miệng bỗng chốc nở thành một nụ cười lấp lánh dưới ánh mặt trời, lung linh giữa muôn ngàn đóa hoa hồng trắng. Hấn như một thiên thần đứng giữa một vùng trời nên thơ mà chúa đã ban cho nó. Thực sự là hấn đã cười. Cười trước mặt nó. Nó đơ ngay tại chỗ, hồn nó đã bị nụ cười kia cuốn đi theo làn gió nhẹ thoảng qua lúc này mất rồi.

-Ê! Cô không sao chứ?-hấn thấy nó đứng chết trân thì lo lắng

-Ồ...tôi...tôi không sao, anh...cười đẹp lắm!-nó nói rồi xoay mặt bỏ đi để che đi khuôn mặt đỏ ửng như trái cà chua của mình.

Đến lượt hần chết trân. Cô ấy...cô ấy khen nụ cười của mình đẹp ư? Nụ cười của hần nhờ thế mà càng thêm rạng rỡ. Hần chạy tới chỗ nó đang mãi ngắm cánh đồng hoa này. Hai người ngồi đó im lặng nhưng trong cả hai đều cảm thấy ấm áp vô cùng.

34. Chương 34. Couple Ciu Ciu-kể Hoạch Thành Công Mĩ Mãn

Hai người ngồi đó đến khi hoàng hôn buông xuống cũng không hay

-Sao từ lúc sáng đến giờ chẳng có ai vậy nhỉ? Chẳng lẽ khu vui chơi nổi tiếng này mà bị ế sao?-nó thắc mắc

-Tôi đã bao hết nơi này rồi mà!-hần

“Mô phật! Việt Nam đang ngày càng nghèo mạc là nhờ những tên phá gia chi tử như thế này đây!”-nó nghĩ thầm. Nó không nói gì ngồi ngắm hoàng hôn đang buông xuống phía xa trên nền trời ửng đỏ. Không biết tại bầu trời hay chính bản thân mà khuôn mặt nó lúc nào cũng ửng hồng làm cho hần càng thấy nó đáng yêu. Rồi mang đêm cũng kéo đến. Mặt trời đã về với núi chỉ còn lại những vì sao bé tí như con kiến ở xa tít tắp đang lung linh giữa cảnh vật bao trùm chỉ là bóng tối.

-Cô có thích ngắm sao không?-hần hỏi

-Thích chứ nhưng có chuyện gì à?-nó hỏi nhưng ánh mắt vẫn chia về phía những ngôi sao nhỏ nhỏ kia.

-Vậy chúng ta đi!-hần nói rồi lại kéo tay nó. Đây là lần thứ hai trong ngày hần nắm tay nó nhưng nó chẳng còn để ý đến điều đó nữa.

-Đi đâu?-nó hỏi ngây thơ

-Thì đi ngắm sao-chưa kịp để nó thắc mắc gì nữa hần đã đẩy nó vào xe rồi rời đi. Hần lái xe đến chân núi rồi hai người bước xuống đi bộ lên (mỗi chân chết). Bỗng hần lại nắm lấy tay nó nó định giật ra nhưng hần đã cầm chặt lại.

-Một lát, chỉ một lát thôi!-hần nhìn nó như van xin

Nó không nói gì và cứ để tay trong tay hần. Cảm giác mỗi lần lại ủa về trong cả hai. Nhưng lần này nó mãnh liệt và dữ dội hơn gấp bội. Điều đó khiến cả hai nhận ra tình cảm của mình...

Hai người lên tới đỉnh đồi thì ngồi xuống bên vạt cỏ. Nó ngược mắt lên, quả thật đây là một nơi ngắm sao lí tưởng. Nó như đang cận cảnh nhìn thấy những ngôi sao vậy. nó phát ra một thứ ánh sáng lạ lùng hay tại người bên cạnh. Hần thì không thể, hần đang ngắm nó. Cũng không biết từ bao giờ ở bên nó lại bình yên đến vậy. Cũng không biết từ bao giờ ngắm nó lại trở thành thói quen của hần. Và cũng không biết từ bao giờ hình bóng của nó lại luôn hiện diện trong tâm trí lẫn trái tim của hần.

-Vỵ này!-hần bỗng nói

-Hả?-nó vô cùng ngạc nhiên với cách xưng hô của hần.

-NGUYỄN HOÀNG NGUYỄN VY...TÔI YÊU EM-hần bỗng hét lên trời.

-Ồ...-nó ngạc nhiên tột cùng

-EM CÓ BẰNG LÒNG LÀM BẠN GÁI CỦA ANH KHÔNG?-hần lại hét

Nó tuy ngạc nhiên nhưng cũng rất vui

-ĐỒ ĐÁNG GHÉT...TÔI CŨNG YÊU ANH MẮT RỒI-khuôn mặt nó đang nóng lên, nóng lên 100oC

Hần nghe thấy nó nói vậy thì vui mừng vội ôm lấy nó xoay vòng vòng.

Couple NGUYỄN VY and MẠNH VŨ. Tác giả thành toàn rồi nhé! Cho tràn vỗ tay đi nào! Cmt vui nhé mọi người. ^ _ ^

35. Chương 35 Couple Second Thành Toàn

-Á á thả xuống, thả xuống, chóng mặt quá-nó sợ hãi kêu la nhưng trong lòng vô cùng hạnh phúc. Hắn từ từ thả nó xuống

-Mình thay đổi cách xưng hô chứ nhỉ?-hắn hồ hởi

-Hả? Anh muốn xưng hô bạn bè hả, được thôi-nó giả nai

-Trời! Đồ heo...ý anh là...

-Anh dám nói em là đồ heo hả?-nó đánh trống lảng liền ngay và lập tức

-Không, ý anh không phải như vậy-hắn

-Vậy thì được rồi, cấm anh nói gì nữa-nó

Hắn im luôn rồi ôm nó vào lòng. Nó tựa đầu vào ngực hắn và cả hai cùng nhìn lên trời, nơi có những vì sao lấp lánh chứng giám cho tình yêu của họ.

Trong khi hai nhân vật chính của chúng ta đang hạnh phúc bên nhau thì Thư và Khôi ở đây không khí cũng lãng mạn không kém

-Này! Sao lại đưa tôi đến đây?-Thư khó hiểu, cô nàng định rủ nó cùng đi mua sắm nhưng lại bị tên Khôi này kéo đi ra biển. Chơi đùa cả ngày rồi cái tên đó lại kéo Thư vào nhà hàng và giờ là hai người đang ngồi đối diện nhau.

-Chờ tôi một xíu-nói rồi Khôi vỗ tay. Một chị nhân viên bưng lên một cái đĩa

-Là gì đây?-Thư

-Thư mở ra đi!

Thư mở ra thì thấy một chiếc bánh kem hình trái tim, phía trên còn ở dòng chữ HAPPY BIRTHDAY THƯ. Thư ngạc nhiên xen lẫn vui mừng.

-Tại sao anh biết hôm nay là sinh nhật tôi?-Thư cũng quên bên sinh nhật của mình

-Tôi là ai? Có điều gì mà Trương Đình Khôi này muốn biết mà lại không thể-Khôi tự hào nói

-Còn phải xem lại-Thư

-Cái này là tặng cô-Khôi

-Vì sao lại tổ chức sinh nhật cho tôi?-Thư

-Vì..tôi thích Thư-Khôi

-Cái gì??-Thư ngạc nhiên

-Thư có đồng ý làm bạn gái của tôi? (câu này nghe quen quen)-Khôi

Bất chợt trên khóe miệng của Thư lại nở ra một nụ cười nham hiểm

-Tôi cho anh một tuần để thể hiện, anh phải làm sao cho tôi thấy được thành ý của anh, anh làm được chứ?-Thư

-Được thôi-Khôi không chần chừ tự tin đáp

36. Chương 36. 1 Tuần Của Khôi

Hắn và nó vẫn cứ như mọi ngày. Vì nó không muốn ai biết chuyện của nó và hắn nên kể cả con bạn thân là Thư cũng không hề. Chỉ tiến triển hơn trước là ngày nào cũng đưa đón nó đi học. Nó cũng đã chuyển đến nhà riêng sống. Vì là thường xuyên nên mọi người cũng không quá để ý như trước nữa nhưng chỉ có một người là vẫn để ý. Hàn Tuyết Ly, vắng cái tên đó! Mọi người vẫn còn nhớ chứ?

Chuyện của Ly sẽ không dừng lại ở đó đâu.

Ngược lại với cặp đôi này thì cặp đôi Mai Thư và Đình Khôi thì rất lộ liễu và suốt ngày cứ dính lấy nhau.

Tại công viên:

Tôi đã bảo đừng có đi theo nữa mà-Thư bực bội vì suốt ngày cứ bị Khôi quấy rầy

-Chẳng phải em nói cho tôi một tuần để thể hiện sao? Thì chẳng phải là tôi đang thể hiện đấy ư?-Khôi

-Thật sai lầm khi tôi lại cho cơ hội như vậy-Thư than trời

-Muộn rồi em ơi-Khôi cười đắc ý

-Vậy được giờ tôi muốn uống nước-Định tha cho anh rồi nhưng xem chừng vẻ mặt đắc ý kia thật đáng ghét.

-OK-Khôi nói xong tức tốc phóng như bay đi. Chưa đầy 1' sau đã quay lại.

-Nước đây thừa tiểu thư-Khôi đưa chai nước suối đến trước mặt

-Tôi có nói là uống nước suối?-thư

-Vậy thừa tiểu thư muốn uống gì ạ?-Khôi biết là Thư đang cố tình chọc tức mình nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản.

-Gì cũng được-Thư

-OK OK-Khôi lại mau chóng vụt đi với vận tốc ánh sáng. Lần này là chưa đầy 10s sau là chàng ta đã quay lại với một bình toàn những nước.

-Thừa tiểu thư muốn uống loại nào, tôi đây phục vụ tất?-Khôi vừa nói vừa hơ qua hơ lại bình nước trước mặt Thư làm Thư tức phụt máu

-Tôi mất hứng rồi, không muốn uống nữa-Thư

-Vậy xin hỏi tiểu thư còn cần gì ạ?-Khôi biết là Thư sẽ không dừng lại ở đây đâu

-Tôi đói-Thư

-Vậy ta đi thôi! Tốt quá, tôi cũng đang đói-Khôi vừa nói vừa định kéo tay Thư nhưng bị Thư giật lại

-Tôi muốn ăn ở đây và ngay bây giờ-Thư

-Cô...cô...-Khôi hơi bị quê

-Không làm được chứ gì-Thư khoanh tay ngang ngực

-Được...tôi đi-Khôi vừa đi vừa dậm rầm rầm lên mặt đất (lũ trẻ phá hoại của công quá). Thư đứng đó cười đắc chí.

37. Chương 37

5' sau Khôi quay lại với 2 bịch cơm hộp trên tay. Chạy đến trước mặt Thư thở hồng hộc, trên trán mồ hôi nhễ nhại.

-Đồ...ăn...đây...-Khôi mệt đứt hơi

-Được rồi nghỉ ngơi đi-Thư bỗng nhiên thấy xót, đưa khăn tay cho Khôi lau đi mồ hôi, chỉ có điều vẫn còn tỏ ra lạnh lùng với anh. Khôi mỉm cười:“Là cô ấy đang quan tâm mình, thật không uống công, kà kà”. Chả là lúc nãy, chàng ta đi mua đồ ăn chỉ mất vốn vẹn có 2' còn 3' còn lại là để...chạy vào WC tạt một vài giọt nước (giả mồ hôi đó). Lại còn cố tình thở hồng hộc trước mặt Thư.

Ngày nào cũng thế rồi một tuần trôi qua nhanh chóng. Thư đã cảm động nhưng rất ngại không nói ra.

Tối đó, tại quán café XX

-Anh có thấy dạo này Thư và Khôi rất khác thường?-nó hỏi hần

-Anh thấy tụi nó cứ như keo con chó vậy haha-hần cười thích thú khi nhớ tới hình ảnh hai người họ ở trường cũng như ngoài giờ học.

-Em rất tò mò về chuyện của bọn họ-nó

-Thì bọn họ cũng rất tò mò về chuyện của tụi mình đấy thôi, thế là công bằng-hần

-Nói chuyện với anh bằng không-Nó lườm hần rồi cả hai tiếp tục nhâm nhi tách café mang hương vị hạnh phúc và bình yên của trái tim.

Còn về phần Khanh thì đã quay về Mỹ ngay hôm chủ nhật chẳng ai biết vì lý do gì. Nhờ nó giới thiệu mà Kha và Nhi quen nhau, nó bảo Nhi phải dắt Kha đi tham quan Sài Gòn. Nhờ thế mà hai người đã dần có thiện cảm với nhau. Ngày nào Nhi cũng dẫn Kha đi hết nơi này đến nơi khác bỏ rơi con bạn tên Bằng bơ vơ, cô út, suốt ngày cuộn tròn trong chăn. Thật là buồn chán!

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Nguyên Nhi đáng ghét, dám bỏ rơi ta, mi chết đi, chết đi, chết đi...-Bằng bực bội la hét, mỗi câu chết đi là một cái gối hay một chú gấu bông áp mặt vào tường. Căn phòng nhờ thế mà ngày nào cũng được dọn dẹp và chỉ vất vả cho các cô chú giúp việc.

Kết thúc như thế sao? Không phải, như này chỉ mới là bắt đầu. Kịch hay vẫn còn ở phía sau

38. Chương 38. Gặp Gỡ Ba Nó

Lại một buổi sáng lại đến, một ngày mới lại bắt đầu với những niềm vui của mọi người, đôi khi còn là nỗi buồn của ai đó. Hôm nay lại là cái ngày cuối tuần, thời gian trôi sao mà nhanh thế (chỉ là tác giả nói thôi hihi), hôm qua bố nó có gọi báo rằng hôm nay sẽ đến nhà thăm nó.

BÍNH BOONG.....

-Vâng! Ra ngay ạ!-Tiếng nó từ trong nhà vọng ra.

Cạch...

-Ừa, ba mới qua-nó lễ phép

-Ừ, con dạo này vẫn khỏe chứ?-ba nó vừa nói vừa tiến vào sofa.

-Vâng! Vẫn tốt ba ạ-nó vừa nói vừa nhanh chân xuống bếp rót cốc nước.

-Thế thì ta yên tâm rồi-ba nó

-Sao không thấy mẹ hả ba?-nó

-Mẹ con bảo bận đột xuất nên khi khác sẽ đến-ba nó

-Vâng ạ! Mà ba à, còn muốn giới thiệu một người bạn với ba-nó

-Trai?-ba nó đón ngay

-Vâng-nó

-Ý con là bạn trai của con ư?-ba nó hơi ngạc nhiên

-Vâng...vâng...-nó ấp úng

-Con không cần phải sợ, chỉ cần không ảnh hưởng đến những chuyện khác thì không vấn đề gì-ba nó mỉm cười

-Vâng-nó cười, lòng thấy nhẹ nhõm hơn

Bính boong...vừa lúc đó có tiếng chuông cửa. Nó chạy ra mở cửa

-Anh đã đến-nó

-Ba em ở trong nhà?-hắn hỏi

-Vâng-nó và hắn cùng tiến vào phòng khách thì nụ cười trên môi của ba nó tắt ngấm

-Cháu chào bác-hắn

-Chào cậu-ba nó lạnh lùng. Hắn nhận thấy điều đó nên cứ chờ người ra

-Kìa anh, ngồi đi chứ-nó chẳng hề chú ý. Hắn ngồi xuống, bỗng chốc không khí yên ắng bao trùm lên cả ba người.

39. Chương 39. Gặp Gỡ Ba Nó (2)

-Cậu quen con gái tôi được bao lâu?-ba nó lên tiếng

-Vâng, cũng khá lâu, khi chúng cháu còn ở Mĩ-hắn hơi cười đáp

-Cậu có chắc sẽ làm cho con gái tui được vui vẻ và hạnh phúc?-ba nó

-Vâng! Cháu chắc chắn-hắn tự tin

-Tôi hỏi cậu, cậu đến với con gì tôi vì điều gì?-ba nó

Hắn hiểu hàm ý trong câu nói đó, ý ba nó là hắn đang muốn nhắm đến tài sản của nhà nó sao?

-Cháu chỉ là yêu cô ấy-hắn nắm chặt lấy tay nó và nhìn nó mỉm cười, nó cũng cười lại.

-Vậy còn bố cậu thì sao?-ba nó

Hắn hơi dờ người trước câu hỏi của ông. Phải rồi, ông ấy có thái độ với hắn như vậy lí do tất cả là vì bố của hắn. Quá nổi tiếng mà, giờ thì khổ rồi đã không được điểm trong mắt ba nó thì thôi lại còn âm điểm nữa chứ.

-Cháu sẽ không giống với ông ấy?-hắn

-Cha nào con nấy thôi-ba nó

-Cha anh ấy thì sao ạ?-nó ngây thơ hỏi

-Cái này phải hỏi bạn trai của con rồi-ba nó

-Anh sẽ kể với em...vào một lúc nào đó-hắn nói nhỏ vào tai nó. Nó im lặng

-Cháu có thể chứng minh chứ ạ?-hắn

-Tất nhiên nhưng ta cũng không mấy kì vọng lắm-ba nó tỏ vẻ khinh thường

-Cháu sẽ cho bác thấy tình yêu của cháu mãnh liệt như thế nào.-hắn

-Được thôi, ta sẽ chờ xem-ba nó nói rồi đi về phía cửa

-Ta về đây

-Ba về cẩn thận-nó

-Bác về cẩn thận-hắn

Ba nó hơi cười khi đã ra khỏi cửa. Ông đã nhìn thấy sự khác biệt giữa hắn và bố của mình và xem ra cậu nhóc này rất tự trọng. Ông cảm thấy thú vị với cái được gọi là tình yêu mãnh liệt của hắn.

40. Chương 40. Anh Chàng Lạnh Lùng Hậu Đậu

Trong nhà

-Anh ở lại ăn sáng chứ?-nó

-Tất nhiên, anh phải xem tay nghề của vợ mình chứ-hắn

-Em có nói rằng sẽ lấy anh sao?-nó

-Em sẽ không thoát khỏi anh đâu-hắn

-Nếu em cứ muốn thoát?-nó

-Anh sẽ không buông tay-hắn

-Hi-nó cười

-Anh ngồi đây đi, em đi làm chút trứng nhé-nó

-Anh sẽ phụ em-hắn

-Chỉ cần anh không quấy em là được-nói rồi hai người đi vào phòng bếp. Một lúc xong, trong nhà bếp vang lên

Xoảng...choang...keng...keng...

-Anh đừng đụng vào cái đó...á-nó chưa kịp nói xong thì cái nồi từ trên kệ rớt xuống

-Anh không cố ý-hắn nhe răng

-Trời...á đừng lùi lại!-nó la lên nhưng không kịp nữa rồi hắn lùi lại và vấp phải cái chổi giữa sàn và ngã ngửa dưới đất

-Đưa tay đây-nó đưa tay ra kéo hắn ai ngờ hắn nắm lấy tay nó và kéo xuống. Nó mất đà nằm đè lên người hắn và...môi chạm môi.

1s...2s...3s...

thình thịch...thình thịch...tim nó đập liên hồi như muốn đâm thủng lớp da nhảy ra khỏi lồng ngực. Nó chống tay định ngồi dậy thì hắn lấy tay ấn đầu nó xuống. Chiếc lưới được đưa qua đưa lại một cách nhẹ nhàng nhưng cũng rất quyến luyến. 10s trôi qua, cuối cùng hắn cũng buông nó ra. Nó quay mặt sang chỗ khác để che đi khuôn mặt đỏ ửng. Hắn kéo nó lại và ôm vào lòng.

-Nguyên Vy-hắn
 -Vâng-nó nằm trong lòng hắn ấm áp vô cùng
 -Anh yêu em nhiều lắm-hắn ôm nó chặt hơn
 -Em cũng vậy-nó cũng vòng tay ôm lấy eo hắn
 -Anh à, sau này anh có bỏ em mà đi không?-nó ngập thơ hỏi
 -Đồ ngốc, em hỏi gì kì vậy, em là người anh yêu nhất làm sao mà bỏ em được, chỉ sợ em bỏ anh thôi-hắn
 -Em thề, suốt đời này em chỉ yêu mỗi mình anh thôi-nó giơ tay ra vẻ như một đứa con nít
 -Ừ-hai người ôm nhau rất lâu
 t/g: hai người này sến quá đi, tg nổi da gà rồi nè o_O

41. Chương 41. Tai Nạn Bất Ngờ

Sau một tuần, khi hoàn thành xong điều Thư đã nói thì chẳng thấy Khôi đâu nữa

“không lẽ anh ấy không còn thích mình nữa”-Thư vừa lang thang trên đường vừa nghĩ “biết làm sao đây? Mình thích anh ấy mất rồi”

-A! Chị Thư kia-Tiếng Nhi ở đằng xa. Thư ngược mặt lên thì thấy nhìn thấy Nhi đang đi cùng Kha. Cô nhanh chân bước đến chỗ họ.

-Sao chị đi lang thang một mình vậy? Anh Khôi đâu-Nhi

-Chị cũng không biết nữa, mấy ngày nay chẳng thấy hắn ta đâu cả-Thư buồn buồn

-Có chuyện gì sao? Vẻ mặt Thư xanh xao quá-Kha lo lắng

-Không có gì đâu, mà sao hai người lại đi cùng nhau, hai người quen nhau à?-Thư cố nở nụ cười gượng gạo đánh trống lảng

-À...em dẫn anh Kha đi tham quan Sài Gòn, cả em còn không biết Sài Gòn lại lớn đến thế, đi mãi mà chẳng hết cảnh đẹp chị ạ-Nhi cười

-Hay Thư đi cùng tụi mình đi-Kha

Bỗng Thư nhìn thấy bóng dáng quen thuộc.

-Không tớ bận rồi khi khác nhé-Thư nói xong vội đi bỏ lại Kha và Nhi đứng ngơ ngác như con nai tơ. Thư nhanh chóng bước đến để tìm bóng dáng khi nãy nhưng chợt khựng lại. Là Khôi...đang nắm tay Trang cùng đi vào quán ăn, họ còn nhìn nhau bằng ánh mắt vô cùng yêu thương nữa chứ (Trang là ai thì xin xem lại chương 13 nhé). Thư đứng nhìn hai người họ trân trân, Khôi quay lại thì nhìn thấy Thư nhưng không nói gì cả, cứ như hai người xa lạ. Thư vội chạy đi để ngăn dòng nước mắt đang chực trào ra trên khóe mắt. Cô không biết mình đang đi đâu nữa nhưng cô biết mình cần phải chạy xa nơi này càng xa càng tốt. Cô đâu biết rằng khi cô vừa đi khỏi cũng là lúc Khôi đẩy Trang ra và chạy theo. Khôi chỉ là muốn khẳng định rằng Thư có yêu anh hay không nên mới bày ra vở kịch đó. Trong bụng vốn nghĩ rằng Thư sẽ chạy đến tát anh hoặc là Trang nhưng không ngờ cô lại phản ứng như vậy. Sợ cô sẽ làm chuyện dại dột nên lập tức đuổi theo.

-Á...a....a....a....a...a.a.a.a.a.a.a.a.....

Chuyện gì đã xảy ra?

-Cô cứ bình tĩnh, cậu ấy không sao đâu-hắn

-Phải đó! Ông trời sẽ phù hộ cho Khôi cậu đừng quá lo lắng-nó an ủi

Bỗng hắn có điện thoại

-Alo-hắn

-...-Đầu dây bên kia (có vẻ bí ẩn nhỉ?)

-Cậu nói sao?-hắn

-....

-Được, tôi sẽ về ngay-hắn

Hắn cúp máy thì khuôn mặt bỗng chốc co lại, lạnh lùng, không còn cảm giác ấm áp như thường ngày nữa.

-Có chuyện gì sao anh?-nó

-Công ty có chuyện gấp, anh phải sang Mĩ ngay bây giờ, em ở lại an ủi Thư, khi nào có kết quả của Khôi thì báo với anh một tiếng-hắn nói. Quên nói với mọi người, hắn là ông chủ của một công ty lớn ở Mĩ. Công ty chuyên ngành sản xuất ô tô, còn nguồn vốn thì từ bang (bang nào đây ta???)

-Được anh cứ đi đi-nó

-Nhưng anh vẫn không yên tâm, anh sẽ cho người đến bảo vệ em và bọn họ-hắn

-Em có thể tự bảo vệ mình, em đâu có thù với ai kia chứ-nó nói vậy để hắn khỏi lo lắng yên tâm làm việc.

-Thôi anh đi đây-hắn đi nhưng vẫn cho người đến bảo vệ họ vì hắn biết nhất là Khôi và nó sẽ không an toàn.

Người lúc này vừa gọi cho hắn là Thiên. Thật ra hắn có một bang hội rất lớn ở Mĩ với tên gọi nổi tiếng là CUPBLACK nhưng đã tạm thời giao lại cho Thiên để về nước. Vì những chuyện xảy ra gần đây đặc biệt là nó nên chưa kịp quay lại.

Sự xuất hiện của bang hội thì không nói gì nhưng điều gì đã khiến hắn lập tức phải sang Mĩ? Chắc hẳn ai cũng đoán là có người đã phá bang hắn chẳng? Thử đoán xem ai là người đối đầu với hắn.

Tối nay đăng 1 chương thôi nhé mọi người! Thức khuya mấy ngày liền thành gấu trúc luôn rồi nè

44. Chương Thông Báo

THÔNG BÁO

Nhân vật mới: Vương Nhật Thiên

Tuổi: 18 tuổi

Chức vụ: Phó bang CUPBLACK

Anh là người tài ba và quyết đoán. Anh phụ giúp hắn rất nhiều trong việc quản lí bang. Anh và hắn quen nhau ở trường đại học khoa quản trị kinh doanh Mĩ. Anh bá phúc hắn ở trí thông minh, sự lạnh lùng và quyết đoán hơn cả anh. Anh cùng hắn lập ra bang hội và làm nó nổi tiếng khắp nước Mĩ và lấn sang tầm thế giới chỉ trong 4 năm.

Trước đây, hắn toàn dấu mặt. Cho dù có họp bang hắn cũng chỉ ngồi trong bóng tối, không một ai thấy mặt. Mặc dù độ nổi tiếng của bang là không hề nhỏ, kể cả người cha có tiếng trong thế giới ngầm của hắn cũng biết.

Người ta chỉ nghe phong phanh rằng bang chủ rất đẹp trai nhưng không ai dám biết hoặc là dám điều tra vì bang chủ rất lợi hại. Chỉ cần ai biết hắn là bang chủ thì đều phải chết. Hắn trở thành một con người khát máu và tàn nhẫn. Nhưng giờ đã khác...những điều này chỉ còn trong bang hội mà thôi còn đối với nó thì ngược lại...

45. Chương 44. Kẻ Nội Gian

Lúc này, Thiên gọi cho hắn và bảo rằng trong bang hội có nội gián nhưng vẫn chưa tìm được ai. Vì gần đây bang NULIGHT đều biết tất cả các phi vụ của bang hắn và ra tay trước một bước. Thiên đã cho người điều tra và biết được bang chủ của bang này chính là...DƯƠNG KHANH. Thật bất ngờ phải không? Anh chàng này sau khi sang Việt Nam để thăm nó, trong khi đó cũng đã điều tra được một số chuyện và quyết định sang Mĩ để lên kế hoạch thật tỉ mỉ...

Sau hàng giờ đồng hồ ngồi máy bay thì cuối cùng hắn cũng đã tới được đất nước Mĩ cách xa nửa vòng trái đất.

-Chuyện sao rồi?-hắn

-Vẫn chưa có kết quả-Thiên đến sân bay đón hắn

-Tại sao lại như vậy? Chẳng phải được lựa chọn rất kĩ mới được đưa vào bang hay sao?-hắn

-Có thể người của chúng ta bị mua chuộc-Thiên

Hắn không nói gì và cũng Thiên đến bang rồi triệu tập cuộc họp bang khẩn cấp. Trong đầu đã có sẵn kế hoạch làm kẻ đó phải lộ diện... Tại phòng họp bang

-Tôi sau khi trở về Việt Nam đã bận một vài việc nên chưa kịp quay lại. Chỉ trong thời gian ngắn các người đã lo là việc quản lí bang như vậy rồi sao? Các người khiến tôi thật không an tâm-hắn

Cả phòng im lặng

-Có phải các người đã không còn muốn giữ cái bang này, đã thế thì giải tỏa bang cho rồi-hắn

Ai cũng ngạc nhiên tột cùng

-Tại sao có thể như thế chứ?

-Bang của chúng ta đã duy trì được 4 năm rồi cơ mà

-Vì một chuyện nhỏ như vậy đã muốn giải tỏa bang hay sao?

-Có phải bang chủ không có trách nhiệm?

-Chúng tôi không đồng ý

Tất cả mọi người đều xông lên tiếng phản đối những chỉ riêng một người ngồi ở góc đằng xa kia là im lặng. Vì hắn ở trong bóng tối nên tên kia cũng không hề hay biết rằng cặp mắt đó đang theo dõi từng cử chỉ của mình. Khóe miệng tên đó nở thành một nụ cười tà mị và điều đó cũng đủ khiến cho những người đang chú ý đến mình nhìn thấy.

46. Chương 45 Kẻ Nội Gian (2)

-Tôi sẽ suy nghĩ những điều mọi người nói nhưng trước tiên hãy cho tôi thấy quyết tâm muốn giữ vững bang hội của các người, hãy làm tốt công việc của mình đi.-hắn

-Cuộc họp đến đây là hết-Thiên

Mọi người đều giải tán

-Trưởng thập bang ở lại gặp tôi-Thiên (là tên lúc này)

Tên đó nghe đến tên thì giật mình. Tất cả mọi người đều đã rời đi chỉ còn lại Thiên, tên kia và hắn.

-Anh là nội gián?-Thiên nói chắc như đinh đóng cột (cột mới, chưa mục đâu nhé!)

-Tại sao lại hỏi tôi như vậy?-hắn ta

-Anh tưởng sẽ qua mặt được tôi?-hắn

-Không hổ danh là bang chủ CUPBLACK, anh thật là tinh mắt-tên kia nói rồi từ từ gỡ chiếc mặt nạ ra

-TRIỆU DANH-hắn và Thiên

Chương này ngắn quá nhưng mình cũng chịu. Chương sau giới thiệu nhân vật mới luôn rồi mới viết tiếp được. Mọi người thông cảm.

47. Chương Thông Báo

THÔNG BÁO

Nhân vật mới: Triệu Danh

Tuổi: 16

Chức vụ: Phó bang NULIGHT

Trưởng thập bang mới của CUPBLACK

Bạn thân của Khanh. Giỏi võ và gan dạ. Nhận lời Khanh làm nội gián trong bang CUPBLACK được vài tháng (kể từ khi hắn về Việt Nam). Anh và Khanh cùng có một mối thù không đội trời chung với hắn.

48. Chương 46 Hiểu Lầm Lớn

-Ô! Xem ra tôi cũng nổi tiếng nhỉ? Cả bang chủ cũng biết tôi sao?-Danh

-Chẳng phải phó bang NULIGHT đây sao?-Thiên

-Anh thật là to gan khi dám vào bang của tôi để làm nội gián-hắn

-Gan của tôi cũng chỉ bé bằng gan của anh thôi-Danh

-Khẩu khí tốt đấy-hắn

-Quá khen-Danh

-Tôi có thể nghe lí do anh làm việc này? Chúng tôi đã làm gì anh hay bang hội của anh sao?-Thiên

Bỗng ánh mắt của Danh trở nên sắc lạnh

-Anh không có nhưng Hàn Mạnh Vũ kia thì có-Danh nói rồi chỉ tay vào bóng tối, nơi hắn đang ngồi

-Anh biết?-Thiên ngạc nhiên

Hắn từ trong đi ra

-Xem ra anh đã biết tôi từ trước-hắn

-Triệu Thành và Dương Lý, anh còn nhớ họ không?-Danh

-Đó chẳng phải là bang chủ của bang WATBLACK và WATWHITE nổi tiếng cách đây hai năm đã bị chúng ta vượt mặt hay sao?-Thiên ngờ vực nhìn hắn

-Đây chắc hắn là con trai của Triệu Thành, còn tên Dương Khanh đó là con trai của Dương Lý-hắn

-Đúng vậy, tôi và Khanh là đang báo thù cho cha-Danh

-Báo thù ư? Chỉ vì tôi vượt mặt họ sao?-hắn ngạc nhiên

-Anh đừng giả ngây, sau khi tin hai bang thất bại thì 2 người họ bị sát hại, không phải anh thì còn ai?-Danh

-Nếu tôi đã hạ gục họ thì cần gì phải giết họ chứ?-hắn

-Làm sao tôi biết được chứ, anh có âm mưu gì?-Danh hét

-Hai người họ không phải do tôi giết, anh muốn nghĩ sao thì tùy, sinh có thể đi-hắn

-Anh thả tôi đi ư?-Danh ngạc nhiên vì theo anh biết rằng ai biết hắn ta là bang chủ thì sẽ phải chết nhưng điều này khiến anh hết sức khó hiểu.

Ngủ ngon nhé mọi người!<>

49. Chương 47 Mỗi Thù Giết Cha-sự Thật Là Đâu???

-Đúng! Anh hãy tìm hiểu rõ chuyện này, nếu vẫn còn suy nghĩ rằng tôi giết cha anh có thể quay lại, Hàn Mạnh Vũ tôi ở đây chờ anh-hắn từ sau khi gặp nó thì bớt lạnh lùng hơn, anh đặc biệt muốn bỏ nghề này để sống một cuộc sống bình yên với nó. Nhưng nghĩ lại cũng không thể nói bỏ là bỏ được.

Danh không nói gì rồi rời đi. Trong lòng anh đang khó hiểu vô cùng:“Hắn ta nói vậy là có ý gì chứ? Nhưng hắn ta nói cũng có lí, việc gì phải mang vạ vào thân khi đã đánh bại bang của bố mình, thực sự cha mình không phải là hắn hại ư?”

RENG...RENG...

-Alo-hắn

-Khôi tỉnh rồi-nó

-Bác sĩ nói thế nào em?-hắn

’-Vùng đầu chấn thương nhẹ, xương chân gãy nhẹ đã băng bó, vài tuần là khỏi-nó

-Thế là tốt rồi, em vẫn khỏe chứ?-hắn cười

-Vâng, vẫn khỏe, anh đừng lo cứ làm tốt công việc của mình đi-nó cũng mỉm cười

-Ừ, anh biết rồi-hắn

-Bye anh-nó

-Bye em yêu (sến!)-hắn hôn một cái rồi cúp máy

-Tình cảm nhĩ?-Thiên đây là lần đầu nhìn thấy vẻ mặt hạnh phúc của hắn

-Lần đầu tiên thấy cậu thế này-Thiên típ

-Chỉ có cô ấy-hắn mỉm cười khi nghĩ đến nó

-Cô ấy là ai?-Thiên làm ra vẻ tò mò

-Anh thừa biết còn cần phải trả lời sao?-hắn biết từ khi hắn về nước thì Thiên luôn cho người âm thầm bảo vệ hắn và mật báo cho anh biết, dĩ nhiên cả chuyện của nó.

-Cậu thật cao tay-Thiên cười

-Anh có thể giải quyết những chuyện còn lại?-hắn

-Mới đó mà đã nhớ cô bé rồi sao?-Thiên chọc

Hắn cảm thấy hơi khó chịu khi Thiên gọi nó là cô bé.

-Ngày mai, tôi về Việt Nam, chuyện còn lại giao anh cả-hắn

-Yên tâm, tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình. Nhưng có lẽ, trong thời gian này cậu nên ở đây, người của chúng ta bên NULIGHT báo rằng họ đang xúc tiến các công trình, sắp đạt đến đỉnh mốc rồi-Thiên

-Tôi biết rồi, tháng sau tôi và Khôi sẽ sang-hắn

Hôm nay uể người quá! Đăng một chương thôi nhé!

Cmt ý kiến nào mọi người, giúp tác giả có thêm động lực nhé! Đọc xong không cmt làm sao tğ biết cảm nghĩ của các bạn thế nào. tác giả buồn lắm đó.

50. Chương 48

Bây giờ chúng ta hãy cùng hắn về Việt Nam nhé!

Trong bệnh viện

Hắn vừa báo với nó là đã về tới nơi và đang trên đường đến đây

-Anh à, đến đây mà xem hai cái con người kia kìa-nó tham thẩn nhìn vào trong phòng bệnh của Khôi

-Nè lấy trái cây cho anh-Khôi ra lệnh

-Anh tự đi mà lấy-Thư

-Cái chân là vì em đấy, chẳng phải em nói rất yêu anh sao?-Khôi cười gian khi nghĩ tới câu nói của Thư trước khi anh ngắt

-Ai bảo chứ, chỉ tại lúc đó tôi nhất thời cảm động thui nhưng giờ hết rồi-Thư vừa nói vừa đi lấy trái cây vì không muốn bị cho là vong ơn

-Rót cho anh cốc nước, anh xin lỗi, anh chỉ là muốn em nhận ra tình cảm của mình mà nói với anh nhưng không ngờ em lại phản ứng như vậy-Khôi nhìn Thư hối lỗi

-Xin lỗi, tại tôi mà cậu thành ra thế này-Thư

-Anh đói quá-Khôi giả vờ xoa xoa cái bụng dẹp lép

-Tôi đi mua-Thư rời đi

-Có cần hành hạ cô ấy vậy không?-Hắn vừa đi vào đã nhìn thấy Khôi sai vật Thư mà chẳng nghe được cuộc đối thoại của họ

-Thật tội nghiệp cho nhỏ bạn thân của tui-nó nhìn theo bóng Thư khuất dần sau ngã rẽ bệnh viện

-Haha, hai người đừng lo tôi sẽ không hại chết cô ấy đâu mà sợ-Khôi

-Tôi biết là không chết nhưng sẽ rất mệt-nó

-Em xem này, anh còn tốt hơn cậu ta chẳng phải sao?-hắn buông lời khiến Khôi cứng miệng

-Anh thì tốt lành gì chứ?-nó nói làm nụ cười trên môi hắn méo xệch

-Anh bạn à! Chúng ta cũng giống nhau thôi-Khôi ôm bụng cười

-Thôi đi! Cậu làm vậy chỉ tổ cô ấy ghét cậu thêm thôi-nó trách móc

-Cũng đúng-Khôi vờ ngẫm nghĩ vì anh biết chắc hắn và nó chưa nghe được lúc này anh và Thư nói gì.

-Tháng sau, chúng ta cũng sang Mỹ-hắn bỗng nghiêm giọng

-Ồ, sang đó làm gì hả anh?-nó

-Có chuyện gì sao?-Khôi đoán ngay là chuyện của bang

Hắn tường tận kể lại cho họ nghe, kể chuyện bang hội cho nó biết, chuyện Khanh và tình hình hiện tại cho nó và Khôi rõ. Nó và Khôi nghe xong thì ngạc nhiên, nhưng mỗi người lại ngạc nhiên vì hai điều khác nhau.

51. Chương 49 Vì Cha Hay Nguyên Vy? Hàn Mạnh Vũ Phải Chết

-Khanh...bang chủ NULIGHT...? Anh...bang chủ CUPBLACK?-nó không phải là chưa nghe thấy tên gọi này bao giờ.

-Tình hình có vẻ nghiêm trọng nhỉ? Nhưng tại sao họ lại cho rằng chúng ta giết cha họ chứ?-Khôi

-Tôi cũng không rõ, em sẽ đi với anh chứ?-hắn hỏi

-Vâng, tất nhiên-nó

-Cả Thư?-Khôi hỏi

-Nếu cậu muốn-hắn quá hiểu tính Khôi

-Tất nhiên-Khôi cười

Quay lại với Khanh nhé!

-Cậu ta đã phát hiện rồi ư? Thật không thể xem thường-Khanh

-Đúng vậy-Danh

-Vì sao lại được trở về an toàn?-Khanh không thể nào không biết luật lệ trong bang của hắn

-Cậu ta nói không phải cậu ta giết cha tôi, tôi sẽ tìm hiểu chuyện này-Danh

-Cậu tin cậu ta sao?-Khanh

-Tôi không biết-Danh có vẻ suy nghĩ

-Hãy dẹp ngay cái ý nghĩ trong đầu cậu đi, chỉ bằng một lời nói của cậu ta, cậu cũng có thể tin sao? Vậy còn người cha quá cố của cậu thì tính sao đây?-Khanh giận dữ hét lên

-Tôi không nói là tin nhưng sẽ điều tra chuyện này-Danh

-Vì sao lại không tin tôi chính cậu ta là kẻ giết cha của chúng ta -Khanh

-Cậu chỉ vì Nguyên Vy thôi-Danh

-Không phải, tôi chỉ là vì cha-Khanh
-Tôi còn không hiểu cậu sao? Đối với cậu Vy còn hơn cả cha mình-Danh
-Tôi không phải...
-Không! Cậu chính là như vậy-Danh cắt lời
-Cậu hãy để tôi điều tra, kết quả có được sẽ báo với cậu-Danh nói rồi bỏ đi để lại Khanh với đôi mắt hằn lên tia giận dữ
-Vì cha hay Nguyên Vy thì Hàn Mạnh Vũ cũng phải chết

hai chương rồi nhé! Theo các bạn nghĩ thì Khanh là vì Nguyên Vy hay cha của mình? Biết là vì cả hai nhưng bên nào nặng hơn ấy chứ? ^__^

Ngu ngon nhe!

52. Chương 50 Couple Third Thành Toàn

-Alo?-Nhi
-Mày đang ở đâu?-Băng
-Đi chơi với...
-Stop! Mày đi chơi mà bỏ tao một mình hả?-Băng hét
-Hihi, sorry bạn hiền-Nhi
-Tao đang ở quán cafe XX, tới ngay-nói rồi Băng cúp máy. Nhi cũng cúp máy với nụ cười méo mó.
-Em sao vậy?-Kha
-không...không có gì-Nhi cười xuề xòa
-Nhi này (Bỗng Kha nắm tay Nhi)
-Vâng-Nhi không hiểu chuyện gì
-Anh thích em mất rồi-Kha
-Hi anh đùa gì vui ghê-Nhi tưởng Kha đùa nên cười hihi. Thật ra cô bé rất là vui vì...chính cô cũng đã thích Kha mất rồi.
-Anh nói đùa là sự thật, anh đã nhận ra tình cảm của mình vào cái hôm đó-Kha
-Hôm đó?-Nhi khó hiểu
-Chính là cái hôm, anh gặp em trên đường cùng với Ly đó, em có biết không anh đã lo lắng như thế nào khi Ly sắp đẩy em xuống cầu-Kha kể lại những điều trong lòng
-Em...
-Em nhận lời làm bạn gái của anh chứ?-Kha
-Em...em...a, Băng hẹn em đến quán cafe gấp-Trời, trong lúc hồi hộp thế này mà Nhi làm Kha tụt hứng quá
-Không được đánh trống lảng, trả lời anh đi-Kha nắm lấy vai Nhi, nhìn thẳng vào mắt khiến tim Nhi đập loạn xạ.
-Em...em đồng ý là được chứ gì hic...hic...-Nhi giả vờ khóc thút thít

-Ồ...anh xin lỗi, nếu em không thích anh cũng không sao anh không ép buộc em mà, em nín đi-Kha đành bỏ tay với đứa con nít trước mặt mình

-Hihi em đùa mà anh cũng tin à? Anh dễ dụ quá hihi-Nhi cười toe tét khi Kha mắc bẫy rồi bỏ chạy

-Em được lắm, dám lừa anh hả? Đứng lại cho anh!-Kha mỉm cười hạnh phúc rồi đuổi theo Nhi (hai người đang ở bãi cỏ trong công viên).

53. Chương 51. Nhầm Lẫn-tai Nạn-nhận Ra Tình Cảm

Thật ra chuyện của buổi tối hôm đó là như thế này

Nhi cùng Kha đi dạo đêm ngắm cảnh

-Nhi ở đây đợi Kha đi mua nước nhé!-Kha

-Ừ-Nhi cười

Khi bóng Kha đã khuất thì Nhi ngược đầu hưởng thụ làn gió đêm cảm giác se se lạnh. Phía trước mặt là một cây cầu lớn, Nhi nhanh chân bước đến vừa tựa người vào thành cầu thì có tiếng bước chân ở phía sau, Nhi tưởng Kha nên quay đầu lại nhìn

-Tao còn tưởng là ai hóa ra là mấy-Ly cùng Trang vừa từ bar trở về thì nhìn thấy bóng Nhi tưởng là nó nên đến gần xem sao, vì khuôn mặt của nó và Nhi giống nhau như đúc với lại trên cây cầu ánh sáng cũng mờ mờ ảo ảo nên Ly không nhìn rõ.

-Cô là ai?-Nhi khó chịu nhìn cách ăn mặt cũng như nói chuyện của Ly

-Đừng nói với tao là mày vừa đập đầu vào tường nhé! (hôm nay sao mà mạnh miệng dữ, chỉ là may cho cô ta là Nhi chứ không phải nó không thôi là cô ta đi đời rồi!)-Ly vênh mặt vì nghĩ rằng hôm nay nó sợ mình

-Tôi rất bình thường không bị gì cả, nhưng ngược lại là cô, tôi nghĩ đầu óc cô có vấn đề rồi, tôi không quen biết cô-Nhi chẳng chịu thua dốp lại liền

-Mày chẳng phải Nguyễn Hoàng Nguyên Vy hay sao? Chẳng lẽ mày lại mất trí nhớ?-Ly nhìn nó dò xét

Nhi hiểu ra vấn đề nhưng xem chừng cách nói chuyện của Ly thì biết quan hệ giữa nó và Ly không tốt rồi.

-Tôi là Nguyễn Hoàng Nguyên Nhi, em gái của người lúc này cô vừa nói đến đấy-Nhi mạnh miệng nói

-Gia tộc Nguyễn Hoàng có con thứ sao?-Ly nói nhỏ với Trang nhưng cũng đủ để Nhi nghe

-Haha thật nực cười, một người đầu óc ngu si như cô đây tại sao lại còn tồn tại trên cái thế giới này nhỉ? Ba mẹ cô không cho cô biết rằng cần phải học hỏi người khác như thế nào sao? Đầu óc kém cỏi như thế tôi nghĩ bố mẹ cô có phải rất bất hạnh khi có đứa con như cô không?- Nhi tuông nguyên một tràn chữ không sách vở, cô từ nhỏ đã ghét nhất loại ngu si mà cứ tỏ ra kênh kiệu, thông minh.

-Mày...mày nói cái gì???-Ly trợn ngược mắt khi nghe những lời của Nhi

-Ồ...lại còn bị điếc nữa sao? Thật là tội nghiệp-Nhi cười khinh

Ly tức trào máu vung tay định tát Nhi thì bị Trang giữ lại.

-Sao lại không cho tao đánh nó?-Ly tức giận nhìn Trang trong khi đó thì Nhi sợ sệt lùi ra sau. Cô không biết võ, lúc này chỉ là vì tức giận họ tên của người chị gái mình kính trọng lại tuông ra từ miệng của một người ngu si nên đã buông lời khó nghe nhưng khi thấy Ly định tát mình thì chỉ biết nhắm mắt chịu trận chứ chẳng biết làm gì hơn. Trông cô như vậy thôi chứ yếu ớt lắm.

-Mày nhìn xem về cô ta sợ sệt kìa-Trang chỉ vào mặt Nhi

-Sao vậy? Lúc này còn mạnh mẽ lắm mà-Ly nhìn Nhi đầy thích thú
Nhi chỉ im lặng không nói gì. Ly càng tiến lại gần hơn, Nhi sợ hãi cứ lùi dần...lùi dần...và...
-Á.....

Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì? Chuyện gì? Thật là hồi hộp

54. Chương 52 Nhầm Lẫn-tai Nạn-nhận Ra Tình Cảm (2)

-Á.....

Nhi vì không để ý nên vấp phải thanh lan can thấp trên thành cầu và ngã nhào xuống sông. Nhưng rất may là có một bàn tay rắn chắc đã kịp níu cô lại

-Hãy nắm chặt lấy tay anh-Kha cố níu lấy bàn tay sắp tuột của Nhi

-Anh...huhu...em không muốn chết đâu, làm ơn hãy cứu em-Nhi nắm chặt tay Kha vừa khóc

Kha bỗng thấy trong lòng dâng lên một cảm giác lo sợ, bất an vô cùng. Nhìn cô gái nhỏ bé trước mặt, anh thấy rất xót xa, nhìn những giọt nước mắt sợ hãi kia càng làm anh thêm muốn bảo vệ. Ý chí đã làm cho anh có thêm sức mạnh, anh ra sức nắm thật chặt tay Nhi và kéo lên khỏi khoảng không đáng sợ khi này.

Nhi sợ hãi ôm chặt lấy Kha khóc ngất. Kha thì vừa ôm vừa lấy tay vỗ nhẹ vào lưng Nhi, còn ánh mắt thì đang nhìn hai kẻ đã gây ra cơ sự này. Ly và Trang chột rùng người vì cái ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Kha.

-Các người tại sao lại làm như vậy với cô ấy chứ?-Kha tức giận hết khi đã buông Nhi ra và đang tiếng đến gần Ly. Anh biết rằng đánh phụ nữ là một điều không thể nhưng có một cảm giác gì đó đang len lỏi khiến anh không thể không chế mà đưa tay tát Ly một cái Chát!!!

Ly đau điếng đưa tay ôm lấy bờ má đang dần ửng đỏ của mình, sức lực của một người đàn ông hơn nữa lại trong cơn tức giận khiến cô không thể chịu nổi mà khẽ rơi nước mắt.Nhưng đó chỉ là những giọt nước mắt cá sấu làm sao Kha có thời gian để ý đến điều đó chứ. Kha đi đến bế Nhi lên và bước đi để lại 2 người con gái nhìn theo với đôi mắt giận dữ

-“Chị em nhà mày thật là lợi hại, lúc nào cũng có người bảo vệ, tao không tin bọn nó sẽ bảo vệ mày cả đời”
Đi thôi-Ly nói với Trang và cả hai quay trở về nhà

55. Chương 53 Bí Mật Vui-bí Mật Đáng Sợ

Lúc này Kha và Nhi đang trên đường đến quán cafe để gặp Băng

-Hey! Ở đây-Băng vẫy tay

-Đây là...-Băng nhìn về phía Kha

-Xin chào em, anh là Kha, em chắc là em gái của Vũ-Kha tươi cười chào hỏi

-Em biết anh rồi, nhưng sao hai người lại đi chung với nhau chẳng lẽ...-Băng nham hiểm nhìn Nhi

-Không, mình với anh ấy là bạn tại mình chỉ tình cờ gặp nhau trên đường thôi, đúng không anh?-Nhi nhìn Kha nháy mắt

-Không phải đâu, anh với Nhi là...Á-Kha đang nói thì bỗng la lên làm Băng giật mình

-Có chuyện gì vậy anh?-Băng

-Không...không có gì-Kha vì bị Nhi véo ngang hông nên mới la vậy đó.

-A! Em nhớ rồi, anh là bạn của chị Vy phải không?-Bằng nhớ đến hai người tình địch của anh mình khi xưa

-Đúng! Đúng vậy-Kha cười gượng

-Chị, con nhỏ đó sẽ chết phải không?

-Tất nhiên, tao phải cho nó biết cái chết như thế nào

-Em rất ghét con nhỏ đó, chị cho nó chết càng nhanh càng tốt nhé

-Cho nó chịu khổ rồi mới chết nó mới vui chứ

-Con nhỏ đó không vừa đâu, em nghĩ chị nên giết quách đi cho rồi

-Tao sẽ tùy cơ ứng biến

-Vâng

Cuộc nói chuyện đó là của ai? Người được nhắc đến trong đó là ai? Đón xem chương tiếp theo nhé! ^__^

56. Chương 54 Nguy Hiểm Khó Đề Phòng

Hôm qua Khôi đã xuất viện. Và hôm nay theo lời hấn mọi người phải lên máy bay sang Mỹ gấp. Tất cả đều đã có mặt nhưng nó vẫn chưa thấy đâu, giờ khởi hành của máy bay cũng sắp đến khiến mọi người lo lắng. Nó đã đi đâu? Hấn cũng không biết vì đêm hôm trước nó bảo rằng cứ đợi ở sân bay, nó cần giải quyết một số công việc trước khi đi.

Mọi người chờ cũng quá lâu nhưng nó vẫn chưa tới. Hấn nhận được điện thoại của nó thì cùng mọi người lên máy bay trước vì nghĩ nó có chuyện gấp, giải quyết xong sẽ sang sau.

15 phút trước

Khi nó đã giải quyết xong một số chuyện vặt của mình thì bỗng nhận được điện thoại

-Alo?-nó

-Tôi có chuyện cần nói với cô, cô gặp tôi chứ?-Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của con gái

-Cô là ai?-nó không khỏi thắc mắc

-Cô không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết chuyện tôi muốn nói có liên quan đến bang chủ của CUPBLACK và NULIGHT

-Nói cho tôi địa điểm-nó nghe đến chuyện của hấn thì trong đầu bối rối vô cùng

-Tốt, tôi sẽ gửi qua cho cô-cô gái kia nói rồi cúp máy

Ngay sau đó địa chỉ được gửi đến. Nó gọi báo với hấn rồi lần mò theo địa chỉ đó. Thì ra địa chỉ mà người kia nói chính là chân của một dốc thác, nhìn xuống dưới là cái vực thẳm sâu vô cùng. Đây có vẻ như một địa điểm tham quan lí tưởng nhưng chắc ở trong vùng sâu nên không ai biết đến. Đó là nói về phần cảnh, còn lại ở nơi đây ngoài nó ra thì chẳng còn ai.

-Quái lạ! Sao cô ta nói gặp mình ở đây?-nó khó chịu khi nghĩ rằng mình bị cho leo cây

Bỗng dưng sau phát ra tiếng bước chân, nó giật mình quay lại. Trước mặt nó là một người con gái có nét đẹp kiều sa diện một bộ váy màu nhạt trông rất thùy mị, nhìn sơ qua cũng biết con nhà giàu có. Nhưng nó nhận thấy từ cô ta nét gì đó rất giả tạo, đặc biệt là khuôn mặt có vẻ ngây thơ chết đầy phần kia.

Hôm nay đi học cả ngày m.n ạ! Đăng một chương thôi nhé! Thông cảm

57. Chương 55 Nỗi Đau Trong Tim

-Cô là Nguyễn Hoàng Nguyên Vy sao?-cô gái kia

-Phải, cô là ai?-nó hỏi

-Tôi là Mai Phương Ngọc-Ngọc kênh kiệu nói

-Thì ra là con gái tập đoàn Mai thị-nó

-Đúng vậy

-Cô nói có chuyện muốn nói với tôi lại còn liên quan đến bang chủ CUPBLACK và NULIGHT, vậy thì giờ cô có thể nói rồi đó-nó

-Tôi làm sao có thể biết được gì mà nói chứ-Ngọc khoanh tay trước ngực như mình chẳng biết gì cả.

-Vậy tại sao khi nãy trong điện thoại, cô bảo rằng có chuyện cần nói?-nó không vừa lòng với câu trả lời của Ngọc

-Tôi không nói như vậy thì làm sao cô chịu đến?-Ngọc thản nhiên nói

-Vì sao cô biết tôi sẽ không đến?-nó

-Vì tôi biết hôm nay cô cùng hân ta sang Mĩ-Bống Ngọc hét lên

-Hân ta ư?-Từ đầu đến cuối nó chẳng hiểu gì cả những nhận xét về con người này chỉ có hai từ “giả tạo”

-Chính là Hàn Mạnh Vũ-Ngọc như vẫn chưa nguôi cơn giận, bấy lâu cô đã muốn trả thù hân và giờ đã có dịp rồi. Ánh mắt cô giờ đã hắt lên những tia hận thù, dường như nó đã khắc sâu vào tim cô. Và...cái ý nghĩ phải giết chết nó đang dần lấn át cái thể xác bé nhỏ của cô.

-Cô có biết không? Tôi từ nhỏ đã yêu hân ta rồi, tôi không biết là vì điều gì nhưng hân ta thật là lạnh lùng, hân khiến tôi đau khổ và rồi tôi đi du học với mong muốn rằng hân sẽ để tôi một góc nào đó ở trong lòng, đợi khi tôi quay về sẽ cùng hân kết hôn vì lời đính ước của cha mẹ từ nhỏ. Nhưng nào ngờ khi tôi vừa quay về thì hân lại nói rằng muốn kết hôn với cô...chính là cô...là tại cô....tất cả là tại cô...nếu không vì cô tôi sẽ chẳng mất hết tất cả...-Ngọc từ từ kể lại, ánh mắt trở nên đáng sợ như một cơn điên tiết đang dâng lên trong đầu. Nó vẫn đang lắng nghe, nó hiểu tâm trạng của Ngọc nhưng thực sự từ trước đến giờ nó vẫn không biết gì hết.

58. Chương 56 Cái Kết Không Viên Mãn-ra Đi Hay Vẫn Còn?

Bống có một đám người mặt đồ đen, to cao, đeo kính đen (xã hội đen --) đi tới. Nổi bật nhất trong đó là một người con gái vì cô ta không mặc đồng phục như những người kia. Nhìn thoáng qua nó cũng có thể nhận ra đó chính là Ly. Ly đi tới cạnh Ngọc

-Bất ngờ phải không?-Ly vén mặt vì ở đây có Ngọc

-Hai người là mối quan hệ gì?-nó

-Ngọc là chị họ của tao, mày sợ sao?-Ly cười

-Tôi mới đây còn thấy cảm thông cho cô nhưng thật không ngờ cô cũng là cùng một loại với cô ta, vậy thì có lí do gì mà tôi phải sợ các người chứ, thật nực cười haha-nó cười hả hê trước mắt làm Ngọc tức trào máu, còn Ly cảm thấy rùng mình.

-Mày dám chọc tức tao sao, tụi bây xử nó cho tao-Ly hét

-Tôi ở đây, các người tưởng có thể thắng tôi sao?-nó nói vẻ mặt vẫn rất thản nhiên

Thế là hai bên nhào vào đánh nhau. Mới đầu nó tung những chiêu cước điêu luyện đến hoa cả mắt, từng tên một ngã xuống trước mặt Ngọc khiến Ngọc hơi hoang man. Chừng một loáng xong tất cả đã ngã xuống la liệt.

-Các cô thấy thế nào?-nó

-Cô...cô...-Ly sợ đến tái xanh cả mặt, còn Ngọc thì chỉ nhếch môi một nụ cười khinh bỉ.

NHƯNG KHÔNG...một tên đàn em vẫn còn đủ sức gượng dậy phía sau lưng và

-A.....-kéo nó ngã xuống cái vực thẳm tử thần đó

-Haha, cậu làm tốt lắm!-Ngọc nở một nụ cười vô cùng nham hiểm và đầy thỏa mãn mang cả sự hận thù. Đây là vực thác rất cao, người thường rớt xuống đó không phải tan xương nát thịt thì cũng chỉ còn nửa cái mạng.

No da chet phai khong?

59. Chương 57 Nỗi Lo Lắng Của Mọi Người

Hắn vừa đặt chân xuống máy bay thì lập tức gọi cho nó nhưng không được.

-Lạ thật! Cô ấy tại sao lại tắt máy chứ?-hắn nhíu mày. Điện thoại đến nhà riêng thì không ai nghe máy. Gọi về nhà bố mẹ nó thì gặp Nhi, nhưng cô bé cũng nói rằng không có nó bên nhà khiến hắn vô cùng lo lắng

-Cô có biết cô ấy đi đâu không?-hắn hỏi Thư đang đi bên cạnh

-Tôi cũng đang sốt cả ruột đây, từ lúc lên máy bay đã không liên lạc được rồi-Thư nói vậy càng khiến thêm lo.

Hắn lập tức sai bọn đàn em ở Việt Nam điều tra tin tức của nó.

Nhi thì sau khi nghe hắn nói với giọng điệu lo lắng như vậy thì cũng hơi hoang man trong lòng.

Cô nhanh chóng chạy đến gặp Kha

Cốc...cốc...

Cạch!

-Có chuyện gì vậy em?-Kha ngạc nhiên khi thấy vẻ mặt thất thần của Nhi

-Anh ơi! Hình như hai mắt tích rồi-Nhi bắt đầu thút thít. Trong đầu cô hiện lên một mớ hỗn độn khiến cô rất sợ hãi.

-Sao? Sao lại mắt tích? Chẳng phải sáng nay Vy cùng Vũ sang Mĩ sao?-Kha ngạc nhiên đến tột độ, người bạn thân của anh sao lại có thể mắt tích dễ dàng như vậy, anh biết rõ nó có võ sẽ không thể nào mắt tích đơn giản như vậy (mắt tích mà còn gọi là đơn giản thì cái gì mới quan trọng hả anh hai?-_ _).

-Em không biết lúc này anh Vũ gọi về rằng sáng nay hai bạn việc đột xuất rồi không lên máy bay kịp, nhưng giờ không liên lạc được nữa-Nhi thút thít kể lại

-Em cứ bình tĩnh, anh sẽ điều tra chuyện này-Kha vẫn còn đủ bình tĩnh để suy nghĩ cách giải quyết

Kha bảo Nhi về nhà đợi tin tức nhưng Nhi nằng nặc không nghe. Kha phải giảng giải cả buổi trời Nhi mới chịu ngồi yên để Kha đưa về nhà. Sau đó lập tức lái xe đi khắp nơi tìm nó

-Có chuyện?-Khanh lạnh lùng bắt máy vì gần đây hay tin nó cùng hân sang Mỹ nên cảm thấy không hài lòng và rất là không được vui.

-Nguyên Vy đã mất tích-Kha

60. Chương 58 Cuộc Ra Mắt Thủ Lĩnh Độc Nhất

-Nguyên Vy mất tích rồi-Kha

-Cái gì?-Khanh hét lên trong điện thoại

-Cô ấy chỉ vừa mất tích sáng nay-Giọng nói của Kha cũng không kém phần lo lắng

-Tao sẽ cho người điều tra-Khanh nói rồi cúp máy, trong lòng lo lắng khôn nguôi. Mục đích của anh là giành lại nó từ tay hân nhưng bây giờ nó đã mất tích rồi thì còn giành với giặc cái gì nữa kia chứ. Vì vậy điều trước tiên là phải tìm ra nó.

Chả là tên đàn em vừa bảo rằng hân đã trở lại bang và cũng đã chọn ngày để ra mắt các thủ lĩnh tầm cỡ trong thế giới ngầm biết.

“Khốn kiếp! Vy mất tích mà hân ta vẫn còn tâm trạng để ra mắt sao?” Khanh bực tức khi nghĩ rằng hân không quan tâm đến nó. Anh cũng như mọi người, lập tức cho người đi điều tra tất cả tin tức về nó, về sự xuất hiện của nó cũng như mọi nơi nó đã có mặt trong ngày hôm nay.

Về phía hân

Sự thật hân muốn công khai lộ diện chỉ là để thuận tiện cho việc điều khiển bọn đàn em ở mọi lúc mọi nơi và nhờ vào những mối quan hệ bấy lâu gây dựng để tìm kiếm nó. Và một phần nhỏ lí do cũng là vì công ty sản xuất ô tô nổi tiếng kia phải có chủ tịch chứ. Sự ra mắt bang chủ lần này cũng chính là ra mắt chủ tịch tập đoàn V&V-công ty sản xuất ô tô nổi tiếng thế giới. Việc nó mất tích thực sự khiến hân không thể nào không khỏi lo lắng, bồn chồn. Buổi ra mắt được cấp tốc diễn ra vào ngày mai. Tất cả mọi thành phần trong giới cầm đầu Mafia đều có mặt. Họ làm sao có thể bỏ qua cơ hội được tận mắt chứng kiến bang chủ thiên tài của CUPBLACK-điều mà bấy lâu họ mơ ước. Cả bố hân, một người đàn ông nổi tiếng tham lam, biết thế nhưng không bao giờ bắt tại trận được ông ta vì ông ta rất gian xảo, làm việc chẳng chút sơ hở, ông ta hay tin thì cũng bay từ Việt Nam đến để chứng kiến vị bang chủ lừng danh mà ai ai cũng nghe nói đến. Và còn có cả Khanh, mặc dù đã biết hân là bang chủ nhưng vẫn muốn đến xem những gì diễn ra ở đó, anh muốn xem xem về mặt của hân thế nào. Chẳng lẽ nào không một chút lo lắng cho nó, còn việc tìm kiếm chỉ biết trông chờ tin tức chứ chẳng biết làm gì hơn. Hơn nữa, một người nổi tiếng (không bằng hân) như Khanh thì làm sao có thể vắng mặt, như thế có phải quả là không nể mặt bằng CUPBLACK

Một chương thôi nhé! Hôm nay bị đứt mạch cảm xúc nên không viết được nữa. Ngày mai được nghỉ sẽ cố gắng ra chương mới .n

Cmt vài câu cho thêm phần hứng thú đi nào

mình rất mong nhận được những ý kiến đóng góp từ m.n ^__^

61. Chương 59 Cuộc Ra Mắt Thủ Lĩnh Độc Nhất

Hôm nay là cái ngày mà ai cũng mong mỏi. Tất cả các báo đài, phương tiện truyền thông đều đồng loạt nói về một vấn đề chính đó là chủ tịch tập đoàn V&V cũng như bang chủ CUPBLACK. Buổi tiệc được diễn ra tại đại sảnh công ty nên từ sáng sớm phóng viên nhà báo trong nước lẫn ngoài nước đều đến đông nghịt ở trước cổng cao ốc. Mọi người nhìn vào cũng không quá ngạc nhiên bởi chính bản thân họ cũng đang mang cùng một cảm xúc với đám người đó.

8 giờ

Tất cả mọi người đều đã có mặt và yên vị tại chỗ của mình. Nhìn sơ qua cũng phải khiếp sợ với những gương mặt ở đây, toàn là bang chủ, chủ tịch, đồng sự trưởng của nhiều bang hội, tập đoàn lớn trên thế giới.

Chúng ta hãy cùng điểm qua một số gương mặt nổi bật nhé!

Lâm Mã Nghi-chủ tịch tập đoàn xăng dầu Casworld-cổ đông của công ty (con gái đấy nhé!).

Hoàng Gia Luân-bang chủ WASNIGT-xếp vị trí thứ 3 thế giới và cũng là bạn của hắn (vị trí thứ 2 do NULIGHT nắm giữ)

Trần Toàn-chủ tịch tập đoàn kiến thiết xây dựng Đại Nguyên (Việt Nam)-bạn cùng khóa với hắn.

Bạch Thiệu Cường-là người được hắn dẫn dò Thiên mời bằng được. Ông là vị sư phụ mà hắn tôn trọng nhất, ông dạy võ cho hắn và hết lòng nâng đỡ hắn trong thời gian qua. Hiện ông cũng là bang chủ của bang ACSWHITE-đứng thứ 5 thế giới.

=> Tất cả những nhân vật vừa được giới thiệu là những mối quan hệ bấy lâu hắn gây dựng đã được nhắc đến ở chương trước. Giờ chỉ còn chờ vị bang chủ của chúng ta xuất hiện.

Bỗng một chiếc Lamborghini dừng trước cổng công ty khiến mọi ánh mắt có ở đây đều dồn về một chỗ. Một người con trai cao chừng 1m8 bước xuống xe, khuôn mặt trắng không tì vết (như con gái!!!), sống mũi thanh cao, đeo kính râm, mái tóc được vuốt cao như dân chơi sành điệu phù hợp với dáng vẻ bang chủ lạnh lùng lại phối hợp rất tốt với bộ vest đen sang trọng cùng với áo sơ mi đỏ cộng một chiếc cà vạt xanh. Nhìn chàng thanh niên mang dáng vẻ của một bang chủ lại không kém phần sang trọng lịch lãm của một vị chủ tịch kia không ai có thể nhận ra chàng ta chỉ mới 16 tuổi.

62. Chương 60 Những Người Luôn Sát Cánh

Các tiểu thư của các tập đoàn cũng không khỏi ngỡ ngàng trước sắc đẹp nghiêng thành đổ nước kia (nghiêng thùng đổ thúng thì có). Các vị chủ tịch cùng tất cả mọi người ở đây cũng ngạc nhiên không kém. Vị thủ lĩnh tài hoa này quả thật rất trẻ. Duy chỉ có 4 người là nhìn hắn rồi mỉm cười, một nụ cười vui mừng xen lẫn hài lòng. Hắn ngang nhiên bước đi trên thảm đỏ (cứ như trình diễn thời trang ấy nhỉ?) tiến đến lễ đài trung tâm đại sảnh. Hắn đưa tay gỡ chiếc kính râm ra và sau đó là hàng loạt tiếng tách....tách...vang lên. Đám nhà báo chạy xung quanh liên tục chụp ảnh, làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này chứ.

-Tôi rất vui vì hôm nay mọi người đã dành thời gian quý báu của mình để đến đây dự buổi tiệc này. Tôi là Hàn Mạnh Vũ (mọi ánh mắt bỗng chốc đổ dồn vào phía ông Hàn đang ngồi ở dãy ghế bên dưới khiến ông ta đỡ người) chủ tịch V&V kiêm bang chủ CUPBLACK. Công ty cũng như bang hội đi lên được tới ngày hôm nay cũng là nhờ sự giúp đỡ của rất nhiều người vì vậy nhân đây tôi cũng xin giới thiệu...-Bỗng hắn dừng lại rồi quét ánh mắt về phía người cha của mình đang ngồi bên dưới. Xem ông ta kìa! Vui sướng biết bao, hình như ông ta đang chuẩn bị đứng dậy...lên đây ư? Nực cười! Ông ta nghĩ ông ta đã giúp gì cho hắn mà đòi lên đây chứ? Nghĩ thế rồi hắn tiếp

-Bạch bang chủ-hắn đưa tay về phía Bạch Thiệu Cường khê khom người ra dáng mời. Trong khi đó, ông Hàn quê độ đến nỗi muốn độn thổ và ông cũng còn đủ bình tĩnh để nhìn thấy những ánh mắt ái ngại cũng như châm chọc mỉa mai đang nhìn mình. Còn ông Bạch cũng hơi ngạc nhiên rồi vui vẻ đứng dậy bước lên lễ đài. Hắn tranh thủ tiếp lời

-Cùng với chủ tịch Lâm, chủ tịch Trần và Hoàng bang chủ-ba người họ cũng lần lượt bước lên.

Hắn bắt tay với ông Bạch rồi ôm lấy ông :“Cảm ơn cha đã đến”-hắn khê thì thầm vào tai ông. Từ khi nhận ông làm sư phụ thì hắn đã coi ông như cha ruột của mình và ông cũng xem hắn như đứa con ruột rất mực thương yêu.“Con làm tốt lắm”-Ông Bạch cũng cười rồi vỗ vai hắn. Hắn lại tiếp tục bắt tay với ba người kia.

-Ba người tham dự khiến tôi rất vui-hắn mỉm cười nhìn họ.

-Chúng tôi thật là vinh dự khi được góp sức cùng bang chủ-Luân cười vẻ châm chọc

-Cậu khiến tôi rất tự hào-Toàn cũng cười

-Lo mà làm cho tốt vào, cậu là đang kiếm tiền cho tôi đấy-Nghi có vẻ nghiêm nghị đối với anh chàng này

Hắn nhìn bạn bè của mình thì cảm thấy vui và nhớ đến nó “Phải chi cô ấy cũng có ở đây lúc này thì niềm vui của mình sẽ được trọn vẹn”

63. Chương 61 Đụng Độ Hai Vị Bang Chủ Lừng Danh

Bỗng một chiếc Lamborghini khác dừng trước cổng công ty khiến ánh mắt của mọi người một lần nữa lại đổ dồn về một phía. Lần này cũng là một chàng thanh niên bước xuống, cậu ta cao khoảng 1m7, hàng mi cong, sống mũi dọc dừa, đặc biệt là làn môi quyến rũ nhếch lên khiến những cô gái điều đứng ngất ngây.

Chàng ta cũng hiên ngang bước tới trung tâm đại sảnh nơi hắn đang đứng rồi chia tay ra kiểu chào hỏi. Hắn cũng khê nở nụ cười nhạt và bắt tay lại.

-Vị bang chủ lừng danh đây sao? Thật vinh hạnh khi được tận mắt chứng kiến gương mặt của ngài.-Khanh nở nụ cười khinh bỉ

-Ồ không! Tôi mới đúng là vinh dự khi cậu đã dành thời gian đến đây-hắn ban cho Khanh một nụ cười lạnh tựa băng ngàn năm.

Mọi người ở dưới khê nhìn vào ánh mắt của hai vị bang chủ đứng đầu Mafia thì rùng mình, vừa lạnh lùng vừa nham hiểm lại mang đầy sát khí.

Han buông tay Khanh ra rồi tuyên bố bữa tiệc bắt đầu. Mọi người tản ra và đi làm việc của mình, theo họ đó là đi mở rộng các mối quan hệ. Hắn thì bỏ ngay cái lớp mặt nạ vừa nãy, thay vào đó là gương mặt lo lắng bắt tay vào việc tìm kiếm nó. Khanh thấy hắn biết mất thì cũng rời đi.

Sau đại sảnh:

-Cậu nói sao?-khuôn mặt hắn bớt lo lắng hơn khi nãy một tí.

-.....-Lâm(tên đàn em của hắn)

-Hãy hỏi rõ người đó, tôi sẽ về nhanh nhất có thể-hắn nói rồi cúp máy

-Có chuyện gì?-Toàn nhìn vẻ lo lắng của hắn thì không khỏi ngạc nhiên, chưa có điều gì khiến cậu ta lo lắng như vậy.

-Cậu không biết đâu-hắn nghĩ không nói với Toàn thì hơn, dù gì chuyện của Vy cũng là cũng là chuyện của hắn không liên quan đến Toàn.

-Cậu có xem tôi là bạn?-Toàn khó chịu nhìn hắn, chẳng lẽ lại không tin tưởng anh sao?

-Tất nhiên! Được rồi, Vy mất tích-hắn thử nào trả lời, chỉ có Toàn mới biết chuyện của hắn và Vy vì Toàn ở Việt Nam mà.

-Tôi có thể giúp gì?-Toàn nhìn về mặt xem hắn có vẻ bất lực.

64. Chương 62 Nỗi Lòng Của Người Con Gái

-Hãy cùng tôi về Việt Nam-hắn

-Tất nhiên là phải về rồi-Toàn nhún vai

-Ngay bây giờ-hắn

-Được thôi! Nói với cha một tiếng-Hắn, Toàn, Luân đều là học trò của ông Bạch. Còn Nghi chính là con gái của một người bạn ông nhưng ngày xưa cùng ông sát cánh và cứu ông một mạng nên đã chết. Vì vậy, ông nhận Nghi làm con gái và nuôi lớn cô.

-Các con đi đâu?-Ông Bạch xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào (linh quá!)

-Tụi con muốn về Việt Nam-Toàn lên tiếng.

-Vâng! Con có một chuyện quan trọng cần làm ba à-hắn

-Ta biết rồi, có phải là cô bé ấy?-Ông Bạch

-Sao ba biết...-Hắn lấp lửng

-Ta là ai chứ? Có cần ta giúp gì không?-Ông Bạch cười hiểu ý con nuôi.

-Không cần đâu ba, thôi tụi con đi đây-Hắn nói rồi cùng Toàn rời đi bỏ lại ông Bạch với nụ cười buồn

Thật ra này giờ có một người đã núp sau cánh cửa và nghe thấy tất cả. Ánh mắt nhìn hắn tha thiết và mang cả một nỗi buồn vô thắm. Một giọt nước mặn chát khẽ rơi trên bờ môi nhỏ nhắn :“Hãy thật hạnh phúc nhé!”

Thật ra trước đây Nghi đem lòng yêu hắn và hắn cũng đồng ý đính hôn với cô vì nghĩa thầy trò với ông Bạch. Và rồi cô cũng biết điều đó nên khi ngày đính hôn cô đã từ hôn với hắn một phần là vì lòng tự tôn của một người con gái nhưng tất cả đều vì cô muốn có trái tim chứ không phải thể xác của hắn. Sau đó cô hay tin hắn mở công ty thì muốn đầu tư, cô muốn trở lại thành một người bạn thân với hắn để xem hắn từng ngày cũng đủ làm trái tim nhỏ bé của cô thấy hạnh phúc rồi. Cô luôn tỏ ra lạnh lùng với hắn là để hắn nghĩ rằng cô không còn yêu hắn nữa để hắn không tự trách bản thân mình. Hắn cũng không nghĩ nhiều chỉ nghĩ rằng cô không còn yêu hắn nữa nên cũng thân thiết như bạn bè và nhiều lúc còn tâm sự cho cô nghe nữa. Cô vẫn luôn âm thầm dõi theo từng bước chân của anh. Để đến hôm nay nghe tin anh có bạn gái thì trái tim cô như bị bóp nghẹn, đau lắm, đau còn hơn dùng dao đâm vào tim nữa. Nhưng dù sao thì cô vẫn mong anh hạnh phúc, hơn nữa giờ đã có người thay cô chăm sóc cho hắn rồi.

65. Chương 63 Sự Thật Và Nỗi Đau

-A lô?-Khanh

-...-tên đàn em

-Được rồi, khoan hãy hành động, cứ theo dõi cậu ta-Khanh khuôn mặt hơi giãn ra một tí rồi cúp máy.

Việt Nam. Hấn và Toàn lập tức tới địa chỉ mà Lâm nói. Đó là một vùng núi, theo lời của một người nông dân thì sáng hôm qua thấy một cô gái giống như trong hình mà Lâm đưa ông xem đi đến chân thác ở phía đằng kia (vừa nói vừa chỉ tay đến dốc thác) sau đó có một đoàn người mặc đồ đen cũng đi đến đó. Ông nói trong đó có hai người con gái, còn lại là con trai.

Bỗng có hai người thanh niên lái xe đi sượt qua nơi hấn đang đứng. Người nông dân lập tức chỉ vào và nói đó là hai trong số những người hôm qua. Hấn lập tức sai Lâm đuổi theo và bắt lại. Đó là Hải và Khiêm đàn em của Ngọc. Ngọc sai hai người họ đến chân thác kiểm tra xem xác nó hay nó mạng lớn vẫn chưa chết nhưng không thấy gì cả nên đành quay về. Hai tên này thuộc loại sợ chết lại nhất gan nên với bản tính lạnh lùng đến ghê sợ của mình hấn chỉ hỏi vài câu là hai tên đó khai hết. Nhưng thói quen giải quyết nhanh gọn thì hai phát hai tên kia đã ngã lặn dưới đất. Sau đó, Lâm nhanh chóng tìm bắt Ngọc và Ly.

Tại nhà kho, khu XX, đường XX

-Cô ấy đâu rồi?-hấn lạnh lùng hắt mặt về phía Ngọc

-Hỏi thừa, dĩ nhiên là đã chết-Khoé môi nhếch lên nụ cười khinh bỉ. Ngọc và Ly bị trói chặt vào nhau. Ly không dám hé môi vì nhỏ vốn là một đứa sợ chết chỉ dựa hơi Ngọc.

-Có nói gì? Cô đã làm gì cô ấy?-Hấn mắt bình tĩnh nhào đến bóp lấy cằm của Ngọc khiến cô đau điếng nhưng vẫn vẻ mặt chẳng sợ gì đó.

-Hahaha...lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt này của anh-Ngọc cười chua chát. “Anh thực sự yêu cô ta đến vậy sao?”

Chát.....Đó là tiếng động của sự va chạm mạnh giữa bàn tay to khỏe với làn da trắng mịn. Hấn vì quá bức xúc với tiếng cười của cô nên đã giáng cho cô một cái tát. Năm dấu tay hằn lên khuôn mặt cô nhưng nó làm sao đau bằng trái tim nhỏ bé đang rỉ máu trong cô.

66. Chương 64 Ra Đi Không Dấu Vết

-Nói mau! Cô ấy đang ở đâu?-hấn gắng mạnh từng chữ

-Anh nghĩ rớt xuống dốc thác thì có thể sống sao? Trừ phi cô ta mạng lớn haha-Ngọc tiếp tục cười, một nụ cười man rợ mang đầy thù hận.

Đoàng!

Một thứ tạp âm rừng rợn phát ra đầy dứt khoát xé tan bầu không khí nê. Một nụ cười chua chát còn vương trên môi, một nụ cười không tiếc nuối. Cô biết cô sẽ không sống được lâu, chẳng nào thì hấn cũng sẽ điều tra ra mọi chuyện. Nhưng trong đầu cô không có bất cứ một khái niệm nào về cuộc sống kể từ khi hấn hủy hôn với cô. Mục đích của cô chỉ có một đó là phải tận tay giết chết nó. Và giờ cô có thể nhắm mắt buông xuôi được rồi. Cô ngã xuống nền đất lạnh cóng rồi bất động hẳn. Hấn đưa mắt liếc nhìn con người vừa nổ súng kia. Là Khanh!

-Tại sao lại nổ súng?-hấn nhíu mày

-Cậu còn muốn để cô ta sống?-Khanh

-Vậy còn cô ấy?-hấn

-Cô ta đã nói Vy bị rớt xuống dốc thác, xem vẻ thì chỉ mong sao Vy chết, cô ta cũng chẳng quan tâm nên chẳng còn biết gì nữa đâu.-Khanh bình thản nhìn hấn

Cậu ta nói cũng đúng. Hấn không nói gì rồi rời đi. Ly được đưa ra đảo hoang. Hấn tập trung lực lượng tìm khắp dưới chân thác nhưng cũng không thấy ai.

-Sống phải thấy người, chết phải thấy xác-hấn không bỏ cuộc tiếp tục tìm kiếm quanh bờ dọc theo chiều dòng thác rồi mở rộng phạm vi tìm kiếm đến những làng chài ở ven biển.

Cùng lúc đó có ba người con trai cũng ra sức tìm kiếm (ai vậy? cho tg xin cmt đi!)

Mình sau khi gặp nó lần đầu tiên thì bận việc của công ty nên phải đi công tác trong vòng 3 tháng. Trở về nước với mong muốn tìm đến người con gái làm rung động lòng anh thì hay tin nó đã mất tích. Anh cảm thấy bất lực khi mọi cuộc tìm kiếm đều không có bất cứ một tin tức nào. Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà nó như không khí bốc hơi đi mất. Anh lại nghe thêm một tin rằng nó và Hàn thiếu gia đang cặp với nhau khiến trái tim anh hơi nhói một tí. Chỉ một tí thôi là vì anh đối với nó chỉ là một sự rung động nhẹ. Có lẽ đứng ở cương vị một người anh trai quan tâm em gái có lẽ hợp hơn với anh. Quay lại vấn đề chính, anh đưa tay day day thái dương. Anh đã bỏ lỡ vài bản hợp đồng quan trọng của công ty để ra sức tìm nó nhưng mọi công sức của anh đều không được đền đáp.

67. Chương 65 Sự Trở Lại

Tại một căn phòng tối đen như mực, không một chút ánh sáng lọt vào, ở chiếc bàn giữa phòng có một người con trai ngồi tựa vào ghế. Trên tay là một điều thuốc vừa mới tàn còn bay lên một làn khói nhỏ. Trong cái không gian tối mịt thế này, khó ai có thể nhận ra vẻ bất lực trên gương mặt điển trai. Mọi manh mối điều không một chút liên quan, một tia hy vọng chỉ vừa kịp hé lên thì đã vụt tắt. Hấn trách mình thật là vô dụng.

Cạch...

Cửa phòng hé mở, một thứ ánh sáng nhỏ khẽ rơi vào gương mặt hấn khiến hàng lông mi thanh tú khẽ nhúu lại. Người bên ngoài bước vào và trên tay là một cốc trà nóng.

-Cậu sao cứ phải hành hạ bản thân như vậy?-Nghĩ buồn bã nói nhưng cô biết chắc hấn sẽ không trả lời. Vừa nói vừa đặt chiếc cốc xuống bàn. Cô chỉ vừa mới chúc anh hạnh phúc nhưng nào ngờ lại hay tin cô gái tên Nguyên Vy gì đó đã chết dưới vực thác. Cô lập tức bay sang Việt Nam thì lại thấy hấn tàn tệ như vậy? Cô thật xót xa trong lòng.

Nó đã chết thật ư?

Tại làng chài Ngư Hương, trong một căn nhà nhỏ lụp xụp sát bờ biển

-Má! Khi nào cô ấy mới tỉnh lại?-Một chàng thanh niên có làn da ngăm đen vì cái rám nắng của biển. Nhưng khuôn mặt không vì thế mà kém đi phần khôi ngô, tuấn tú. Chàng khẽ nhìn cô gái nằm bất động trên giường đã một tuần qua.

-Bác sĩ bảo rằng vùng đầu cô ấy bị chấn thương nghiêm trọng. Cô ấy có thể tỉnh lại nhưng có lẽ sẽ bị mất trí nhớ-Mẹ anh ôn tồn trả lời

-Mẹ nói sao cơ? Như thế chẳng phải cô ấy không biết mình là ai hay sao? Vậy thì làm sao cô ấy về với gia đình?-Chàng trai lo lắng hỏi

-Ta cũng không biết nhưng nếu con bé muốn thì có thể ở lại đây-mẹ anh mỉm cười hiền hậu

Anh không nói gì tiếp tục ngắm nhìn cô gái. Cô ấy có nét đẹp thật là tuyệt vời, không một chút sắc xảo chỉ là vô cùng dễ thương. Hình như đâu đó trong tim anh lóe lên một cảm giác gì đó chính anh cũng không rõ.

cô gái đó là ai?

trong chương trước là sự trở lại của Minh, chương này lại thêm một người con trai nào đó, mọi chuyện sẽ chuyển biến ra sao?

68. Chương 66 Sự Trở Lại (2)

Nó dần dần mở mắt ra. Đập vào mắt nó là một căn nhà bằng lá đơn sơ nếu không phải nói là nghèo, thấp nhỏ và vô cùng xa lạ. Hơn nữa, cả đầu và tay nó đều cảm thấy đau ê ẩm. Nó vừa định lấy tay xoa đầu thì thoát nhiên thấy nặng, nhìn xuống thì ra là một chàng trai mình không hề quen biết đang gối đầu lên tay nó. Khuôn mặt vô cùng điển trai, nhưng xem kìa trên trán chàng ta vẫn còn lấm tấm mồ hôi. Mãi ngắm trai đẹp (mê trai thấy ớn luôn!!!) giờ nó mới để ý những điều kì lạ khi nãy bản thân phát hiện. Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu nó đại loại như:

-Đây là đâu?

-Anh ta là ai?

-Tại sao mình lại ở đây?

.....

Nhưng đặc biệt câu hỏi khiến nó tò mò và khó chịu nhất đó là chính bản thân nó là ai.

Nó nhanh chóng thụt tay lại khiến đầu chàng trai bất ngờ đập nhẹ vào thành giường vang lên tiếng “cốp” khê. Chàng trai tỉnh giấc, đưa tay lên dụi dụi mắt, bất giác chàng ta giật mình. Nó nhận thấy sự vui mừng ánh lên trong đáy mắt chàng trai xa lạ khi vừa nhìn thấy nó. Nhưng chưa kịp phản ứng thì hai tay nó đã bị siết chặt bởi cái ôm của chàng trai.

-Anh làm gì vậy? Buông tôi ra coi, nghệt thở quá-nó cau có

Chàng trai như sự tỉnh thả nó ra rồi gãi gãi đầu về bối rối. Ôi chàng ta mới thật đáng yêu làm sao! (từ lúc nào chị đã trở nên mê trai như vậy hỡi Vy? Ôi hình tượng đang dần sụp đổ!!!)

-Tôi...tôi...xin lỗi, tại...tại tôi thấy cô vừa tỉnh lại nên nhất thời vui mừng...-chàng ta ấp úng

-Vui mừng?-nó hỏi khiến chàng càng thêm bối rối

-Không...không...chỉ là...chỉ là...-Không biết phải trả lời nó làm sao nữa. Mà tại sao anh lại vui mừng nhỉ? Không hiểu nổi.

Theo bạn thì tại sao chàng trai lại vui mừng? Chắc ai cũng đoán ra rồi nhỉ chỉ có những người trong cuộc mới không biết gì. Người trong cuộc luôn luôn mù quáng là vậy mà.

Ý kiến đầu rồi????????????? huhu

69. Chương 67 Ánh Mắt Thân Quen-bí Ẩn Đằng Sau???

-Mà anh là ai? Tại sao tôi lại ở đây?-nó không hề để ý tới vẻ mặt bối rối của anh chàng

-A! Quên giới thiệu, tôi là Lâm Hữu Nhân, mọi người thường gọi tôi là A Nhân. Cô là do tôi phát hiện khi đang đi đánh cá, cô bị trôi dạt vào bờ biển nên tôi đưa cô về đây cứu cũng được hơn một tuần rồi-A Nhân từ từ giải thích

-Vậy à? Cảm ơn anh nhưng...nhưng...-nó bỗng áp úng

-Nhưng sao?-A Nhân

-Tôi...là ai?-nó

-Tôi cũng không biết nữa, nhưng nhìn cách ăn mặc cũng như giọng nói thì tôi nghĩ cô không phải người vùng này-A Nhân nhìn nó ngẫm nghĩ rồi nói

-Vậy giờ tôi phải làm sao đây?-nó như sắp khóc. A Nhân ngạc nhiên, không ngờ cô bé này lại yếu đuối như vậy. Vừa lúc đó, ngoài cửa có tiếng nói vọng vào

-Nếu con không chê, có thể ở lại làm con nuôi của ta-Mẹ Nhân từ ngoài bước vào

-Chào cô!-nó lễ phép

-Mẹ!-Nhân

-Ừ! Con nghĩ sao với đề nghị của ta?-bà gật đầu với Nhân rồi nhìn nó mỉm cười. Nó tự dưng thấy thương người phụ nữ này quá, bà ta không đẹp, không quý phái hay đại loại là những gì đó cao sang mà bà chỉ mang nét mặt của một người mẹ cơ cực, tần tảo và cần cù. Gương mặt đã hằn lên nhiều nếp nhăn nhưng vẫn lộ rõ nét hiền từ qua đôi mắt. Trong đôi mắt ấy, nó nhận thấy một sự gần gũi đến khó tả. Hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.

-Cô...?-Tiếng A Nhân làm nó bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình.

-À...vâng...con rất vui ạ-nó vui vẻ trả lời. Dù sao cũng không còn cách nào khác. Đây là nơi duy nhất để nó có thể nương tựa. Hơn nữa, làm con gái nuôi của cô ấy thì có gì mà không tốt chứ hihi.

70. Chương 68 Cuộc Sống Mới

-Vậy thôi, con nghỉ ngơi đi để ta đi nấu cơm nhé!-bà nói rồi bước ra nhà sau

-Tớ phải gọi cậu làm sao đây?-A Nhân mở lời vui vẻ

-Hay là...cứ gọi tôi là Hân Như đi-nó nghĩ đại một cái tên

-Ừ! Hay đấy! Như này, có muốn đi tham quan làng mình không?-A Nhân tỏ vẻ thân thiện

-Ừm-nó liền gật đầu

Thế là hai người họ vẫy tay chào mẹ rồi bước ra ngoài đi dạo.

-A cô Tâm! Chào cô!-A Nhân reo lên khi nhìn thấy một người đàn bà đang ngồi chệch cũi

-Chào cháu, đây có phải là cô bé hôm nọ cháu cứu về không?-Cô Tâm nhìn nó cười hiền.

-Vâng là cô ấy đấy ạ!-Nhân quay sang nó-Đây là cô Tâm hàng xóm thân thiết của nhà mình, cô Tâm tốt tính lắm đó

-Dạ cháu chào cô-nó khom người lễ phép

-Ừ, thằng Nhân nó cứ nói quá thôi mà cháu xinh thật đấy!-Cô Tâm khen làm nó cười ngượng.

-Cô đừng khen cô ấy như vậy, nhờ cô ấy nở mũi thì khó mà chinh lắm đấy ạ hihi-Nhân tiếp lời cô Tâm rồi cười te toét

-Cậu nói cái gì thế hả?-Nó véo vào hông Nhân một cú đau khiến chàng ta nhảy dựng lên

-Thế cô nên gọi cháu thế nào đây?-Cô Tâm lại bắt chuyện

-Cứ gọi cháu là Như đi ạ-nó rời ánh mắt khỏi Nhân nhìn sang cô Tâm

-Ừ! Mà cái thằng kia, có thôi cái trò giả vờ đi không? Mau dẫn Như đi chào hỏi mọi người đi-Cô Tâm mắng cái tên đang đứng ôm hông suýt xoa kia

A! Bị cô đoán trúng rồi nhé! Chàng ta lập tức chạy đến chỗ nó nhưng tay thì vẫn để ngang hông.

-Thôi, tội cháu đi nha cô!-nó nói rồi cũng Nhân đi tiếp

-Cô ấy tốt lắm, từ nhỏ tớ đã rất thích cô ấy rồi. Chồng cô đã chết trong một lần đi đánh cá ngoài biển, lại không có con cái gì nên chỉ lủi thủi một mình quanh nhà. Vì thế, ngày nào tớ cũng sang nhà trò chuyện với cô, cô cũng rất vui tính-Nhân vừa đi vừa kể về cô Tâm. “Cô Tâm thật tội!”-nó nghĩ

trong một vài chương tới sẽ không xuất hiện hẳn nhé! không phải là mình quên nhân vật nhưng vì một số tình tiết nên hẳn tạm thời chưa xuất hiện.

ình xin ý kiến đi! ^__^

71. Chương 69 Cô Bé Kì Lạ

Bỗng có một vài đứa trẻ chạy đến bu lấy A Nhân và nó bị đẩy sang một bên.

-A Nhân đẹp trai đây rồi! Sao mấy nay không thấy mặt anh đâu vậy?-một cô bé con nũng nịu nói

-Ồ! Tại mấy ngày nay anh bận-A Nhân gãi gãi đầu

-A! Còn chị này là ai thế ạ?-một cậu bé reo lên khi nhìn thấy nó

-Đây là bạn anh, cứ gọi cô ấy là Hân Như đi-A Nhân giới thiệu

-Chị Hân Như gì đó ơ, chị có muốn chơi cùng em không?-cô bé lúc này lại lên tiếng. Nó vừa mỉm cười định trả lời nhưng hình như công suất tàn phá của nụ cười kia quá lớn khiến cho nó chưa kịp mở lời thì tội nhỏ đã reo òa lên.

-Á chị Như xinh quá cơ!

-Chị Như cười tuyệt đẹp!

-Chị Như xinh như mẹ em vậy

-A! Em muốn được xinh như chị Như

-Em sẽ cưới chị Như làm vợ

Bla.....bla.....

Mắt nó dần dần đỏ lên trông đến đáng yêu. Khiến cho chàng trai đang đứng bên cạnh bị lạc mất một nhịp tim.

A Nhân ghé sát vào tai tội nhỏ thì thầm nhưng cũng đủ để nó nghe thấy

-Các em mà khen chị ấy nhiều quá thì chị ấy sẽ lên mặt với anh đấy

Tội nhỏ nghe vậy thì cười khúc khích. A Nhân từ lâu đã là anh đẹp trai vui tính trong lòng tội nhỏ. Giờ lại xuất hiện thêm một chị đẹp gái tên Hân Như gì gì đó nữa. Chà! Chà! Trong đầu mấy đứa nhóc lúc này đang hiện lên cảnh đánh nhau tranh giành vị trí đẹp nhất trong làng thì đứng cười tủm tỉm. (mấy cô cậu nghĩ sâu xa quá!)

Nó nghe vậy thì đánh vào vai anh một cái.

-Nè tôi như thế bao giờ hả?

-Ồ...cậu nói gì vậy?-A Nhân giả bộ ngây thơ, đưa gương mặt vô (số) tội của mình ra làm nó tức trào máu.

Bỗng một cô bé chạy tới nắm lấy tay nó kéo đi làm nó chẳng hiểu gì nhưng cũng đi theo. Còn A Nhân thì bị tụi trẻ vậy lại bắt chơi đủ trò mà nó cũng không biết là trò gì.

Cô bé kéo cô đến một gốc cây to rồi ngồi xuống. Nó không hiểu gì nhưng cũng vui vẻ mở lời

-Em tên gì?

-...-cô bé không nói gì chỉ nhìn nó rồi lắc đầu

“Không lẽ con bé bị câm?”-nó nghĩ

-Em đang buồn hả?-nó nở nụ cười như thiên thần của mình

-.....-cô bé vẫn lắc đầu mắt vẫn nhìn nó chằm chằm.

Lần này nó có thể khẳng định rằng cô bé bị câm thật rồi.

-Em có muốn ăn kẹo không?-nó (đồ dụ dỗ trẻ con!)

Cô bé khẽ mỉm cười nhẹ gật đầu. Nó theo chân cô bé ra một tiệm tạp hóa nhỏ và mua một ít kẹo rồi quay về chỗ mọi người. A Nhân thấy nó quay lại thì cười

-Đi đâu thế cô nương?

-Đi quanh quanh thôi

-Ừ vậy thì về được chưa?

-Ừ

Rồi hai người chào tạm biệt tụi trẻ rồi quay về nhà. Thực ra lúc này hỏi là hỏi vậy thôi chứ A Nhân đã nhìn thấy nó đi cùng cô bé ấy. Lúc đầu anh cũng hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng mỉm cười nhẹ lòng: “Có lẽ cô ấy sẽ giúp được nó”. Cũng sắp trưa rồi về nhà ăn cơm kéo mẹ lo.

72. Chương 70 Không Có Cha Mẹ Sẽ Rất Buồn Phải Không?

Cứ thế dần dần nó cũng đã quen với cuộc sống nơi đây. Còn cô bé lần đầu nó gặp kia thì nó đã khẳng định lại rằng con bé không bị câm bởi vì gần đây con bé hay cười nói với nó. Nhưng nó cũng để ý rằng con bé chỉ nói chuyện với mỗi mình nó thôi. Có lần nó sang nhà con bé chơi thì gặp mẹ nó. Mẹ con bé là một người phụ nữ trẻ tuổi nhưng khuôn mặt thì có vẻ già hơn tuổi. Bà nói con bé vì bị một cú sốc lớn lúc nhỏ nên bị bệnh trầm cảm không ai chữa được nhưng hình như từ khi gặp nó đã vui vẻ và nói chuyện trở lại. Hàng ngày, con bé sang nhà chơi với nó và cùng mẹ nó đi chợ rồi phụ giúp việc vặt. Nó có trồng thêm một vườn rau nhỏ trước nhà để có thêm việc cho bản thân để không trở thành người vô dụng. Hình như con bé rất thích tưới cây, lúc nào tưới rau thì con bé cũng giành với nó. Nhờ có con bé mà nó cũng cảm thấy vui vì chỉ ít thì nó cũng đã có bạn. Có hôm nó còn đi theo A Nhân đánh cá. Dần dần, trong cuộc sống gia đình nhỏ này có một tình yêu đang lớn lên trong một trái tim nhỏ bé nào đó.

Nó thích nhất là ra biển vào ban đêm vì được ngắm những đợt sóng xô vào bờ dưới ánh trăng tường chừng như có thể chạm tay tới rất thích thú.

Một cô gái có mái tóc dài bay trong gió đứng trước vùng biển lớn hùng vĩ khiến nó cũng trở nên nhẹ nhàng và da diết. Chàng trai rất yêu hình ảnh này của cô gái và chỉ ước nó là của riêng mình. Trong lòng anh lại dâng lên một nỗi lo sợ: “Nếu cô ấy nhớ lại quá khứ thì sao? Cô ấy sẽ rời xa mình phải không??”

-Cậu đang có tâm sự sao?-A Nhân lên tiếng khi thấy nó thường ngày vui vẻ cười nói mà hôm nay lại đứng lặng người trước những con sóng lớn kia.

-Tô bỗng nhiên thấy buồn quá, không biết bố mẹ tớ là ai nhỉ?

Đoàng! Lời nói của nó như đánh trúng tim của Nhân. Nhưng anh cũng cảm thấy đáng thương cho cô gái này. Đúng vậy! Không có cha mẹ quả thật rất buồn. Thật ra mấy ngày trước trong lúc anh lên thị xã bán cá cho người ta thì thấy một tờ thông báo tìm người mất tích. Đập vào mắt anh là một người con gái với nụ cười trên môi quá đỗi thân quen. Là nó! Anh có ghé lại đọc thì thấy người tìm nó là bang chủ của CUPBLACK cũng chính là chủ tịch tập đoàn V&V. Thì ra người thân của nó giàu có như vậy. Vậy nó sống với anh có quá cực khổ và bất công? Anh nghĩ vậy nhưng vẫn không nói cho nó biết vì lòng ích kỉ của bản thân. Nhưng bây giờ thấy nó như vậy thì anh rất tủi lòng và đau khổ. Được rồi, anh sẽ nói với nó.

73. Chương 71 Sự Thật

Bây giờ chúng ta có thể quay trở lại với hần được rồi

Trong khi thế giới mà nó đang sống cảm thấy buồn vì thiếu vắng người thân thì trong cái thế giới kí ức mà nó đã lãng quên thì mọi người cùng đau khổ không kém.

Hần tuy được Nghi chăm sóc nhưng ngày nào cũng uống rượu say mềm, cô có khuyên sao cũng không nghe. Khanh cũng không khác gì là mấy, suốt ngày uống rượu rồi đập phá đồ lung tung như người điên. Minh tuy nói là làm việc nhưng trong lòng không yên nên thật sự không chú tâm vào công việc khiến nhiều hợp đồng thất bại. Kha và Nhi ăn không ngon, ngủ không yên nên thân hình gầy gò hẳn đi. Chỉ có Danh trong thời gian qua vẫn luôn truy tìm manh mối vụ án năm xưa của cha mình và Dương Lý. Gần đây, anh phát hiện vụ án năm xưa được kết án là tự tử nhưng không điều tra rõ ràng đã vội vàng kết án. Tự tử ư? Có thật là như vậy không? Và cuối cùng, bao sức lực đó ra cũng không uống công, anh đã tìm được người hậu duệ thân tín của cha mình khi xưa. Và được ông ta cho hay rằng Triệu Thành và Dương Lý khi xưa là những kẻ gian manh và đa nghi. Hai người hợp tác với nhau nhưng khi bại dưới tay hần thì đâm ra nghi ngờ lẫn nhau phản bội mình. Nhưng hai người không chịu ngồi lại lắng nghe nói chuyện rõ ràng đã tàn sát lẫn nhau. Hai người gian manh như vậy nhưng không ngờ lại có chung một kẻ sách. Đó là đầu độc lẫn nhau. Thế là cả hai cùng chết trước mặt người hậu duệ. Ông ta là người chứng kiến tất cả nhưng vì sợ liên lụy đến bản thân nên đã trốn ngay sau đó và ẩn danh ở vùng xa xôi hẻo lánh. Không ngờ mấy hôm trước Danh tìm đến và được biết là con trai của Thành nên đâm ra lo sợ. Định bụng bỏ trốn nhưng Danh đã kịp tìm ra và bắt giữ, tra hỏi thì mới ra đầu đuôi ngọn ngành.

Cũng gần kết rồi đây m.n à!

74. Chương 72. Tìm Về Kí Ức

Kết quả điều tra lập tức tới tay Khanh nhưng Danh không ngờ chàng ta chỉ xem qua rồi quăng sang một bên như chẳng có gì và có thể nói là bình thản tới mức không thể bình thản hơn được nữa. Thực ra không phải như vậy, Khanh chỉ là từ lâu đã nhận ra rằng anh cố tình đối đầu với hần thực chất không phải vì cha mà tất cả là vì nó. Nhưng trong thời gian này anh đã suy nghĩ rất nhiều. Đến nó mà anh còn không bảo vệ được thì còn nói gì là yêu nó nữa chứ. Hơn nữa, có một người đã nói với anh rằng: “Yêu không phải là muốn người đó ở cạnh mình mà yêu chỉ đơn giản là chúc cho người mình yêu được hạnh phúc”. Người con

gái đó đã kể cho anh nghe về mối tình đầu của cô và anh có vẻ như rất hiểu cảm giác của cô ấy. Cô ấy có mối tình đầu thật đau thương. Có lẽ anh và cô gái đó là hai người có cùng cảnh ngộ chăng?

RENG...RENG...

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh và mù mịt của căn phòng.

-Alo-hắn uể oải nhắc máy.

-Tôi...tôi...đây có phải là nhà của Hàn...bang chủ không ạ?-Tiếng nó ập úng trong điện thoại

Là nó! Đúng vậy, hắn không nghe nhầm. Hắn bây giờ chỉ có một cảm giác mang tên hạnh phúc.

-Vy? Là em phải không?-hắn hỏi

-Vy ư?-Nó không hiểu (mất trí mà)

-Em không phải Vy sao?-Hắn hụt hẫng

-Tôi muốn gặp ngài là vì thấy ngài đang tìm một cô gái...-nó giải thích

-Cô biết cô ấy ở đâu sao?-hắn chưa nghe nó nói hết đã vội cắt lời

-Tôi có thể gặp ngài?-nó

-Được nói cho tôi địa chỉ-hắn'

-...

-Được.-Hắn cúp máy. Rõ ràng giọng nói đó là của nó mà. Để giải thích cho thắc mắc của mình hắn nhanh chóng rời khỏi chiếc sofa quen thuộc. Hình như việc đi lại đối với hắn trở nên lạ lẫm vì thời gian gần đây hắn đều ngồi đúng một vị trí mà không rời nếu thực sự cần thiết.

tác giả xin lỗi m.n nhiều nhiều nhé! tại thời gian trước máy tính nhà mình bị hư nên không đăng được chương mới cho các bạn. Sửa được rồi! Lịch đăng như cũ nhé!

75. Chương 73 Tìm Về Kí Ức (2)

Hắn cho xe chạy tới địa điểm mà cô gái kia nói. Là một quán cafe nhỏ nằm bên đường dưới tán cây bàng lãng đang thi nhau khoe sắc.

Bước chân vào quán, không gian ở đây khiến cho khách hàng có cảm giác ấm cúng và dễ chịu giống như ở nhà mình. Đảo mắt xung quanh để tìm kiếm thì ánh mắt của hắn rơi lại nơi một cô bé có hình hài nhỏ nhắn nhưng vô cùng xinh đẹp đang ngồi thơ thẩn gần cửa sổ. Có vẻ như xác định được mục tiêu nên hắn nhanh chân bước đến. Cảnh giác có người nên nó quay ra nhìn thì thấy một người con trai to cao đang ngồi chình ình trước mặt mình.

-Anh là...

-Cô có phải là cô gái lúc nãy vừa gọi cho tôi?-hắn tuy nhận ra khuôn mặt đó là của nó nhưng vẫn đủ bình tĩnh để kìm chế cảm xúc và khẳng định một vài thứ.

-Anh...là HÀN bang chủ ư?-nó e ngại trước vẻ đẹp của hắn

Nhưng hình như đang có người điều đứng trước vẻ đẹp của nó hay sao ấy? Hắn cứ nhìn nó chằm chằm như để thỏa mãn niềm nhớ thương vậy.

-Anh...không sao chứ?-Nó hươ tay trước mặt hắn

-Em...rõ ràng là Vy-Hắn vẫn nhìn

-Tôi cũng đang muốn biết mình là ai đây-nó nhìn ra ngoài khung cửa sổ để tránh ánh mắt của hắn. Hắn nhíu mày khi nghe câu nói của nó: “Chuyện này là sao?”

-Tôi bị trôi dạt theo bờ biển và được một người đánh cá cứu sống nhưng khi tỉnh lại thì tôi không còn nhớ gì nữa cả và được gia đình họ cứu mang trong suốt thời gian qua. Tôi tìm anh là vì anh đang tìm kiếm một cô gái có gương mặt hết như tôi, tôi chỉ là muốn biết tôi là ai hay thật sự chỉ là trùng hợp?-nó vội giải thích

-Em không biết tôi là ai sao?-hắn

-Đến cả bản thân còn không biết thì làm sao biết anh?-nó

-Em chắc chắn mình bị mất trí nhớ sao?-Hắn đoán không sai. Rớt xuống vực thác đó không chết cũng là chấn thương nặng. Vừa nãy hắn đã nhờ Khôi đi xác nhận thông tin về cô gái này rồi. Nơi cô ấy đang sống là một vùng biển theo dòng xuôi của con thác đó nhưng lại ở rất xa nên trước đây không tìm đến. Vậy có thể chắc chắn rằng không phải là một sự trùng hợp nào đó như cô ấy nói.

76. Chương 74 Gặp Lại Gia Đình

-Có lẽ vậy-nó

-Anh sẽ cho em biết mình là ai và anh là ai-hắn muốn nhắc lại với hy vọng nó vẫn còn nhớ

-Anh nói đi, tôi nghe-nó

-Em chính là Nguyễn Hoàng Nguyên Vy, con gái của một ông chủ lớn và cũng là chủ tịch của tập đoàn Nguyễn Hoàng-Hắn bắt đầu kể

-Nguyên Vy ư? Nguyên...Nhi....- nó cố lục lọi trí óc, cái tên này nghe rất quen lại còn thêm cái tên Nguyên Nhi nữa

-Phải! Nguyên Nhi chính là em gái của em- hắn quá đỗi vui mừng vì xem ra nó vẫn còn nhớ

-Em gái tôi sao?-nó ngạc nhiên. Vậy không lẽ nó thực sự là con gái của một gia đình giàu có như lời hắn nói sao?

-Đúng vậy! Còn anh là Hàn Mạnh Vũ là bạn trai của em, em còn nhớ phải không?-hắn nhìn nó và rất trông chờ cái gật đầu của nó. Nhưng.....

-Hàn...Mạnh...Vũ....cái tên rất quen nhưng nó thực sự không thể nhớ ra. Là bạn trai sao? Nó không biết có phải như vậy không nhưng khi ngồi đối diện với hắn thế này nó có cảm giác rất gần gũi. Đặc biệt là đôi mắt sao lại giống mẹ nuôi đến như vậy?

-Phải là Hàn Mạnh Vũ-hắn vẫn nhìn nó

-Tôi...thật sự không nhớ nổi, xin lỗi...-nó cúi đầu về có tội

-Không sao! Có thể khẳng định em là Vy là được rồi-Tuy nói vậy nhưng trong lòng hắn rất buồn, tại sao lại không nhớ anh chứ? Anh đáng ghét vậy sao? (Anh ấy cứ hay suy diễn vậy đó *_*)

-Ồ

-Anh sẽ đưa em về gặp bố mẹ mình-hắn tươi tỉnh trở lại

-Vậy chúng ta đi thôi-nó háo hức muốn gặp lại bố mẹ

Hai người ra xe và nhanh chóng đến biệt thự Nguyễn Hoàng

BÍNH...BOONG...nó đứng trước cổng bấm chuông

Một người giúp việc trong nhà chạy ra mở cửa

-A! Cô chủ đã về! Ông bà ơi, xem cô chủ về rồi này-bà ấy reo lên khi nhìn thấy nó

Sau đó là bóng dáng của ba người từ trong nhà đi ra một cách vội vã.

-Vy...là con phải không?-Một người phụ nữ quý phái, đứng tuổi nhưng xem nét mặt có phần xanh xao ôm chầm lấy nó khóc nức nở.

-Vâng...-nó bối rối không biết nên gọi như thế nào

-Bà ấy chính là mẹ em-hắn lên tiếng

Mẹ hắn sững sờ buông nó ra rồi nhìn hắn vẻ mặt khó hiểu không kém phần lo lắng

-CHuyện này là sao?-bố nó lên tiếng

-Cô ấy bị mất trí nhớ ạ-hắn tiếp lời

-Chị! Em là Nguyên Nhi đây, chị không nhớ em sao?-một cô bé nhỏ nhắn và vô cùng xinh xắn với nét mặt hệt như nó nắm lấy vai nó hỏi tới tấp

-Xin lỗi...mọi người, con thực sự không còn nhớ...-nó cúi gầm mặt xuống đất và thấy bản thân thật là bất hiểu khi lại quên đi bố mẹ ruột của mình và còn cả đứa em gái đáng yêu này nữa.

-Không sao đâu! Từ từ sẽ nhớ thôi mà-mẹ nó nhìn nó bằng ánh mắt ấm áp và tràn ngập yêu thương. Nói tới ánh mắt mới nhớ, nó quay sang nhìn hắn và đặt câu hỏi rằng tại sao hắn và mẹ nuôi là có cùng một cặp mắt?

-Vào nhà thôi! Đứng đây nói chuyện coi sao được-bố nó lên tiếng kéo nó ra khỏi những dòng suy nghĩ

Mọi người vào nhà và có lẽ đây là ngày khởi đầu hạnh phúc của nó, niềm hạnh phúc được ở bên gia đình

Chưa kết thúc đâu nhé!

77. Chương 75 Trở Về Nhà

-Con bé đi rồi sao?

-Vâng! Cô ấy đã đi từ lúc sáng- A Nhân thều thào trả lời mẹ

-Con buồn?

-Không ạ! Mà...cũng có một chút- A Nhân ngáp ngừng

-Con đã thích con bé rồi sao?-mẹ nhìn anh âu yếm. Tội nghiệp! Anh chỉ là mới biết yêu

-Con...con không biết-Anh đưa mắt nhìn ra biển

-Ta hiểu con mà, ta tin con bé sẽ quay lại thôi-mẹ anh

-Tại sao mẹ lại nghĩ như vậy?

-Là trực giác mách bảo-Mẹ nhân tự tin nói. Nhân chỉ mỉm cười nhẹ rồi im lặng

-Thưa ngài! Cô ấy đã về-một tên đàn em

-Cậu nói sao? Vy đã về ư?-Khanh vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng rất vui mừng

-Vâng ạ! Tôi nghe nói cô ấy đã tìm đến Hàn Mạnh Vũ...

-Tôi biết rồi cậu ra ngoài đi-Khanh cắt lời

Lại là Hàn Mạnh Vũ, tại sao không phải là anh chứ?

-Vâng!-Tên đàn em đi ra

-Tôi đã điều tra rồi, cô ấy bị mất trí nhớ thôi mà-Danh đứng bên cạnh thấy vẻ mặt khó chịu của Khanh thì mỉm cười lên tiếng

-Mất trí nhớ sao?-Khanh ngạc nhiên

-Dĩ nhiên! Cậu biết đấy, rớt xuống cái vực đó mà còn sống thì âu cũng là phước lớn lắm rồi-Danh thở dài

-Ừ-Khanh gật đầu. Mất trí nhớ thì từ từ nhớ, giữ được cái mạng là tốt rồi

Và có một điều nữa là giờ đây anh đã nhận ra bản thân chỉ là vì sự ghen ghét đố kỵ chứ không phải là yêu nó thực sự. Trong thời gian gần đây, anh luôn giành thời gian ột cô gái. Tiết lộ sau nhé!

Tuy rằng không muốn nhưng Minh đã bị bắt buộc đi Ca-na-đa công tác hai năm. Lúc đi anh đã đến gặp hấn và kể cho hấn nghe về một chuyện của mình và nó. Anh còn nói khi nào tìm được nó nhất định phải gọi điện thông báo cho anh hay. Sáng nay, anh nhận được điện thoại của hấn thì hết sức vui mừng nhưng nghĩ đến chuyện nó bị mất trí nhớ thì lại tội nghiệp cho hấn. Phước cũng là của hấn thôi!-Anh nghĩ thế nhưng cũng mong sao nó mau chóng nhớ ra và hai người họ phải sống thật hạnh phúc thì anh đây mới yên tâm.

78. Chương 76

Còn vài người tác giả quên nhắc đến đó là Băng. Chả là thời gian của Nhi đã bị Kha giành hết nên đâm ra buồn chán. Cô bé đã xin cha và mẹ để sang Sin-ga-po du học một khóa đào tạo hướng dẫn viên du lịch-ngành mà cô đam mê nhưng vì trước kia luyện tiếng quê hương nên chưa đi. Còn Kha thì học tại trường đại học Sài Gòn. Khanh có bảo anh về Mỹ nhưng anh không nghe vì ở đây còn có ai đó kia mà. Nhi tuy không nở rời xa con bạn thân nhưng nghĩ lại cũng thấy mình thật có lỗi, lại bỏ rơi Băng-một người bạn vô cùng quan trọng khi cô vừa bước vào cấp 3 (tại chỉ thiên vị người iu quá cơ!^_^). Cô theo đó cũng học trường đại học chung với Kha và dưới anh một khóa.

6 tháng sau Cuộc sống của nó ở đây đã dần trở thành quen thuộc. Tuy không còn nhớ nhưng nó đối với mọi người rất tốt. Đặc biệt, vì tình yêu trong kí ức nên nó đã dần có cảm tình với hấn. Còn hấn thì luôn nỗ lực tìm kiếm bác sĩ chữa trị cho nó nhưng tất cả đều thất bại. Nhưng không vì thế mà nản lòng hấn luôn bên cạnh chăm sóc, quan tâm và chia sẻ để nó luôn cảm nhận được hơi ấm, luôn biết rằng dù có chuyện gì xảy ra thì hấn vẫn luôn ở bên cạnh. Hấn muốn nó dù có ở con người nào, của hiện tại hay kí ức thì đều phải yêu hấn là Hàn Mạnh Vũ hấn chứ không phải một ai khác.(Khí phách gớm hê!) Cách đây 2 tháng, nó đã xin bố mẹ đón A Nhân và mẹ nuôi lên thành phố sống và tặng hấn cho họ một căn biệt thự. Mẹ nuôi không nhận và nói rằng có thể tự lo nhưng nó và người nhà cứ nói mãi nên đành phải nhận. A Nhân nhìn thấy nó đã hạnh phúc bên cạnh hấn thì nhận ra bản thân trước kia đã từng có những suy nghĩ ích kỉ. Nhưng tất cả cũng đã qua và điều quan trọng bây giờ là nó đang hạnh phúc. A Nhân được bố nó ời gia sư về dạy học vì ông nhận ra bản chất thông minh vốn có của anh chỉ là không có điều kiện đi học. Quả thật như vậy, anh đã nhanh chóng tiếp thu và hòa nhập với thế giới văn minh thành thị.

79. Chương 67. Ánh Mắt Ấy-sự Thật Được Hé Lộ

Có một điều không ai có thể ngờ đến.

Mẹ A Nhân chính là mẹ hấn. Bà Lan-người vợ hiện tại của bố hấn chỉ là người vợ thứ hai mà thôi. Thật ra trước kia bà Lâm (mẹ A Nhân ý) là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp khiến bố hấn si mê rồi sau khi lấy

đi sự trong trắng của bà thì lại đá bà đi một cách không thương tiếc. Đâu lại hay tin bà có mang một đứa con trai thì gia đình ông lại bắt ép ông cưới bà ấy vì đứa cháu đích tôn. Riêng bà Lâm vẫn khẳng khái nghĩ rằng ông ta vẫn còn yêu mình. Nhưng bà thật sự không ngờ rằng sau khi bà hạ sinh đứa con thì ông lại đòi ly hôn và giành quyền nuôi đứa bé. Một người phụ nữ yếu đuối lại tay trắng thì làm sao đấu nổi với gia đình đầy quyền thế của ông. Bà bị ép phải rời xa đứa con ruột ruột của mình, đau khổ biết nhường nào nên bà đã tìm đến cái chết. Nhưng ông trời đã không toại nguyện cho bà, một người đàn ông tốt bụng đã cứu bà và chăm sóc vô cùng chu đáo. Ngày tháng bên cạnh ông ấy bà đã hiểu thế nào là sự yêu thương, ông trời đã ban tặng cho bà một người anh trai lương thiện. Và khi ông ấy qua đời để lại đứa con là A Nhân nên bà đã thay ông chăm sóc cậu bé 9 tuổi ấy. Một phần là để đền đáp ơn cứu mạng và chăm sóc của ông, một phần là vì sự hiếu thảo và bản tính hiền lành di truyền từ cha mình của A Nhân nên bà rất yêu thương và xem cậu như con ruột của mình. Từ đó, bà có một người con trai hiếu thảo và tận tụy, cuộc sống cứ ngỡ như thật bình yên khi một ngày bà gặp lại người con trai ruột của mình và người đàn ông tàn nhẫn năm xưa.

Người đàn ông tàn nhẫn như bố hấn thì lại đi lấy vợ khác sau khi ly hôn với người vợ đầu tiên của mình. Khi hấn đã hiểu chuyện thì trong thâm tâm hấn chỉ có một người mẹ là bà Lan nhưng hấn không thể hiểu nổi tại sao mẹ hấn lại không bao giờ quan tâm hấn thật sự mà trong đó luôn kèm theo một sự giả tạo. Bà Lan vốn là một tiểu thư con nhà quyền quý nhưng tính tình không hề kiêu căng ngạo mạn. Bà cứ mang hấn như con ruột vì biết bản thân không thể sinh đẻ được nữa. Nhưng lòng đố kỵ của một con người khiến bà không thể nào thực sự quan tâm hấn khi hấn lại chính là con riêng của ông ta.

Sự thật đau lòng này được tiết lộ bởi chính người trong cuộc. Ông ta khi gặp lại bà Lâm đã ân hận vô cùng và trước mặt hấn xin lỗi bà và hấn. Bà Lan gặp được bà và nhìn thấy sự nhân từ từ bà thì cũng cảm thông và có lỗi với đứa con ruột của bà Lâm. Nhưng mẹ hấn không trách và hai người họ sống với nhau như chị em, bà cũng đã tha thứ cho bố hấn vì bà nghĩ quá khứ không nên nhắc lại, hơn nữa chuyện cũng đã qua rất lâu rồi.

Mấy ngày nay tg bận quá! Còn vài chap nữa tg sẽ cố gắng ra .n nhé! Cho tg xin ý kiến đi hay vài cái cmt cũng được ạ.

80. Chương 68

-Em mua xong chưa?-Hôm nay hấn đưa nó đi shopping mua một vài thứ chuẩn bị ủa đồng sắp tới

-Vâng! Em mua xong rồi-nó vui vẻ nói và chuyển túi đồ trong tay mình cho tài xế

-Chúng ta về thôi-hấn nói

-Em muốn đến thăm mẹ nuôi có được không?-nó có rất nhiều chuyện muốn nói với mẹ

-Tất nhiên là được nhưng không phải mẹ nuôi mà là mẹ chồng biết chưa?-hấn cốc nhẹ vào đầu nó

-Á à...bữa nay anh ăn gan hùm nhỉ?-nó cốc lại vào đầu hấn nhưng hấn bỏ chạy và hai người cứ rượt đuổi nhau như trẻ con vậy. Bác tài xế chỉ biết lắc đầu và cười

-Thưa cô cậu, cũng sắp trưa rồi ạ-ông lên tiếng nhắc nhở

-Á...anh xin hàng (quay sang bác tài xế) Cháu biết rồi-Xem kìa! Tư thế của hai người họ bây giờ khiến người ta không thể không bật cười được mà. Một tay của nó bị hấn nắm giữ, còn tay kia liên tục cốc vào đầu hấn. Hấn thì nghiêng người về phía sau để né đòn. Không ai có thể nhận ra đây lại là bang chủ CUPBLACK và con gái trưởng của tập đoàn Nguyễn Hoàng.

Hấn và nó nhanh chóng tới nhà mẹ.

-Mẹ! Nhớ mẹ quá đi thôi-nó ôm chầm lấy mẹ

-Con bé này! Chỉ mới một tuần mà nhớ gì chứ, sau này cưới thằng vũ rồi thì tha hồ mà gặp ta-mẹ mắng yêu

-Kìa mẹ...A Nhân không có nhà sao mẹ?-Nó ngượng nên đánh trống lảng

-Nó vừa mới ra ngoài bảo là có việc-mẹ nói

-Mẹ Lan đâu ạ?-nó nhìn xung quanh

Vừa lúc đó, ba Lan từ ngoài cửa đi vào

-Ai vừa nhắc đến ta?-bà cười hiền nhìn nó

-Mẹ đi đâu vậy?-nó cười

-Ta ra ngoài mua ít thức ăn ấy mà-bà vừa nói vừa đưa mấy túi đồ cho chị giúp việc

-Sao mẹ không nói chị giúp việc đi cho, việc gì mẹ phải đi cho nó cực?-nó lo lắng

-Không sao đâu ở nhà hoài cũng chán nên ta đi cho vui ấy mà. Mà các con đến lâu chưa?-bà

-Cũng vừa mới thôi ạ!-nó

-Sao con im lặng thế Vũ?-Bà Lâm nhìn hấn lo lắng

-Không có gì đâu mẹ-hấn đáp

-Mà Vũ này! Đến bao giờ mới rước con dâu ngoan của ta về đây?-bà Lan cười cười nhìn hấn rồi lại nhìn về mặt đang đỏ lên như quả gấc của nó.

-Kìa mẹ...

-Haha! Xem con dâu đang ngượng kìa-ba Lan và bà Lâm cùng cười

81. Chương 69

Hấn nhìn nó, nhìn nét đáng yêu trên gương mặt nó. Thật ra hấn muốn mau chóng cưới nó để nó mãi mãi thuộc về hấn nhưng hiện tại nó đang mất trí nhớ. Điều quan trọng là phải chữa khỏi cho nó trước đã.

-Con chưa nghĩ đến điều này ạ!-hấn buột miệng trả lời mà chưa suy nghĩ kĩ về câu nói của mình

Ba người kia nghe xong thì khựng người. Nhất là nó “chưa nghĩ đến sao?” chẳng lẽ hấn không iu nó. Câu nói này khiến nó suy nghĩ lung tung.

Sau khi ăn trưa thì hấn đưa nó về và nói có việc bận nên không thể đưa nó đi chơi vào chiều nay như đã hứa.

Bố nó đi công tác ở miền bắc khoảng 1 tháng mới về, còn Nguyên Nhi thì suốt ngày bận học nên trong nhà chỉ còn nó và mẹ. Nó bước vào nhà với vẻ mặt buồn hiu, thất thần khiến mẹ nó vô cùng lo lắng.

-Vỵ con sao vậy?

-Con...con không sao?-nó thơ thẩn trả lời

-Hình như con có nhiều tâm sự...-làm sao có thể qua mặt mẹ nó được

-Không ạ, con ổn-nó cười như không

-Thôi được rồi, con lên phòng nghỉ đi-nếu nó đã không muốn nói thì mẹ nó cũng không ép

Nó đi nhanh lên phòng và khóa chặt cửa. Nó là cô gái rất nhạy cảm. Từ lúc trưa đến giờ nó đã cảm thấy khóe mắt rất cay nhưng đã kịp kiềm nén dòng nước mặn và đặng đó nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi. Nó khóc! Chỉ vì một câu nói của hấn lại khiến nó suy nghĩ nhiều đến như vậy. Chỉ có những người đang

yêu mới có thể hiểu hết cảm giác của nó lúc này. Nó ôm chặt chiếc gối và để những giọt nước kia thấm đẫm trên gối. Hấn không yêu nó sao? Mặc dù bây giờ nó không còn nhớ gì ở quá khứ nhưng nó biết trong gần một năm qua, hấn đã hi sinh cho nó rất nhiều chẳng phải đều là để nó yêu hấn sao? Bây giờ nó yêu hấn rồi nhưng hấn vẫn chưa nghĩ đến việc sẽ cưới nó. Nó không phải là muốn gấp gáp cưới hấn nhưng nó thực sự muốn hiểu rõ ý nghĩ trong câu nói của hấn. Chìm ngập trong mớ suy nghĩ hỗn độn mà nó đã thiếp đi tự lúc nào.

Vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ mệt mỏi, nó cảm thấy không khí trong nhà thật ngột ngạt và muốn ra ngoài đi dạo. Nó mặc nhanh ình một chiếc áo len và rời khỏi nhà. Nó thả bộ trên vỉa hè nhìn dòng người và xe tấp nập qua lại. Có lẽ cuộc sống không đơn giản như nó nghĩ. Mùa đông cũng đã kề cận, gió bắc kéo đến trước mang theo cái lạnh giá buốt. Bỗng dưng một hình bóng lúc nào cũng ở ngay trong tầm mắt nó lại hiện ra trước mắt. Cánh môi hơi nhếch lên nhưng lại nhanh chóng hạ xuống. Hình ảnh một người con gái hôn một người con trai bám lấy trí óc nó, tìm nó như bị bóp nghẹt.

Chuyện gì đã xảy ra? Đón chờ chương 70 nhé! thành thật xin lỗi trong thời gian vừa qua đã để mọi người chờ lâu. Có lẽ một tuần tới là thời gian nghỉ tg sẽ cố gắng ra chương và kết thúc truyện. Thời gian đăng truyện của tg không đều đăng mong mọi người thông cảm.

82. Chương 70 Hiệu Nhầm

Bỗng dưng một hình bóng lúc nào cũng ở ngay trong tim nó lại hiện ra trước mắt. Cánh môi hơi nhếch lên nhưng lại nhanh chóng hạ xuống. Hình ảnh một người con gái hôn một người con trai bám lấy trí óc nó, tim nó như bị bóp nghẹn

-Vũ...-nó khẽ nói. Khoảng cách giữa nó và hai người kia chỉ chừng 5 bước chân nhưng vì hắn đang quay lưng lại với nó mới không nhìn thấy. Nghe tiếng nói của nó hai người kia giật mình nhìn lại. Người con gái nhìn nó với ánh mắt hơi ngạc nhiên xen chút khó hiểu. Hắn nhìn nó với ánh mắt có chút bối rối.

-Vỵ! Không phải như em nghĩ đâu...-hắn chưa kịp dứt câu thì nó đã quay lưng bỏ chạy.

Nó cảm thấy khó thở và muốn thoát khỏi nơi này. Nó không muốn nghe bất cứ một lời giải thích nào từ hấn cả. Tại sao hai người họ có thể làm như vậy ngay giữa chốn đông người. Nó gần như là muốn chạy trốn khỏi không gian hiện tại. Nó cảm thấy thời gian như quay cuồng và nó chỉ còn nghe thấy một thứ tạp âm ghê rợn.

KÍT.....T.....T.....RẦM...rồi một màn đêm kéo nó đi vào giấc mê say.

-KHÔNGGGGGGGGGGGGGGGG-tiếng hét của hắn vang lên khi thấy cảnh tượng trước mắt. Người con gái của hắn đang nằm giữa vũng máu tươi loang ra mặt đường. Hắn chạy lại ôm chầm lấy nó.

-Vy...Vy...em ổn phải không...nói với anh là em ổn đi...-hắn hét lên, lay mạnh nó.

-Goi xe cấp cứu mau lên-hắn gầm lên với mọi người xung quanh và xe cứu thương mau chóng đến.

thật ra lúc chiều.....

-Alo-hắn đang trên đường lái xe đến công ty vì gần đây hắn chuẩn bị ký hợp đồng lớn với công ty đa quốc gia SM của Mĩ nên có rất nhiều việc phải làm mới không có thời gian đưa nó đi chơi.

-Vũ đó hả con?-ba Lan ở đầu dây bên kia

-Vâng! Có gì không mẹ?-hắn hơi nhúu mày. Chẳng phải vừa gặp lúc trưa sao?

-Mẹ vừa nhận được điện thoại của chú con bảo rằng Elly đã về nước, còn có thể ra sân bay đón nó giúp mẹ không?-bà Lan

-Nhưng còn đang trên đường đến công ty, rất bận mẹ ạ-“Elly về nước sao? Cũng lâu quá rồi!”-hắn thầm nghĩ và mỉm cười

-Chỉ mất mười mấy phút của con thôi! Đáng lẽ mẹ phải đến đón nó mới phải nhưng mẹ và chị (ý nói bà Lâm) đang bận dự họp ở khu rồi mà nó nói nhất định phải là con đến đón nó.-ba Lan tỏ vẻ bất lực

-Thôi được rồi! Mẹ đừng lo, con sẽ đến đón em ấy-hắn thở dài, chỉ mất vài phút thôi rồi hắn sẽ trở lại công ty.

Sân bay.

-A! Anh Vũ-Elly reo lên như một đứa con nít khi nhìn thấy hắn và chạy tới ôm chầm lấy hắn

-Cũng lớn quá nhỉ?-hắn nhìn Elly cười cười. Đây là đứa em họ mà hắn thương nhất. Từ nhỏ hai người đã chơi với nhau rất thân nhưng đến năm Elly tròn 8 tuổi thì gia đình cô chuyển qua Mỹ định cư. Sau đó, năm hắn 12 thì qua Mỹ du học có sang nhà cô thăm mấy lần nhưng vì bận việc học nên cũng không thường xuyên gặp mặt và trò chuyện nữa. 4 năm sau thì hắn trở về nước và không còn liên lạc nữa cho tới tận bây giờ cũng mấy năm ròng rã rồi chứ bộ.

-Để xem...5 năm rồi chứ có phải ít đâu mà không lớn. Em năm nay là gái 19 rồi đó nhá!-Elly cười ngây thơ

-Đi thôi! hắn ngoắt tay Elly

Trên đường về nhà khi vừa đi ngang một nhà hàng ý thì Elly reo lên

-Dừng xe!

-Chuyện gì?-Hắn khó hiểu

-Suýt chút quên mất, em hẹn bạn ở nhà hàng này-Elly gãi gãi đầu

Hắn bước xuống và mở cửa xe cho Elly

-Anh đang có việc bận-hắn nói

-À...không sao, xúu nữa em tự về được mà- Elly lại cười

-Tạm biệt...-hắn vừa nói xong thì bất chợt Elly ôm hắn và hôn vào má hắn. Cũng không mấy ngạc nhiên vì Elly ở nước ngoài nên quen cách sống phóng khoáng và cái hôn đó cũng chỉ là xã giao như chào tạm biệt thôi. Hắn vừa mỉm cười nhẹ thì nghe thấy tiếng ai đó gọi mình thì quay lại thấy nó đứng bất động trong vài giây. Có vẻ như nó đã hiểu nhầm nhưng chưa kịp giải thích thì nó đã..... (mọi chuyện sau đó thì mọi người cũng biết rồi đó)

Rất rất xin lỗi mọi người. Đạo này tác giả có một sự làm biến nặng. Nhưng cũng may mà tác giả đã uống thuốc kịp thời và bệnh tình đã mau chóng thuyên giảm. Hihi mọi người đừng bỏ quên truyện của mình nhé!

83. Chương 71

Trong bệnh viện

-Anh...đó là...?-Elly ngồi nhìn về bất lực trên gương mặt hắn thì khẽ hỏi

-Đó là bạn gái của anh-hắn cuối gập đầu xuống đất mà trả lời

-Em..xin lỗi-Elly biết nó đã hiểu nhầm nên cảm thấy có lỗi

-Em có làm gì đâu chứ, cô ấy...sẽ không sao-hắn nói để an ủi Elly cũng để an ủi bản thân.

Vừa lúc đó, bà Lan, bà Lâm và mẹ nó tới

-Vũ! Có chuyện gì vậy?-mẹ nó lo lắng hỏi

-Cô ấy...bị tai nạn giao thông

-Cái...gì...-mẹ nó loạn choạ đứng không vững nhưng bà Lâm đã kịp đỡ lấy bà

-Có chuyện gì vậy Elly?-bà Lan ngạc nhiên nhìn Elly. Chẳng phải Vũ đi đón con bé hay sao? Tại sao mọi chuyện trở nên như thế này?

-Chuyện này là sao?-bà Lâm nhìn hẳn

-Bác gái! Cháu xin lỗi-Elly cuối đầu

-Cô...chuyện gì đã xảy ra với con tôi?-mẹ nó ôm lấy Elly mà lắc mạnh

-Kìa! bà xuôi...bà bình tĩnh...-bà Lan và bà Lâm kéo mẹ nó ra

-Mẹ...chỉ là hiểu nhầm-hắn vội can ngăn

-Hiểu lầm mà bây giờ con tôi lại nằm trong phòng cấp cứu ư?-mẹ nó khóc lóc

TING.....cửa phòng cấp cứu mở ra.

-Bác sĩ con gái tôi có sao không?-mẹ nó hỏi dồn

-Cô ấy có sao không?-hắn cũng lo lắng hỏi

-Các vị yên tâm! Cô ấy được đưa tới bệnh viện kịp thời nên không nguy hiểm đến tính mạng. Tuy nhiên...-bác sĩ ngập ngừng

-Có gì sao bác sĩ?-mẹ nó lo lắng

-Có phải trước đây cô ấy từng bị chấn thương ở đầu không?-bác sĩ hỏi

-Đúng vậy! Và cô ấy còn bị mất trí nhớ...-hắn trả lời

-Và phần kí ức đó bây giờ đã hồi phục-bác sĩ tiếp lời

-Ông bảo sao cơ? Ý ông là cô ấy đã hồi phục trí nhớ sao?-hắn ngạc nhiên xen lẫn vui mừng khôn tả.

-Đúng vậy

-Vậy khi nào tôi có thể gặp nó?-mẹ nó

-Cô ấy sẽ được chuyển đến phòng điều dưỡng nhưng tạm thời vẫn chưa thể tỉnh lại. Vì chấn thương lần này cộng với chấn thương lần trước, có thể sẽ mất 2,3 ngày để cô ấy tỉnh lại.-bác sĩ

-Cảm ơn-hắn nói xong bác sĩ cũng gật đầu rồi rời đi

84. Chương 82 Kí Ức Hồi Phục

Đã 2 ngày rồi mà nó vẫn chưa tỉnh. Mẹ nó rất lo lắng nhưng bà đã thức canh nó quá lâu, sức khỏe của bà không cho phép nên phải về nghỉ ngơi. Đêm nay hẳn ở lại canh chừng nó. Nhìn gương mặt hốc hác của nó mà lòng hẳn chột thất lại. Hôm qua Nguyên Nhi có đến trò chuyện với nó nhưng nó vẫn không có một biểu hiện nào tiến triển cả, điều này khiến con bé rất buồn. Hai người mẹ của anh cũng buồn không kém. Elly cũng chẳng vui gì. Elly tốt tính và hay suy nghĩ nhiều, vả lại chuyện này ít nhiều cũng liên quan đến cô nên cô cũng rất mong nó mau chóng tỉnh lại. Hơn nữa, nó còn là chị dâu tương lai của cô, làm sao cô đành lòng

nhìn người anh họ thân yêu của mình từng ngày đau khổ. Nghĩ thế nên cô đã tự mình làm một chuyện mà cô nghĩ rằng nó có ích.....

-Em làm mọi người lo lắng đấy! Nguyên Vy ngốc!-hắn nói rồi gục đầu bên giường bệnh của nó thiếp đi.

”-Vy này!-hắn bỗng nói

-Hả?-nó vô cùng ngạc nhiên với cách xưng hô của hắn.

-NGUYỄN HOÀNG NGUYỄN VY...TÔI YÊU EM-hắn bỗng hét lên trời.

-Ồ...-nó ngạc nhiên tột cùng

-EM CÓ BẰNG LÒNG LÀM BẠN GÁI CỦA ANH KHÔNG?-hắn lại hét

Nó tuy ngạc nhiên nhưng cũng rất vui

-ĐỒ ĐÁNG GHÉT...TÔI CŨNG YÊU ANH MẮT RỒI-khuôn mặt nó đang nóng lên, nóng lên 100oC

Hắn nghe thấy nó nói vậy thì vui mừng vội ôm lấy nó xoay vòng vòng.”

”...môi chạm môi.

1s...2s...3s...

thình thịch...thình thịch...tim nó đập liên hồi như muốn đâm thủng lớp da nhảy ra khỏi lồng ngực. Nó chống tay định ngồi dậy thì hắn lấy tay ấn đầu nó xuống. Chiếc lưới được đưa qua đưa lại một cách nhẹ nhàng nhưng cũng rất quyến luyến. 10s trôi qua, cuối cùng hắn cũng buông nó ra. Nó quay mặt sang chỗ khác để che đi khuôn mặt đỏ ửng. Hắn kéo nó lại và ôm vào lòng.

-Nguyên Vy-hắn

-Vâng-nó nằm trong lòng hắn ấm áp vô cùng

-Anh yêu em nhiều lắm-hắn ôm nó chặt hơn

-Em cũng vậy-nó cũng vòng tay ôm lấy eo hắn

-Anh à, sau này anh có bỏ em mà đi không?-nó ngậy thơ hỏi

-Đồ ngốc, em hỏi gì kì vậy, em là người anh yêu nhất làm sao mà bỏ em được, chỉ sợ em bỏ anh thôi-hắn

-Em thề, suốt đời này em chỉ yêu mỗi mình anh thôi-nó giơ tay ra vẻ như một đứa con nít

-Ừ-hai người ôm nhau rất lâu”

Những giấc mơ liên tiếp nhắc nó trở về với kí ức quên lãng của mình.....

-Vy...anh yêu em

-Vũ...xin anh...đừng rời xa em...

-Anh xin lỗi.....nhưng anh phải đi rồi.....

-Vũ...không...VŨ.....

-Vũ.....ĐỪNG ĐI.....

Nó choàng tỉnh. Trên trán vẫn còn ướt đẫm những giọt mồ hôi. Nó đưa tay quệt mồ hôi và thì thầm:

-Thì ra chỉ là ác mộng....

Nó nhìn ra cửa sổ :“Bây giờ chỉ mới là ban đêm.” “Ây da...đau quá!”-Nó bắt giác đưa tay ôm đầu làm đầu của người nào đó hun giường một cách không thương tiếc. Nhưng...người đó chỉ khẽ nhủu mày một cái rồi lại ngủ say như chết (chưa chắc đâu ~.^). Nó ngồi đó ngẩng nhìn hần trần trần như lâu rồi không ngẩng mà thêm lăm vậ (chứ gì nữa o.0). Khuôn mặt này nó đã vô tình lãng quên trong một khoảng thời gian dài rồi. Nó thật có lỗi...Nó đưa tay quệt nhẹ mấy giọt mồ hôi trên gương mặt hần, có lẽ hần đã quá mệt mỏi.

85. Chương 83 Giải Quyết Hiểu Lầm

Nó ngồi đó ngẩng nhìn hần trần trần như lâu rồi không ngẩng mà thêm lăm vậ (chứ gì nữa o.0). Khuôn mặt này nó đã vô tình lãng quên trong một khoảng thời gian dài rồi. Nó thật có lỗi...Nó đưa tay quệt nhẹ mấy giọt mồ hôi trên gương mặt hần, có lẽ hần đã quá mệt mỏi.

Nhưng không...nó bỗng nhớ ra cảnh tượng đáng sợ đó, cái cảnh tượng mà khiến tim nó phải đau đến nghẹt thở. Tay nó liền dừng lại và rời khỏi khuôn mặt ấy. Mấy ngón tay của hần khẽ động đậy...Nó lập tức nằm xuống và nhắm mắt như nãy giờ không có chuyện gì xảy ra cả. Nó thật sự không thể đối diện với hần, thật không thể!

Hần cảm thấy một cảm giác đau nhẹ ở trán nhưng vẫn im lặng giả vờ ngủ để cảm nhận xung quanh. Tiếp sau đó là một cảm giác được ai đó chạm vào thật khẽ ở khuôn mặt. Nó! Là nó, nó đã tỉnh phải không? Hần vui mừng khôn xiết nhưng vẫn nằm yên hưởng thụ cái cảm giác ấm áp từ đôi bàn tay của nó. Nhưng sao cái cảm giác ấy đâu mất rồi? Đôi bàn tay ấy đã rời đi từ lúc nào, hần cảm thấy hụt hẫng. Hần từ từ mở mắt và nhìn nó. Mắt nó vẫn nhắm. Không lẽ hần nhầm sao? Sao có thể, rõ ràng là nó mà. Hần buồn quá! Không lẽ nó vẫn còn giận hần? Chẳng lẽ nó thực sự không muốn đối diện với hần? Nghĩ thế rồi hần đứng dậy định bụng ra căn tin mua thức ăn cho nó, cũng gần sáng rồi. Nếu nó không muốn đối diện với hần, thì chí ít cũng phải ăn chứ.

Hần rời phòng bệnh với một tâm trạng buồn thê thảm. Ngay sau đó, Elly đến. Không biết đi làm sao mà hần chẳng nhìn thấy Elly, nhưng Elly thì đã thấy hần nhưng không gọi. Nhìn hần với khuôn mặt thất thần như vậy, Elly thấy thật xót. Cô đứng trước cửa phòng bệnh của nó mà phân vân không biết có nên vào hay không. Không biết cô có làm phiền nó không? Nhưng rồi cô hít một hơi rồi đẩy cửa bước vào. Nó vẫn nằm đó, ánh mắt hướng xa xăm ngoài cửa sổ, nơi có những giọt sương sớm phát phất trong bầu không khí se se lạnh.

-Chị...-Elly ngập ngừng, có vẻ như nó đã tỉnh

-Cô thảng rồi mà...-nó nhẹ nhàng nói, âm điệu không một cảm xúc, bình thản đến độ khiến người bên cạnh nghẹt thở

-Không...chị đã hiểu...nhầm rồi...-Elly run run nói, với dáng vẻ lúc này của nó không sợ mới là lạ

-Hiểu nhầm?-Nó mở mắt hơi to nhìn Elly, ánh mắt này vừa chứa đựng sự ngạc nhiên, vừa mang vẻ khinh bỉ

-Em là em họ của anh Vũ mà-Elly lấy lại bình tĩnh mà nói, có gì mà cô phải sợ chứ

-Em họ sao?-Nó hơi cười (tg cũng không biết nụ cười đó là vui hay chế giễu nữa)

-Vâng, em vừa từ Mi về và.....bla.....bla.....-Elly từ từ kể lại sự việc hôm đó cho nó nghe-XIn lỗi...vì đã không giải thích rõ ràng khiến chị phải gặp tai nạn như thế này

Nó nãy giờ nghe Elly kể mà mắt cứ mở to dần và miệng cũng há hốc. Không lẽ nó bị tai nạn là uống phí hay sao? Vậy mà nó còn làm mặt lạnh với hần nữa. Rốt cuộc là hần sai hay nó sai? Không biết. Dù ai sai đi chăng nữa nó cũng phải dần mặt hần vì cái tội không chịu giải thích rõ ràng (hứ!lúc đó chị có cho người ta cơ hội giải thích đâu)

86. Chương 83

Elly nói xong thì rời đi. Còn nó thì ngồi dậy tựa lưng vào đầu giường mà ngẫm nghĩ

-“Cô gái đó cũng không phải người xấu nhỉ? Nhìn cô ấy thật ngây thơ và tạo cho người ta cảm giác thân thiện, gần gũi. Có lẽ những điều cô ta nói đều là sự thật”-nghĩ rồi nó nhắm mắt lại một cách mệt mỏi, đầu nó vẫn còn hơi nhức. Vừa lúc đó, hần bước vào trên tay còn cầm bịch cháo nóng hổi. Nó nghe tiếng động thì mở mắt ra. Hần tuy trong lòng rất vui vì nó đã chịu đối diện với hần nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình thản hết sức có thể để xem thái độ của nó. Nó rất không hài lòng với thái độ này của hần. Chẳng lẽ hần thật không vui khi nó tỉnh lại sao? Ý nghĩ chợt thoáng qua làm nó buồn thê thảm. Nó quay mặt ra phía cửa sổ để hần không nhìn thấy 1 giọt nước mắt của nó vừa rơi xuống

-Em tỉnh lại rồi sao?-hần vì không thấy gương mặt của nó nên cố tình hỏi để dò xem thái độ của nó thế nào

-Anh còn đến đây làm gì? Sao không ở bên cạnh cô ta đi?-nó nói nhỏ để hần không nghe rõ những tiếng nấc nhẹ của nó

Làm sao có thể qua mắt được hần chứ, giọng điệu thì giận dỗi pha chút khàn khàn, còn đôi vai thì run nhẹ không phải đang khóc thì là gì. Hần im lặng tiến đến và đặt túi cháo lên bàn rồi ngồi trên giường bệnh của nó. Hần đặt tay lên đôi vai của nó rồi kéo nó vào lòng, ôm thật chặt.

-Anh làm gì vậy, buông tôi ra.....-nó bất ngờ bị hần ôm thì giãy giụa nhưng hần càng siết chặt hơn, nó không tài nào thoát khỏi cái ôm của hần. Hơi ấm trên người hần xông vào mũi nó, mùi hương nam tính và vô cùng dễ chịu mà đã mấy ngày rồi nó thèm muốn nhưng không thể. Nó lại khóc...lần này là khóc to hơn...nó dùng tay dấm thùm thụp vào ngực hần-Đáng ghét..đáng ghét...anh là đồ đáng ghét.....tại sao anh không chịu giải thích chứ hả?

-Vì anh không làm gì sai cả và...anh biết em luôn tin tưởng anh mà phải không?-hần đợi nó nguôi khóc thì nói và đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của nó.

-Hức...đồ đáng ghét hức...hức....-nó núp trong lòng hần khẽ nấc nhẹ, cảm nhận mùi vị yêu thương

Tình yêu cần phải có sự tin tưởng ở nhau, niềm tin cần phải đặt lên hàng đầu. Tuy nhiên, trong một số trường hợp đừng nên tin tưởng đối phương một cách mù quáng nếu không sẽ.....

Mình xin ghi nhận ý kiến của một số bạn, tuổi tác mình đưa ra cho nhân vật đúng là chưa thực sự hợp lý lắm. Mình sẽ rút kinh nghiệm cho những tác phẩm sau này. Xin cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ truyện của mình.

87. Chương 84

nó và hần đang ôm nhau thì.....

-Hôn đi! Hôn đi!-có tiếng xì xào ngoài cửa nhưng nó không nghe thấy còn hần thì nghe rất rõ nha

-Vy....-hần khẽ gọi nó

-Vâng-nó ngẩng đầu lên và đón nhận nụ hôn bất ngờ từ hần

-Hôn rồi hôn rồi...-lại có tiếng xì xào ngoài cửa

-Từ từ đừng chen lấn-lại xì xào

Hần buông nó ra rồi ghé vào tai nó cười nhếch mép

-Em hãy đếm từ 1 đến 3 xem

-Đếm á?-nó tuy ngạc nhiên nhưng vẫn làm theo- 1...2...3...-nó vừa dứt lời thì.....

ẦM...BỊCH...BỊCH.....

Nó hướng mắt ra ngoài cửa, có bốn con người nằm chồng lên nhau nhìn nó và hần rồi cười trừ....

-Mọi người.....-nó ngượng chín mặt, càng nép vào lòng hần

-Ồ...ơ...bọn tôi....-mấy người họ gãi đầu ấp úng. Chả là Kha và Nhi nghe nó bị tai nạn nên sắp xếp việc học rồi đến đây thăm nó, còn Khôi và Thư vừa rời máy bay từ Mỹ về thì hay tin cũng lập tức tới đây trong lo lắng. Nhưng ai dè... tới đây thì nhìn thấy cảnh tượng hần và nó đang tình tứ. Bốn người họ mới đứng ngoài rình xem phim. Thư bức xúc buột miệng cổ vũ hôn nhau. Thế mà ai ngờ hôn thật. Mọi người nghe Thư reo lên thì chen lấn để xem nhưng cái cửa nào chịu nổi sức đẩy của 4 người bọn họ, thế là kết quả thành ra như vậy đây

-Anh...bọn họ rình trộm mình kìa...-nó vờ làm nũng

-Được rồi...để anh-hần tiến đến chỗ Khôi

-Các người đến đây làm gì?-hần hùng hổ tra vấn

-Tụi...tụi tui...đến thăm Vy mà....đúng rồi đến thăm...-Thư mấp máy trả lời

-Sớm thế này mà thăm cái gì?-hần lại hỏi

-Th...thì...thì sớm mới xem được hết bộ phim chứ-Thư vừa nói vừa quay qua đồng bọn-Đúng không mọi người?

-Ukm! ĐÚNG-đồng thanh

-Các người...-hần cứng họng

-Nè còn đứng đó làm gì...đau lưng quá không mau lại đâm bóp cho tui, còn Nhi xách bị trái cây làm gì không mau gọt đi-nó thấy hần thất thế thì lên tiếng tương trợ

-Vâng...vâng tới đây thưa tiểu thư-Nhi và Thư đồng thanh

-Mày trở nên dễ thất thế như vậy từ khi nào?-Khôi vỗ vai hần

-Chắc là từ lúc yêu cô ấy-hần cười

-Tôi nghe nói Vy đã hồi phục kí ức-Kha lên tiếng

-Đúng vậy-hần

-Hồi phục kí ức ư?-Khôi ngạc nhiên

- Chuyện dài lắm khi nào đó kể mày nghe sau-hần

Ba người con trai lắc đầu ngán ngẩm nhìn ba người con gái trước mặt đang tám hết chuyện này đến chuyện khác từ trên trời xuống dưới đất

88. Chương 86

Vì bố mẹ của Thư và Khôi đều định cư ở Mỹ nên kể từ khi sang Mỹ hai người đều sống với bố mẹ. Thời gian này ít liên lạc với nó và hần nên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Mà quên! Chuyện chính là hai người họ đã thưa chuyện với bố mẹ, lần này về đây là để tổ chức tiệc cưới. Hihi

Thư và Khôi sau khi nghe hẳn kể lại chuyện vừa qua thì hiểu và cũng mừng vì tất cả cũng đã qua. Và lần này hẳn đã bàn với Khôi và Thư sẽ cùng tổ chức tiệc cưới với hai người họ nhưng trước tiên hẳn phải cầu hôn nó đã và nhờ hai người họ hỗ trợ. hí hí

-Hai người phải giúp tôi mới được-hẳn ra vẻ thành khẩn

-Tất nhiên rồi anh bạn ạ-Khôi cười vỗ vai

-Vì hạnh phúc của con bạn thân, tôi sẽ giúp cậu-Thư ra vẻ miễn cưỡng

Thế là 3 người bọn họ chụm đầu lên kế hoạch thật tỉ mỉ.

Hôm nay nó đã khỏe hơn rất nhiều, ngày mai là sẽ được xuất viện rồi. Nó hiện đang đi dạo ở hoa viên trong bệnh viện, bầu trời hôm nay thật đẹp nha, từng tia nắng nhảy múa như đang có một niềm vui to lớn. Lòng nó bỗng nhiên rộn ràng và háo hức cứ như bản thân sắp gặp phải chuyện vui.

-Đứng im!-bất ngờ có tiếng nói phía sau lưng và kèm theo một con dao kề lên cổ.

-Các người là ai?-nó sợ hãi nói

-Cô không cần biết chúng tôi là ai-người bên cạnh lên tiếng, xem tướng mạo thì chắc là một nam và một nữ, đội mũ đen, đeo kính đen, bịt khẩu trang, mặc quần áo cũng đen nốt (giống xã hội đen). Dựa vào cách nói chuyện thì chắc chắn là cướp, cướp ư? ban ngày ban mặt mà có cướp sao, hơn nữa đây là ở trong bệnh viện mà, bảo vệ đâu hết cả rồi, sao chẳng thấy ai cả thể.

-Các người muốn gì?-nó nghĩ cướp thì là cướp tiền cướp bạc thôi, mà hai tên cướp này cũng ngu bá đạo, một bệnh nhân như nó thì có gì mà để cướp chứ. Không lẽ cướp sắc (em biết là chị đẹp nhưng đừng tự tin quá thể chứ o.0). Chắc không phải rồi, bên cạnh còn có cô gái kia mà. Mà nó làm gì gây thù chuốt oán với ai chứ (nhiều hơn cả thể). Mà thôi chấm dứt mở suy nghĩ này thì tốt hơn, xem bọn họ nói gì cái đã

-Muốn cô đi theo chúng tôi-giọng lãnh đạm của người con trai

-Đi đâu?-nó ngây thơ hỏi

-Gặp đại ca chúng tôi-người con gái trả lời giọng cũng lãnh đạm không kém

chương này là chương 86 nhé vì trước đó mình ghi nhầm hai chương 83

89. Chương 87 Bắt Cóc-cầu Hôn

Ngay sau đó nó bị bịt mắt lại và không còn thấy gì ngoài một màu đen. Nó bị bọn họ đẩy lên xe và đưa đi đâu đó. Quái? Đại ca của bọn họ là ai chứ? Nó quen xã hội đen từ khi nào nhỉ? Vũ ơi...anh đâu rồi? Cứu em!

Chiếc xe dừng lại và cắt đứt dòng suy nghĩ của nó, bọn họ lôi nó xuống rồi kéo đi mà nó cũng chẳng biết đi đâu nữa, chứ bị bịt mắt mà thấy gì mới lạ. Vũ.....Mà cũng lạ nha! Từ này đến giờ nó cứ có cảm giác hai người kia đang gồng người để nói chuyện với nó vậy, giọng nói có chút quen quen nha!

-Đến nơi rồi-người con trai lên tiếng rồi nó có cảm giác khác lạ, hình như là không có ai thì phải, bọn họ đi rồi sao? Nó đưa tay lên gỡ chiếc khăn bịt mắt (tại này giờ không dám gỡ vì có hai người kia).

-WOW w-nó hét lên với những gì thấy trước mắt. Nơi nó đang đứng là một căn phòng không có ánh sáng mặt trời nhưng rất là sáng nha! Biết tại sao không? Vì trước mặt nó có rất rất nhiều ngọn nến lung linh mà nó cũng không thể đếm hết. Những ngọn nến được xếp thành dòng chữ V LOVE V to đùng đoàng. Nó

vẫn đang trong sự ngỡ ngàng tốt độ thì nhìn thấy một bóng đen to tướng đang thập thò phía sau, nó giật mình quay lại thì nhìn thấy hấn. Nó đứng phắt dậy vì bất ngờ

-Anh...anh...em....sao anh lại ở đây? À không...sao em lại ở đây?-Nó quỳnh quáng hỏi

Hấn không đi vào trọng tâm câu hỏi của nó mà chỉ mỉm cười rồi đưa bó hoa hồng đỏ lên trước mặt nó, chính giữa đó hoa là một chiếc nhẫn kim cương sáng long lanh, lung linh giữa muôn ngàn ánh nến.

-Nguyên Vy! Đồng ý lấy anh nhé!-hấn mỉm cười nói

-Anh....-nó vẫn chưa hết ngỡ ngàng đến lúc nó tỉnh mộng thì chiếc nhẫn xinh đẹp kia đã nằm vừa vặn trên ngón tay của nó rồi.

-Thì ra tất cả là anh sắp đặt-nó nhìn hấn như hiểu ra mọi chuyện

-Em không thích sao?-hấn hỏi với vẻ mặt hơi thất vọng

-Không em rất thích, anh làm em bất ngờ lắm đó. Anh có biết khi này em sắp phát khóc vì nghĩ anh không đến cứu hay không?-Nó nghĩ lại cảm giác khi này thì khóe mắt cay cay, nó sắp khóc ư? nhưng bây giờ là khóc trong hạnh phúc

-Anh xin lỗi, anh cũng chỉ muốn tạo cho em một bất ngờ mà thôi-hấn cảm thấy có lỗi với cái kế hoạch này của Thư

-Mà...khi này anh nói gì ấy nhỉ?-nó mỉm cười nhìn hấn và nghĩ tới câu cầu hôn của hấn

-Anh nói gì?-mặt hấn ngây thơ hết sức

-Đáng ghét! Chẳng phải anh bảo em lấy anh sao?-nó dùng tay dấm mạnh vào ngực hấn

-Au! Đau anh, anh đùa chút xíu mà, làm sao anh quên được và em đã đeo chiếc nhẫn này thì em sẽ phải lấy anh thôi-hấn nhìn chiếc nhẫn trong tay nó mà cười

Nó ôm hấn thật chặt, cuối cùng thì nó và hấn cũng sắp được ở bên nhau rồi.

Chương sau là chương cuối nhé mọi người!

90. Chương 88 The End-happy Ending

Bộp...bộp...bộp....tiếng tay rần rần trong nhà thờ vang lên khi nhìn thấy hai cô dâu xinh đẹp đang được hai ông bố dắt vào từ ngoài cổng. Còn hai chú rể của chúng ta gương mặt không thể nào rạng ngời hơn được nữa, nở nụ cười thật tươi để đón nhận công chúa của đời mình.

-Vũ...ta giao con gái cho con, con phải chăm sóc nó thật tốt, không được làm nó buồn có biết không?-ba nó dặn dò trước khi trao nó cho hấn

-Con biết thưa ba, nhất định con sẽ cho cô ấy được hạnh phúc-hấn vừa nói như cương quyết vừa nhìn nó mỉm cười

Ba nó gật đầu hài lòng rồi đặt bàn tay nó vào lòng bàn tay của hấn.

-Khôi này! Con bé Thư tính nó bướng bỉnh, giao nó cho con ta thật không yên tâm-ba Thư lắc đầu

-Ba....-Thư tỏ vẻ không hài lòng

-Ta đùa đó mà...haha...ta chỉ nói vậy thôi, con mà làm nó buồn là biết tay ta-ba Thư nhìn Khôi vẻ hăm dọa

-Con biết mà bà, con sẽ chăm sóc cô ấy và ba yên tâm, con sẽ trị được tính bướng bỉnh của cô ấy nữa.-Khôi nhìn Thư vẻ nham hiểm

-Tốt! haha Con rẻ ngoan-Ba Thư vừa cười vừa trao Thư cho Khôi

Đã đến giờ đọc lời thề.....

-Hàn Mạnh Vũ! Con có đồng ý lấy Nguyễn Hoàng Nguyên Vy làm vợ, dù có khó khăn bệnh tật cũng không từ? (hihi! Copy từ truyện khác á!)-Cha bắt đầu

-Con đồng ý-Vũ siết chặt tay nó mỉm cười

-Nguyễn Hoàng Nguyên Vy! Con có đồng ý lấy Hàn Mạnh Vũ làm chồng dù có khó khăn bệnh tật cũng không từ?

-Con đồng ý-nó cũng nhìn hần mỉm cười

-Trương Đình Khôi! Con có đồng ý sau này sẽ phục vụ cho Lê Trần Mai Thư đến suốt cuộc đời hay không?-Cha vừa buông câu nói thì ai cũng phải bụm miệng cười, cả Cha cũng thấy e ngại. Chả là Thư đã cố tình nằng nể Cha đọc câu nói đó, Cha cũng không tiện từ chối. Hihi! Chị Thư đúng là.....nhưng từ nãy đến giờ Khôi không hề ngạc nhiên nha!

-Con đồng ý-Khôi tự tin nói và nhìn Thư bằng ánh mắt kì lạ, Thư khó hiểu

-Lê Trần Mai Thư còn có đồng ý làm bà mẹ đông con nhất sau khi lấy Trương Đình Khôi không?-Cha lại e ngại thêm lần nữa và lần này mọi người còn cười to hơn lần trước. Khôi lại cao tay hơn rồi

-Con đồng ý-Thư lí nhí nói, mặt đỏ như quả gấc

Mọi người, kể cả hần và nó cũng chỉ biết lắc đầu mỉm cười, bó tay với cặp đôi này luôn.

-Hôn đi! Hôn đi!-tiếng mọi người bỗng hô to khiến nó và Thư ngượng ngùng

Nó còn chưa kịp định hình thì hần đã trải cho nó một nụ hôn đầm thắm, nó đáp trả cuồng nhiệt cứ như xung quanh chẳng còn ai

Thư không kịp để Khôi chiếm ưu thế, cô nhón chân hôn nhẹ Khôi nhưng kéo dài hồi lâu rồi buông ra, Khôi đứng hình mấy giây

-Em giỏi lắm-Khôi thỏ thẻ vào tai Thư, giọng điệu vẻ hăm dọa

Tiếp theo là đến phần tung hoa

-YA!- bó hoa được tung lên cao và rơi xuống

Bó hoa của nó rơi trúng.....Khanh. Nó và hần nhìn thấy Khanh thì đi đến

-Cậu cũng đến dự sao?-nó ngạc nhiên

-Không đón tiếp tôi?-Khanh

-Không! Tôi rất vui vì cậu đến, xem ra cậu sắp đám cưới rồi đó-nó cười

-Không đâu, hình như bó hoa này rơi nhầm người thì phải-Khanh vừa nhìn bó hoa ra vẻ tiếc nuối

-Nhầm ư?-Nó ngạc nhiên

-Đúng vậy...vì tôi đã có vợ rồi-Khanh cười và ngoắc tay người con gái đang đứng nói chuyện ở đằng xa tới

-Chào hai người! Chúc hai người trăm năm hạnh phúc-cô gái đó thấy hần và nó thì mỉm cười chào

-Nghỉ?-lần này là hần ngạc nhiên

-Phải! Tôi và Nghỉ đã cưới nhau và cô ấy đã có thai hơn hai tháng-Khanh mỉm cười xoa xoa bụng Nghỉ

-Anh quen cô ấy sao?-nó hỏi

-Tôi và anh ấy là bạn thân khi còn ở Mi?-Nghỉ không muốn nhắc lại chuyện cũ

-Thì ra là vậy-nó cười

-Em thật cao tay nha! Mới đó đã sắp làm mẹ rồi-hắn vui vẻ mở lời. Chuyện đã qua cũng không nên nhắc lại. Nghi cười

Tiếng hô to đằng sau khiến bốn người họ quay lại

Bó hoa của Thư rơi trên tay Kha. Kha, Nhi, Thư, Khôi cũng tiến đến chỗ bọn nó đang đứng.

-Xem ra tôi sắp tốn kinh phí ột đám cưới sắp diễn ra rồi-Khanh nhìn mông lung mà nói, miệng cười cười ám chỉ

-Anh không cần lo, em đã có đủ-Kha nhìn anh mình

-Ôi! Xem ra cậu em tôi đã chuẩn bị từ trước rồi thì phải, thế thì mau làm nhanh đi không ông anh này giá mất, tới khi đó con của em sẽ gọi anh bằng ông đó-Khanh nói. Mọi người bật cười

-Trăm năm hạnh phúc-Bỗng có một giọng nói xem vào khiến mọi người ngỡ ngàng

-Minh!-Nó vui mừng khi nhìn thấy Minh nên bất giác đưa tay ôm chầm. Hành động này của nó khiến hắn nổi máu....ghen.

Hắn bước tới kéo tay nó xuống rồi cười với Minh

-Cảm ơn vì lời chúc của cậu-hắn nói với Minh với vẻ mặt khó chịu. Nó biết mình làm quá nên im lặng hối lỗi

-Hai người không cần phải thế đâu-Minh cười-Xin giới thiệu đây là bạn gái của tôi

-Ồ-tất cả mọi người đều đứng hình với người con gái mang danh bạn gái của Minh. Chính là Hải Băng. Trời ơi, quý xui đất khiến thế nào mà hai người lại gặp nhau và...yêu.

-Hóa ra là....người nhà-Thư nói và mọi người cùng cười, nụ cười muôn vàng hạnh phúc

Sau bao nhiêu sóng gió, cuối cùng thì tình yêu của họ cũng đến. Mở ra một trang khác cho cuộc sống hạnh phúc sau này và tin chắc một điều.....sóng gió không chỉ dừng lại ở đây.....

THE END

91. Chương Thông Báo

Truyện đã hoàn tác rồi. Mọi người cho tác giả xin ý kiến của mình nhé! Tác giả đang có ý định viết truyện mới và mong mọi người tiếp tục ủng hộ nhé!

Truyện mới có tên là: “NÈ QUẬY! EM LÀ CỦA TA” và sẽ ra mắt vào tuần tới. Tác giả đang hoàn tác ý tưởng nhân vật, mọi người có ý kiến gì về truyện này cứ bình luận góp ý để tác giả rút kinh nghiệm nhé!

Thân mọi người!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-heo-thich-cai-anh-lam-ha>